

Lăng Độ Vũ 3 - Hồ Tế

Contents

Lăng Độ Vũ 3 - Hồ Tế	1
1. Mộng Hồ Kinh Biên	1
2. Tái Tập Vinh Trang	10
3. Mộng Hồ Chí Di	18
4. Tâm Nhân Hợp Ước	25
5. Ái Mộng Giao Triền	42
6. Chiến Vân Mật Bố	50
7. Vân Tán Yên Tiêu (mây Tạnh Khói Tan)	58
8. Tử Tại Mộng Hồ (chết Tại Mộng Hồ)	66
9. Vĩ Thanh	80

Lăng Độ Vũ 3 - Hồ Tế

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comLăng Độ Vũ hệ liệt có điểm giống với series phim 007 của Tây phương. Lăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-3-ho-te>

1. Mộng Hồ Kinh Biên

Lăng Độ Vũ ngưng thần nhìn vào bảng điều khiển trước mặt.

Chiến cơ tiếp tục bay cao, khi tới 8.000 thước, Lăng Độ Vũ điều chỉnh van tiết lưu xuống còn 75%, giảm tốc độ, hướng cho chiến cơ bay song song với mặt đất một cách lão luyện.

Bánh lốp được thu lại, cánh cụp vào, chiến cơ bay với tốc độ 520km/h, tiến thẳng vào màn đêm.

Đích đến là mảnh đất Nam Mỹ, nằm ở biên giới Colombia và Panama.

Căn cứ Kháng Bạo Liên Minh ở Bolivia đã mờ ảo phía sau, ánh đèn chỉ còn thấp thoáng, trong khoảng khắc đã biến một con đom đóm nhỏ giữa màn đêm đen.

Lăng Độ Vũ ném một cái nhìn về cô gái ngồi phía sau, nén một tiếng thở dài trong lòng.

Tâm trí hắn vẫn bị ám ảnh bởi hình ảnh Cao Sơn Ứng hai mắt nhắm chặt, sống một cuộc sống thực vật, ăn uống cũng như đại tiểu tiện đều nhờ sự trợ giúp của máy bơm. Một vị lãnh tụ tinh minh vĩ đại giờ chỉ như một sinh vật nhỏ bé phải cần tới sự chăm sóc của người khác.

Nghĩ tới đây, lòng hắn bùng bùng lửa giận.

” Thề sẽ giết chết tiến sĩ Ba Cực. ”

Đó cũng là mục đích duy nhất cho chuyến đi này của hắn.

Từ ghế phía sau, cô gái nói : ” Long Ứng, anh khẩn trương ư ? ”

Lăng Độ Vũ cười nhạt, khởi động hệ thống bay tự động cho chiến cơ bay tới mục tiêu đã định.

Cô gái kiêu ngạo nói : ” Long Ứng ! Anh đừng coi thường nữ nhân, anh sẽ không phải hối tiếc vì có tôi đồng hành, chỉ có tôi mới xác định được chính xác mục tiêu. ”

Lăng Độ Vũ nói khô khan : ” Vâng ! Nhã Đại Nỵ tiểu thư ! ”. Ngực khí hết sức bất mãn.

Chiến cơ đến gần dãy Cordillera, bay thẳng theo hướng bắc.

Thanh âm Nhã Đại Nỵ truyền lại từ phía sau : ” Tôi không hiểu sao anh lại phản đối tôi tham gia hành động, anh sợ tôi sẽ cướp công lao của anh sao ? ”

Lăng Độ Vũ giả lả nói : ” Đó chỉ là vấn đề về phong cách, tôi luôn hành động độc lập, trừ khi ... mọi việc đã xong xuôi rồi ! ”

Nhã Đại Nỵ cười nhẹ, nói : ” Nếu tôi không có thông tin về tên tù Ba Cực, anh sẽ không cho phép tôi đồng hành, phải vậy không, Lăng Độ Vũ tiên sinh ? ”.

Lăng Độ Vũ yên lặng, không trả lời.

Nhã Đại Nỵ nhìn chăm chăm vào bờ vai rộng của Lăng Độ Vũ, thần sắc hết sức bất mãn, lạnh lùng dứt khoát : ” Hành động lần này, quan trọng nhất là phải tính toán thời gian chính xác, khi “Hồ Tế” kết thúc cũng là lúc tên ma vương Ba Cực rút lui về sào huyệt. tìm ra hắn khó tựa lên trời. ” Khi nhắc tới tên của Ba Cực, giọng nói của cô bộc lộ sự hận thù sâu sắc.

Lúc này Lăng Độ Vũ đã mở ra một bản đồ chi tiết trên màn hình. Chính giữa có một điểm sáng màu đỏ nhấp nháy, xung quanh có bảy điểm vàng và hai điểm xanh cùng vài biểu tượng đồ họa hình phi cơ và súng.

Lăng Độ Vũ quan sát bản đồ rồi nói : ” Bây giờ là 23:51, “Hồ Tế” của Ba Cực sẽ cử hành vào lúc 4:00 “. Chỉ vào điểm đỏ nằm phía ngoài điểm xanh, nói : ”Khoảng 2:23, chúng ta sẽ đi vào vùng quét radar. Tôi sẽ bay chậm ở tầm thấp để xâm nhập thẳng vào “. Đưa ngón tay tới điểm vàng, nói : ”Đây là những radar Doppler rất khó đối phó, ta phải bay vòng qua rồi nhích từng chút một cho tới sào huyệt của Ba Cực. Khi hắn cử hành “Hồ Tế”, lúc ngừng đầu nhìn trời và cầu nguyện thì cũng là lúc tên lửa được phóng thẳng vào cái miệng thối của hắn. ”

Nhã Đại Nỵ đính chính : ” Khi “Hồ Tế” diễn ra, hắn sẽ cúi xuống và nhìn vào trong hồ nước ”.

Lăng Độ Vũ tức giận quay lại nhìn thẳng vào cô gái, trong lòng dậy lên cảm giác chán nản nực cười. Lúc này Nhã Đại Nỵ ngoảnh mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ở góc độ này, từng đường nét trên gương mặt cô đều bộc lộ rõ rệt, hết sức quyến rũ, tiếc là Lăng Độ Vũ lại chẳng có chút hảo cảm nào.

Thực sự mà nói, có thể hình dung về Nhã Đại Nỵ qua hình ảnh một con báo, một con báo cái mỹ lệ.

Trong tổ chức Kháng Bạo Liên Minh, cô vốn có mật hiệu là ” Phấn Báo ”.

Nhã Đại Nỵ vốn mang dòng máu Pháp, sở hữu một làn da trắng như tuyết, một thân hình khỏe mạnh tuyệt mỹ hết sức quyến rũ.

Điểm khiến Lăng Độ Vũ ấn tượng nhất lại không phải là thân hình quyến rũ đó mà là cặp mắt mang đầy hận ý, tựa như cả thế giới đang mắc nợ mình.

Cuộc đời cô ắt đã có rất nhiều sóng gió.

Lăng Độ Vũ rút cuộc cũng kiềm chế lại và hỏi : ” Cô chắc chắn Hồ Tế sẽ diễn ra chứ ? ”.

Nhã Đại Ny thu hồi nhãn quang, tự tin nói : ” Khi tôi tìm hiểu việc này, thực sự có đôi chút nghi ngờ, cứ tưởng tượng với một tên máu lạnh, lấy việc cuồng dâm làm vui như Ba Cực, mỗi năm tiến hành Hồ Tế một lần, tôi chắc chắn rằng Hồ Tế sẽ diễn ra và lần này là lần thứ 3. ”

Lăng Độ Vũ cười khở một tiếng, hiển nhiên khó phán đoán được đúng hay sai, chẳng thể giúp đỡ gì được.

Nhã Đại Ny không hài lòng nói : ” Lăng Độ Vũ, tôi thực mong muốn tổ chức của ta xử lí vụ Dr. Ba Cực, bảy năm qua tôi luôn theo dõi tin tức của hắn, không ai hiểu hắn bằng tôi được ”.

Lăng Độ Vũ hỏi lại : ” Nếu đã theo dõi chặt chẽ đến từng hành động của Ba Cực , tại sao cô không cảnh báo sớm cho Cao Sơn Ứng để tránh khỏi đại nạn này ? ”

Sắc mặt biến đổi rõ rệt, Nhã Đại Ny nói : ” Tôi thừa nhận đã không hoàn thành chức trách, nguyên nhân thì chỉ có một, trong tổ chức nhất định có nội gián của Ba Cực. Tuy nhiên, chúng ta sẽ sớm có câu trả lời ? ”

Lăng Độ Vũ rung động, thấy Nhã Đại Ny nói rất có lí. Cuộc không tập lần này của bọn họ hết sức bí mật, nếu Ba Cực mở rộng lưới chờ bọn họ tự chui vào thì khỏi phải bàn cũng biết là đã có nội gián. Hắn chợt thấy hành động lần này cực kì hung hiểm, không khỏi bội phục đảm lược của Nhã Đại Ny. Cô tựa như đã biết rõ trong núi có hổ, lại vẫn tiến vào chẳng chút e sợ.

Nhã Đại Ny trầm ngâm, không muốn tiếp tục câu chuyện, sắc mặt lạnh lùng không hề thay đổi. Lăng Độ Vũ hiểu rằng cô gái mạnh mẽ chất chứa rất nhiều bí mật trong lòng.

Mọi thứ chìm trong yên lặng.

Chiến cơ vẫn bay trong đêm tối, thẳng hướng về vùng đất trước mặt.

Lăng Độ Vũ kiểm tra lại hệ thống chiếc US Eagle đã được các chuyên gia của Kháng Bạo Liên Minh cải tiến không những để tăng cường sức mạnh chiến đấu, mà còn giảm khả năng bị radar của đối phương phát hiện đến tối thiểu. Tốc độ tối đa vượt qua tốc độ âm thanh, lên tới 1200 km/h. Nằm trên thân chiến cơ, món quà đặc biệt dành cho Ba Cực bao gồm 700 quả tạc đạn, 2 tên lửa không đối không cùng 4 trái bom định hướng bằng laser đã được chuẩn bị chu đáo.

Chiến cơ bay chúc xuống. Lăng Độ Vũ điều chỉnh van tiết lưu, giảm tốc độ xuống còn 270. Khi đạt độ cao 200 thước, Lăng Độ Vũ mới đưa chiến cơ trở lại trạng thái cân bằng.

Ở độ cao thấp, chiến cơ không ngừng rung lên như muốn lao xuống. Lăng Độ Vũ mở xòe hai cánh chiến cơ để tăng cường lực nâng.

Chiếc chiến cơ Eagle bay trong khoảng không đen thẳm, vô thanh vô tức tựa như một bóng ma.

Nhã Đại Ny hỏi : ” Còn bao xa nữa ? ”

Lăng Độ Vũ vừa đảo tay lái sang trái để chiến cơ bay sát sạt sườn núi đá lởm chởm, vừa trả lời : ” Với tốc độ hiện tại, 35 phút nữa thì sẽ đến chỗ của Ba Cực, ” Mộng Hồ “. Ha, không biết người nào đặt cho nó một cái tên đầy ma quái vậy ? ”

Nhã Đại Ny trả lời : ” Cái tên này có lịch sử cả nghìn năm, có thể là vì mặt hồ luôn được phủ bởi một lớp sương mù dày đặc. Tôi không thể hiểu tại sao Ba Cực lại chọn ” Mộng Hồ ” để xây dựng vương quốc của mình. ”

Lăng Độ Vũ khò khan nói : ” Không cần nhọc công tìm hiểu lí do. Giờ đây, điều tôi muốn biết chỉ là địa điểm sào huyệt của hắn. ” Chiến cơ li khai vùng núi, hướng đến vùng đất Nam Mỹ trải dài như vô cùng tận, đưa họ thâm nhập khá sâu vào lãnh địa của Colombia. Phía dưới chiến cơ là dòng sông nổi tiếng Magdalena. Sào huyệt của Ba Cực, Mộng Hồ, nằm trên một nhánh của sông Magdalena.

Mộng Hồ nằm giữa đường biên giới của Colombia và Panama. Ba Cực lợi dụng địa điểm giao giới bất minh giữa hai nước mà xưng vương, thành lập quân đội. Thành viên của chính phủ hai nước, từ trên xuống dưới, chắc chắn đã nhận không ít các khoản hối lộ của hắn để mà lơ đi sự việc khiến tên Ba Cực lại càng thêm kiêu ngạo.

Chiến cơ vẫn bay thấp và chậm, tuyệt không thể bị radar phát giác.

Lăng Độ Vũ nói nhẹ : ” 15 phút nữa sẽ đến Mộng Hồ. Nếu như tin tức tình báo của cô chính xác thì Ba Cực cử hành Hồ Tế được 10 phút rồi. ”

Nhã Đại Ny có một chút khấn trương, giọng điệu thỉnh cầu : ” Long Ứng ! Nhường cho tôi phát xạ tên lửa được không ? ”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn, không tưởng là thứ giọng điệu cầu khẩn đó lại xuất phát từ cô gái này : ” Sao lại không được chứ ? ”

Một điểm đỏ nhấp nháy xuất hiện trên màn hình radar, từ từ khuếch đại. Đó chính là Mộng Hồ, cách chiến cơ 50km về phía trước mặt. Ánh đèn từ sào huyết của Ba Cực đã hiện ra mờ mờ ảo ảo.

Nhã Đại Ny nói : ” Nơi này rất gần với khu cư dân. Ba Cực đã tiến hành thu mua vùng đất này bằng mọi thủ đoạn, lắp đặt các trạm radar và bộ phóng tên lửa đất đối không, xây dựng mạng lưới phòng không như thể một quốc gia độc lập vậy. ”

Lăng Độ Vũ à một tiếng, mở cửa thùng chứa tên lửa. Tên lửa được điều khiển bằng laser trực chỉ mục tiêu, sẵn sàng phóng đi. Hắn đã chuẩn bị để kích phát tên lửa ở cách Mộng Hồ 20 dặm. Đầu đạn tên lửa được trang bị hệ thống cảm ứng nhiệt độ, điều khiển bởi máy tính sẽ xuyên qua màn đêm và sương mù, tấn công Ba Cực ngay trước bộ thờ khi cử hành Hồ Tế.

Kế hoạch này có thể nói là rất rõ ràng. Chiến cơ Eagle lẩn tránh radar rồi đột nhiên xuất hiện sẽ khiến Ba Cực không kịp chuẩn bị.

40 dặm, 39 dặm, ...

Ánh đèn từ Mộng Hồ lúc ẩn lúc hiện trong vùng sương mù dày đặc.

Chiến cơ bắt đầu tăng tốc.

Lúc này, trong lòng Lăng Độ Vũ dậy lên một cảm giác khó tả.

Nguy hiểm !

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, cùng lúc đó, hệ thống cảnh báo cũng rú lên inh ỏi.

Ít nhất cũng có một tên lửa đạn đạo đang hướng đến chiến cơ của họ với tốc độ kinh nhân.

Sắc mặt trắng nhợt, Nhã Đại Ny hoảng sợ : ” Sao vậy ? ”

Lăng Độ Vũ diện sắc ngưng trọng, đột ngột thu lại cánh, điều chỉnh van tiết lưu, tăng tốc đến mức tối đa. Đồng thời, khởi động radar cũng như bộ nhiễu hồng ngoại để gây nhiễu, mục đích là để tên lửa của địch không thể xác định được vị trí của họ.

Chiến cơ chậm lại, bỏ qua phương hướng tới Mộng Hồ, bay theo hướng tây bắc.

Nhã Đại Ny hét lên : ” Đừng ! Đừng bỏ cuộc ! ”

Lăng Độ Vũ chuyển hệ thống radar từ chế độ không đối không sang không đối đất, nói : ” Cô nhìn xem ! ”

Rất nhiều điểm đỏ xuất hiện trên màn hình, nhấp nháy liên hồi.

Lăng Độ Vũ gằn giọng : ” Đây là các chiến cơ của địch bố trận phía trên Mộng Hồ nhằm tiễn chúng ta lên thiên đường. Hiện tại, chúng ta có thể chạy trốn được hay không vẫn còn là một ẩn số. ”

Lời còn chưa dứt, đèn đỏ trên hệ thống cảnh báo khẩn cấp đã nhấp nháy, báo hiệu tên lửa đạn đạo của địch nhân chỉ còn cách 3 dặm, chưa đầy nửa phút nữa sẽ đuổi kịp chiến cơ.

Lăng Độ Vũ giậm dừ văng tục một tiếng, lái chiến cơ nhanh chóng lên cao, đồng thời bắn ra hỏa cầu để phát nhiệt dẫn dụ tên lửa đạn đạo.

” Ầm ! ”

Ở phía dưới máy bay, tên lửa đâm vào hỏa cầu, nổ lớn. Chiến cơ cũng không tránh khỏi bị chấn động mãnh liệt bởi luồng không khí bạo phát từ vụ nổ.

Lăng Độ Vũ không hổ là một phi công cừ khôi, dưới sự điều khiển của hắn, chiến cơ nhanh chóng trở về trạng thái bình thường, bay chéo xuống dưới.

Màn hình radar hiển thị 4 chiến cơ của địch đang quyết liệt truy đuổi.

Lăng Độ Vũ hành động hết sức lạ lùng. Hắn tắt bộ gây nhiễu hồng ngoại và van tiết lưu, gia tăng sức nổi bằng cách mở rộng cánh. Chiến cơ như rơi thẳng từ độ cao 10.000 thước xuống mặt đất.

Khi đạt độ cao 200 thước, Lăng Độ Vũ khởi động lại rồi cho chiến cơ lượn nửa vòng, thẳng hướng Mộng Hồ bay tới.

Nhã Đại Ny giật mình : ” Anh làm gì vậy ? Quay lại tìm chết ư ? ”

Chiến cơ địch nhân đang truy đuổi, quay lại chẳng khác đưa dê vào miệng cọp.

Trong khoảng lái tối tăm, Lăng Độ Vũ nhìn những ánh đèn từ Mộng Hồ nói : ” Tôi đã làm nhiễu radar, ném hỏa cầu rồi cấp tốc trốn chạy. Nhất định radar của địch sẽ phán đoán là chúng ta đào tẩu theo hướng tây bắc mà không biết là tôi đã tắt mọi thứ, cho rơi tự do để tránh bị phát hiện. Cô sẽ sớm minh bạch nếu nhìn vào các điểm đỏ trên màn hình radar. Có điều, ở độ cao này, chúng ta không thể phát xạ tên lửa đạn đạo, mà chỉ còn cách sử dụng súng máy. Loại vũ khí này chỉ hoạt động trong phạm vi 3 dặm, do vậy, cô phải nắm lấy cơ hội trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi khi chiến cơ tiếp cận Ba Cực.

Nhã Đại Ny hoàn toàn bị khuất phục : ” Tôi hiểu rồi ! Long Ung ! ”

Nhìn qua màn hình, chiến cơ của địch nhân quả nhiên trúng kế, vẫn đang đuổi theo hướng tây bắc. Tuy nhiên, khi không tìm thấy hình bóng của họ, chúng sẽ nhanh chóng quay lại tìm kiếm.

Chiếc Eagle nhanh chóng tiếp cận Mộng Hồ.

Hình ảnh mặt đất thu thập bởi hồng ngoại được hiển thị rõ ràng trên màn hình huỳnh quang.

Nhã Đại Ny khản trương nói : ” Đến rồi ! ”

Giữa màn hình xuất hiện một khoảng trắng lớn, chính là màn sương mù nổi tiếng được tích tụ trên mặt hồ.

Lăng Độ Vũ hạ thấp độ cao, chiến cơ nhanh chóng tiến vào vùng sương mù, cách mặt hồ 100 thước.

Quả thực, Lăng Độ Vũ đã biểu diễn một kỹ năng lái tuyệt vời.

Chiến cơ bay trong vùng sương mù vô thanh vô tức, các cánh quạt hoạt động hết công suất.

Phía trước mặt đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, nhanh chóng khuếch đại.

Lăng Độ Vũ gắt khề : ” Chuẩn bị ! ”

Súng máy được ngắm thẳng về phía trước.

Lăng Độ Vũ lái chiến cơ chúc xuống, phía trước khoang lái chính là nơi phát xuất của luồng sáng. Trên mặt hồ có một chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ, trên bàn lửa cháy bùng bùng soi rõ bóng người xung quanh. Ba Cực đã tiến hành Hồ Tế.

Lăng Độ Vũ kêu lớn : ” Bắn ! ”

Sau một chút chậm trễ, Nhã Đại Ny ấn nút . Từ khẩu độ 20 cm, đạn bay như mưa về chiếc bàn tế trên mặt hồ.

Chiến cơ bay qua mặt hồ, rú một tiếng lớn rồi bay thẳng lên không, nhìn lại phía sau chỉ thấy có lửa và khói.

Nhã Đại Ný những muốn hoan hô, đột nhiên chiến cơ chấn động mạnh, mất cân bằng rồi nhanh chóng rơi xuống.

Lăng Độ Vũ hét lớn : " Trúng đạn rồi ! " , cố gắng điều khiển chiến cơ, miễn cưỡng giữ được thăng bằng. Đằng sau chiến cơ xuất hiện một chiếc đuôi dài kết bằng khối bụi.

Vũ khí của địch đã phá hủy nghiêm trọng động cơ.

Lăng Độ Vũ nhìn vào điểm đỏ trong màn hình radar rồi nói : " Cô đã chuẩn bị xong chưa ? "

Nhã Đại Ný kiên cường gật đầu.

Lăng Độ Vũ nhấn nút cứu hộ khẩn cấp, tức thì cả 2 người được đẩy bay ra khỏi khoang lái.

Ở giữa không trung, Lăng Độ Vũ vừa mở dù vừa nghĩ : thêm một chuyến đi gian khổ. Chiếc ba lô sau lưng chứa thức ăn, vũ khí tự động cùng các công cụ cần thiết cho cuộc hành quân khiến hắn cảm thấy an tâm phần nào.

Từ chiến cơ phát ra tiếng nổ lớn, lửa cháy mãnh liệt một lúc lâu, phủ lên mảng rừng cạnh Mộng Hồ một màu đỏ như máu.

Cả hai từ từ rơi xuống khu rừng.

Nhã Đại Ný đáp xuống trước, lập tức rút dao đào một cái hố, chôn chiếc dù dưới lớp bùn lầy. Lăng Độ Vũ cũng chôn chiếc dù của mình, thầm nghĩ nữ tử mỹ lệ này đích xác đã được quân đội đào luyện, chắc hẳn đã bỏ ra không ít công sức. Lòng tin vào cơ hội đào sinh đột nhiên cũng tăng lên mấy phần.

Thấy Nhã Đại Ný mở bản đồ, Lăng Độ Vũ liền thấp lên một ngọn đuốc. Trên bản đồ có một khoanh lớn màu xanh, đó chính là Mộng Hồ.

Nhã Đại Ný chỉ vào phía bắc của Mộng Hồ giải thích : " Đây chính là sào huyệt của Ba Cực - Mộng Hồ Thủy Trang, nằm ở chính bắc của Mộng Hồ, cả ba phía đều là bình nguyên, rất khó có thể tiếp cận Mộng Hồ Thủy Trang mà không bị Ba Cực phát hiện. Có thể nói đó là tầng phòng thủ thiên nhiên của Ba Cực vậy. "

Lăng Độ Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng lại không hiểu tại sao Nhã Đại Ný lại đi giải thích về địa thế của Mộng Hồ Thủy Trang, trong khi điều quan trọng nhất bây giờ là phải li khai càng xa càng tốt, nào có quan tâm tới việc sào huyệt của Ba Cực tường đồng vách sắt như thế nào.

Nhã Đại Ný chỉ xuống dưới một chút, về khu rừng phía tây nam của Mộng Hồ nói : " Chúng ta đang ở chỗ này, chỉ cách Mộng Hồ Thủy Trang khoảng 9 dặm. " Lấy tay khoanh một vòng lớn bao cả bản đồ giải thích thêm : " Cả vùng rộng lớn xung quanh đều là đầm lầy, rừng nhiệt đới và đồi. Thành thị gần nhất cũng cách đây hơn 200 dặm, chúng ta tuyệt đối không thể đào thoát đến đó được. "

Một tia sáng chớp lên trong mắt Lăng Độ Vũ, hắn cười cười : " Với những nhiệm vụ khó khăn trước đây, tôi đều chưa từng thất bại ! "

Nhã Đại Ný nhìn sang Lăng Độ Vũ : " Tôi hiểu cảm giác của anh, nhưng anh sẽ sớm minh bạch thôi. Hãy theo tôi ! "

Lăng Độ Vũ gắt khề : " Khoan ! Trước hết hãy nói cho tôi kế hoạch đào tẩu của cô ". Luận về việc đào tẩu, hắn chắc chắn là chuyên gia hàng đầu, nào dễ dàng làm nhầm mắt đi theo theo người khác được.

Nhã Đại Ný hết sức không hài lòng : " Được ! Anh nhìn xem ! ". Cô chỉ vào bản đồ nói tiếp : " Trước hết, chúng ta phải đi ven theo hồ để vòng lại bờ phía tây, ước chừng mất 3 giờ. Sau đó sẽ đi xuyên qua khu rừng Thủy Nguyệt đầy rẫy đầm lầy hung hiểm mà ngay cả dân bản địa cũng ít đi vào. Nhưng chúng ta đang trên đường đào thoát, và chỉ có phương án duy nhất này thôi. Qua rừng Thủy Nguyệt sẽ đến vùng núi, chúng ta sẽ ẩn nấp dễ dàng hơn nhiều. "

Lăng Độ Vũ hỏi : " Mất bao nhiêu ngày để vượt qua địa phương quỷ quái này ? "

Nhã Đại Ný trả lời : " Điều đó còn phụ thuộc vào việc chúng ta có bị lạc hay không, theo như tôi tính thì trường hợp thuận lợi nhất cũng mất tới 10 ngày. "

Lăng Độ Vũ thở dài, bắt quả Nhã Đại Ný nói hoàn toàn chính xác. Ngoài khu rừng hung hiểm đó ra, xung quanh chỉ có đồi gò thông thoáng, không thể che mất lực lượng truy binh của Ba Cực vốn được trang bị tận răng.

Lăng Độ Vũ lẩm bẩm : ” Không biết tên ma đầu Ba Cực đã chết chưa ? ”

Nhã Đại Ný chỉ vào khoảng không trên Mộng Hồ nói : ” Anh nhìn kia ! ”

Lăng Độ Vũ nhìn lên, thấy nhiều đèn đỏ nhấp nháy từ từ lớn dần, tai cũng bắt đầu nghe thấy âm thanh phần phật của cánh quạt.

Năm chiếc trực thăng kết thành một đội hình hoàn chỉnh, bay ngang qua Mộng Hồ, thẳng đến nơi bọn họ đang đứng.

Lăng Độ Vũ lập tức tắt đuốc rồi nói nhanh : ” Đi thôi ! ”

Cả hai người vội đeo kính hồng ngoại, nhắm khu rừng tối đen như mực tiến vào. Thực không dễ để di chuyển trong rừng, nhưng cước bộ của hai người bọn họ lại hết sức khỏe mạnh dẻo dai, đạp lên đám cây bụi cao đến đầu gối mà đi. Một lúc sau, tiếng trực thăng đã ở xa phía sau.

Việc phải cất lực di chuyển trong ba giờ đồng hồ, đối với thể chất hơn người của Lăng Độ Vũ thì đương nhiên là không thành vấn đề, còn Nhã Đại Ný, mặc dù đã trải qua huấn luyện chính quy cũng không tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi. Bất quá cô hết sức háo thắng, nghiêng rằng chịu đựng, bám theo Lăng Độ Vũ không chậm một bước.

Hai giờ sau, hai người đã đến gần bờ phía tây của Mộng Hồ.

Tiếng động phía sau khiến Lăng Độ Vũ giật thót mình quay lại, hóa ra Nhã Đại Ný đã quá mệt mỏi, đang gục xuống.

Nhã Đại Ný ngửa người trên bụi cây dày, hổn hển : ” Cho tôi nghỉ một chút, được không ? ”

Lăng Độ Vũ cười nhẹ, ngồi xuống thay câu trả lời.

Trong rừng, tiếng trùng kêu ve hát, kết hợp với âm thanh chuyển động của chim thú tạo ra cảm giác thanh bình yên ả.

Nhã Đại Ný nói : ” Ba Cực không chết ! ”

Lăng Độ Vũ sững sờ nhìn sang cô gái.

Sắc mặt biểu lộ sự thất vọng sâu sắc, Nhã Đại Ný nói : ” Đối với thủ hạ, Ba Cực không chỉ là một lãnh tụ mà còn là chúa trời. Nếu như Ba Cực đã chết, thủ hạ của hắn nhất định phải điên cuồng truy đuổi chúng ta, nhất định phải xuất toàn bộ lực lượng, bố trí tầng tầng lớp lớp càn quét khắp nơi. Do vậy, có thể khẳng định Ba Cực chẳng mấy may thương tổn chút nào ”.

Lăng Độ Vũ có chỗ không hiểu : ” Tại sao thủ hạ của hắn lại tôn thờ hắn đến vậy ? ”

Nhã Đại Ný trả lời : ” Ba Cực vốn là tiền sĩ triết học đại học Newton ở Anh quốc, đáng mạo cực kì phong độ không có điểm nào chê trách được, lại tinh thông quyền thuật sách mưu, khiến hắn có thể đạt được ngôi vị đệ nhất trong lòng những người Nam Mỹ này. ”

Lăng Độ Vũ nhìn lên bầu trời đêm, thở dài. Trên thế giới này, loại người vốn được sinh ra để làm lãnh tụ tất phải sở hữu thứ ma lực uy nhiếp người khác, khiến người khác theo ý muốn của mình. Loại người này nếu lại làm điều ác thì đúng là tai họa rất lớn đối với nhân loại.

Từ không trung truyền lại tiếng trực thăng, lúc gần lúc xa, truy tìm bọn họ.

Lăng Độ Vũ nghiêng đầu nghe ngóng, dường như ngoài âm thanh của trực thăng còn có một thứ âm thanh khác.

Lăng Độ Vũ hô nhẹ : ” Tiếng chó sủa ! ”

Cả hai đồng thời bật dậy, tiếp tục quá trình đào tẩu gian khổ.

Thực vật chỉ còn xuất hiện rải rác, mặt đất đầy bùn lầy, di chuyển cực kì khó khăn.

Tiếng chó sủa cùng tiếng người nói từ xa vọng lại, càng lúc càng gần, truy theo hai người.

Nhã Đại Ny vừa chạy vừa nói : ” Phía trước 100 yards có một nhánh sông, cứ theo bờ sông mà đi thì có thể tránh được đầm lầy ! ”

Lăng Độ Vũ nói lớn : ” Đừng chạy nữa ! ”

Hai người thất thủ đi trong đêm đen, không nói chuyện. Tiếng nước chảy từ không xa phía trước truyền lại.

Lăng Độ Vũ kéo Nhã Đại Ny dừng lại, rồi nhìn xuống bùn dưới chân. Một lúc sau, khuôn mặt cả hai đã phủ đầy bùn sình.

Lăng Độ Vũ cười : ” Chạy thế này cũng không được đâu, chẳng sớm thì muộn lũ chó săn cũng truy ra chúng ta mà thôi ”. Nói rồi rút từ trong balô một bình xịt, bắt đầu xịt vào khắp cây cối xung quanh, tạo ra một thứ mùi kì quái.

Nhã Đại Ny ngạc nhiên : ” Đó là thứ gì vậy ? ”

Lăng Độ Vũ xịt hết bình mới quay lại trả lời : ” Cái này dùng để đối phó khứu giác tinh tường của chó săn, với mùi vị của cỏ rừng, bảo đảm đám lũ chó săn sẽ trở nên say ngốc, đại phát cuồng tính ”.

Nhã Đại Ny nhìn khuôn mặt tươi cười của Lăng Độ Vũ, khen ngợi : ” Không tưởng anh lại chu đáo đến vậy ! ”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh đáp lời : ” Không chắc đã là chu đáo, chỉ ít thì nó cũng không làm được việc che giấu thân nhiệt của cô ”.

Nhã Đại Ny biết hẳn đang cười khuôn mặt lấm lem của mình, cũng nở một nụ cười tươi rồi mới chuyển thân đi tiếp.

Lăng Độ Vũ lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt mỹ lệ đó, lòng không khỏi máy động, bản thân quên cả nhắc chân bước đi.

Nhã Đại Ny hô : ” Còn không nhanh lên ! ” Ngữ khí đã trở về vẻ lạnh lùng như trước.

Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khỏ, nhắc chân đi theo.

Không lâu sau, hai người đã vượt qua vùng bùn lầy, đến bên bờ con sông rộng chừng mười thước, liền chuyển hướng tây nam mà đi.

Bơi lờ đờ, nửa chìm nửa nổi trên mặt sông là những con cá sấu to lớn, khiến người ta cảm nhận được sự nguy hiểm bốn bề trong khu rừng nhiệt đới Nam Mỹ.

Từ phía sau truyền lại tiếng chó sủa điên cuồng cùng tiếng quát tháo của địch nhân, hai người nhìn nhau, biết rằng thứ nước xịt ra đã có tác dụng.

Lăng Độ Vũ khoác lác hai câu, hết sức tự đắc.

P phía trước bỗng xuất hiện hai luồng ánh sáng cường liệt chiếu thẳng vào hai người bọn họ.

Đèn pha rọi.

Vào thời điểm này, đây là điều mà cả hai người đều không thể nghĩ tới.

Ánh sáng chói lọi khiến Nhã Đại Ny mất đi thị giác, vốn là một chiến sĩ đệ nhất nhưng lúc này cũng hồn phi phách tán, đột nhiên không còn chút năng lực phản ứng.

Phản ứng của Lăng Độ Vũ lại hoàn toàn khác, ngay khi ánh sáng chiếu đến, súng trường trên lưng nhanh chóng chĩa ra phía trước, điên cuồng nhả đạn.

Hai luồng sáng biến mất sau chưa đến một giây, Lăng Độ Vũ đã nhất kích trúng đích.

Ánh đèn chỉ kịp ló lên rồi tiêu thất, trả lại một bầu trời đêm đen.

Ngay lập tức, Lăng Độ Vũ kéo Nhã Đại Ný vẫn đang ngây dại, nhảy xuống lòng sông lạnh.

Địch nhân kinh loạn, súng bắt đầu nổ loạn, bắn tới tấp vào chỗ hai người vừa đứng. Tức thì cành lá bay toản loạn, mùi thuốc súng tỏa ra khắp không gian.

Dưới sông, Lăng Độ Vũ nhanh nhẹn ném ra hai quả lựu đạn khói. Lựu đạn phát nổ, khói nhanh chóng lan tỏa ra một khoảng lớn khiến địch nhân không thể nhìn ra hai người bọn họ.

Địch nhân bắt đầu ho sặc sụa.

Lúc này mà không chạy thì còn lúc nào ?

Lăng, Nhã hai người tâm ý tương thông, bơi nhanh sang bờ bên kia.

Vừa mới rời bờ, Lăng Độ Vũ đột nhiên cảm thấy có một làn sóng từ phía sau truyền lại, trong lòng kêu khổ, vội nâng súng quay lại bắn. Nước bắn tung tóe, mùi máu nhanh chóng lan tỏa, con cá sấu bơi phía sau đang quần quai giẫy chết.

Lăng Độ Vũ bơi nhanh, tránh xa máu của con cá sấu, cũng là tránh đám cá sấu gần đó đang bơi đến, li khai hiểm địa.

Hai người trước sau lên bờ, không kịp quay lại xem tình hình địch nhân bờ bên kia, vội rời bờ sông nhằm phía rừng mà lao tới. Hai giờ sau, hai người đã đến khu đầm lầy trong rừng.

Nơi đây cây cối thưa thớt, hà đạo dày đặc, trên mặt đất phủ một lớp bùn dày đặc, bước một bước chân như nâng theo cả ngàn cân.

Nhã Đại Ný lại rất am hiểu địa hình này, bước một bước trước vào đầm lầy. Hai người tựa vào nhau mà đi, người đi sau đặt chân vào vết chân người đi trước. Vượt qua ba dặm, họ mới đặt được chân lên nền đất khô ráo.

Mặt trời lên từ phương đông, chiếu xiên vào khu rừng. Đầm lầy được ánh nắng bình minh chiếu vào có một vẻ đẹp mê lương.

Hai người kiệt sức, ngồi dưới một tán cây thở dốc.

Lăng Độ Vũ ngồi tĩnh tọa, đã nhanh chóng tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Khi hần mở mắt ra, thấy Nhã Đại Ný đang ngồi trầm tư, dường như đang phải quyết định một việc trọng đại phi thường.

Lăng Độ Vũ, sau một đêm hoạn nạn, ấn tượng với nữ cộng sự này rốt cục cũng đã cải thiện đáng kể, nhẹ nhàng nói : ” Cô đang nghĩ gì vậy ? ”

Nhã Đại Ný giật mình tỉnh lại : ” Anh ... anh tỉnh rồi cơ à ? ”

Lăng Độ Vũ không tha, hỏi lại : ” Sao vậy ? ”

Nhã Đại Ný thần sắc không tự nhiên nói : ” Hần biết tôi ! ”

Lăng Độ Vũ cau mày : ” Hần ? ”

Nhã Đại Ný gật đầu : ” Ba Cực ! Hần biết tôi, do vậy mới có thể bố trí mai phục ở đó “. Nói rồi cười lớn, thanh âm hết sức bi phẫn thốt : ” Người tính không bằng trời tính, ngờ đâu chúng ta lại có thể thoát được ”.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hết sức hồ đồ, nhưng đại khái cũng hiểu được ba phần.

Nhã Đại Ný trầm mặc hồi lâu, đột nhiên như đã quyết định điều gì, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Lăng Độ Vũ nói : ” Tôi phải quay lại ! ”

Lăng Độ Vũ suýt nữa bật hần dậy, thốt : ” Cái gì ? ”

2. Tái Tập Vĩnh Trang

Lăng Độ Vũ nhận lấy, thấy đó là một địa đồ vẽ tay hết sức tinh tế, mô tả toàn cảnh rừng Thủy Nguyệt cùng các đường đi.

Nhã Đại Ny khẽ chuyển thân, nói : ” Với tài trí và thủ đoạn của anh, với địa đồ phụ trợ này, nhất định có thể đào tẩu thành công. Đó chính là sự báo đáp của tôi đối với anh ”.

Giơ tay không để Lăng Độ Vũ kịp hỏi, Nhã Đại Ny nói : ” Đừng hỏi, với tình hình hiện tại, nếu chúng ta đi cùng nhau thì cuối cùng sẽ không thể thoát được. Tôi muốn đích thân quay lại sát tử Ba Cực ”.

Lăng Độ Vũ nói : ” Hi sinh như thế không phải là vô nghĩa ư ?

Nhã Đại Ny chuyển thân đi, kiên quyết : ” Tôi tự có chủ trương, anh còn trọng trách của mình ! ”

Nhìn Nhã Đại Ny biến mất trong rừng, Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng, chẳng thể nói đạo lý với một người điên rồ tự đi tìm cái chết.

Ở địa phương kì quái này, Nhã Đại Ny lại có một niềm tin sát tử được Ba Cực.

Rốt cuộc là điều gì khiến cô có được niềm tin đó ?

Nhã Đại Ny li khai Lăng Độ Vũ, đi theo hướng bắc không ngừng nghỉ, hiển nhiên là đã xác định được một mục tiêu cần đến.

Gió bắc càng ngày càng mạnh, địa thế dần dần thay đổi, cây cối lúc thưa lúc mau, bùn lầy cũng bắt đầu xuất hiện.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua các tán lá, chiếu xuống mặt đất.

Cô di chuyển hết sức thận trọng, hai lần lẩn tránh được trực thăng của địch, dựa vào các bụi cây rậm rạp để tránh tai mắt địch nhân.

4 giờ chiều, đến một khu đồi nhỏ, cô cẩn thận dò xét cây cối xung quanh. Nửa giờ sau, kêu lên một tiếng mừng rỡ, di chuyển đến trước một đại thụ trên thân có mấy chữ khắc bằng dao.

Cô nhìn về bụi cây rậm rạp phía sau.

Cô chuẩn bị đi tiếp, hốt nhiên kinh hãi quát lên : ” Ai ? ”

” Ầm ! ”

Tiếng súng vang lên !

Khẩu súng trên tay Nhã Đại Ny chưa kịp điểm hỏa đã bị địch nhân bắn trúng, bay rời khỏi tay.

Nhã Đại Ny kêu lớn một tiếng, tay lần tìm khẩu súng lục ở thắt lưng.

Một giọng đàn ông dùng tiếng Anh : ” Đứng im ! Nếu động đây, giết ! ”

Nhã Đại Ny dừng tay, cực kì bi phẫn, lúc gần như thành công thì lại bị địch nhân tiếp cận, hiện tại thì không còn chút hi vọng nào nữa.

Bốn tên cầm vũ khí từ bốn góc bước ra, như thể đây vốn là cái bẫy được sắp đặt từ trước, chực chờ cô rơi vào mà thôi.

Nhã Đại Ny nghĩ đến Lăng Độ Vũ, không biết tình hình anh cát hung thế nào ?

Một tên để ria, trông rất tráng kiện, nói : ” Nhã Đại Ny tiểu thư, tiến sĩ đoán rằng cô sẽ tới đây, do vậy mà chúng tôi đã đợi cô lâu lắm rồi ”.

Nhã Đại Ny sắc mặt tái xanh : ” Người hãy giết ta đi ! ”

Bốn tên đồng loạt cười lớn, một tên khác nói : ” Thân hình động lòng người của cô, chúng tôi thực rất muốn thưởng thức qua. Tiến sĩ đã nói rồi, sẽ đặt cô nằm trên đài tế cho anh em luân lưu hưởng dụng, ... hắc hắc ... ”

Nhã Đại Ny kêu khỏ một tiếng, rút súng ra, mong cái chết đến ngay để tránh một kết cục còn bi thảm hơn. Tiếng súng nổ lên, khẩu súng trong tay Nhã Đại Ny lập tức bay rời khỏi tay, hồ khẩu đau nhức dữ dội, máu chảy ròng ròng.

Nhã Đại Ny có ý cầu tử, hướng thẳng vào địch nhân phía trước đá ra một cước. Địch nhân cũng không chậm, tay xuất trường tiên quán chặt lấy cô. Nhã Đại Ny mất trọng tâm ngã xuống trong tiếng cười nhạo báng của địch nhân, cực kì bi phần.

Nhã Đại Ny bị phần hét lớn : " Giết ta đi ! "

Một tên dáng vẻ chĩnh chu, bộ dạng đàn bà nói : " Nhã Đại Ny cô đừng đùa nữa, chúng tôi nào dám bắt kính như vậy ! "

Tên để ria nói : " Cô cùng một tên nữa đến đây "

Nhã Đại Ny thét : " Tốt nhất cứ giết ta đi ! Ta sẽ chẳng khai ra điều gì đâu ! "

Tên để ria cười lạnh : " Trước mặt tiến sĩ Ba Cực, chẳng ai có thể che giấu được điều gì, cô lại không tin điều đó ư ? ". Nói xong đắc ý cười lớn một trận.

Một giọng nam đột nhiên cất lên : " Đúng vậy ! Tôi không tin ! "

Chúng nhân sững sờ nhìn lại thấy một người vóc dáng khôi ngô, cặp mắt sáng lạnh lợi, thực là một nam tử đầy sức mạnh chế nhạo, từ sau cây đi ra, trên tay cầm súng tự động, đứng đối diện bọn Nhã Đại Ny năm người.

Tuy hấn toàn thân đầy bùn nhưng thần thái hết sức bình tĩnh, tiêu sái tự tin, khiến người ta tuyệt không dám khinh thị.

Nằm dưới đất, Nhã Đại Ny không kìm được, mừng rỡ gọi : " Lãng Độ Vũ ! "

Lãng Độ Vũ nhẹ nhàng đáp : " Tiểu thư ! Xin chào ! ". Rồi hướng về phía bốn tên địch nhân nói : " Tốt ! Các chàng trai, tốt nhất là đừng cử động, ném vũ khí xuống trước mặt, đừng quên là cây súng trong tay tôi lúc nào cũng có thể khai hỏa. "

Tên để ria trấn định tinh thần, từ từ đặt vũ khí xuống đất : " Bội phục ! Bội phục ! Bọn ta đã rất lưu ý đến hành tung của anh, ngờ đâu anh lại có thể đột nhiên xuất hiện phía sau ... ", một tay len lén nhặt lại khẩu súng.

Cùng lúc đó, khẩu súng trong tay Lãng Độ Vũ phát hỏa, tức thì máu bắn tung tóe, tên để ria đã lăn tròn trên đất.

Ba tên còn lại không dám cử động, trong lòng cực kỳ rung động.

Lãng Độ Vũ phản ứng cực nhanh, nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Bọn họ vốn đều là nhất lưu hảo thủ, thực sự hiểu rõ động tác cùng lời nói của tên để ria đã lôi kéo sự chú ý của Lãng Độ Vũ, lập tức nắm lấy cơ hội phản công, không ngờ Lãng Độ Vũ lại tiên phát chế nhạo.

Lãng Độ Vũ nói như chẳng có chuyện gì xảy ra : " Đặt vũ khí xuống, nằm sấp theo hình chữ "

Ba tên thấy Lãng Độ Vũ giết người xong, vẫn hết sức an nhiên, lãnh huyết vô tình, chỉ còn biết tuân theo mệnh lệnh mà làm.

Nhã Đại Ny đứng dậy, thấy địch nhân vừa mới diều võ dương oai nay phải lại phải nằm dài trên mặt đất, trong lòng khoan khoái, nhìn sang Lãng Độ Vũ thấy hấn cười như không cười nhìn mình chăm chăm, không khỏi đỏ bừng mặt, cúi đầu nhu thuận : " Xử lí chúng thế nào đây ? "

Lần đầu tiên thấy Nhã Đại Ny hạ mình hỏi ý kiến người khác, cung cách lại cực kì quyến rũ, Lãng Độ Vũ liền nhanh chóng hành động trả lời, rút súng gây mê, thưởng cho mỗi tên một mũi. Ba tên địch nhân nhanh chóng hôn mê.

Lãng Độ Vũ nhún vai nói : " Đã giải quyết xong, cô thấy thế nào ? Làm sao mà chúng phát hiện ra cô ? Cô đến nơi này để làm gì ? "

Nhã Đại Ny trầm mặc mấy giây, đột nhiên chuyển thân tiến đến bụi cây trước mặt, vạch đám lá dày, chui vào bên trong.

Lăng Độ Vũ hết sức tò mò, nhắc chân đi theo.

Bên trong xuất hiện một khoảng đất, cây cối đích thực là đã được chặt dọn bởi con người.

Hiện tại, cây dại đã mọc khắp khoảng đất.

Giữa khoảng đất tồn tại một vật lớn được che phủ bởi tấm bạt màu xanh, không rõ là vật gì. Hiện tại, tấm bạt đã chuyển sang màu vàng nhạt, lại bị cây dại mọc bao phủ, rất khó phát hiện.

Nhã Đại Ny rút dao tháo bỏ tấm bạt, khám phá vật thể bên trong.

Tấm bạt được tháo bỏ, bên dưới chính là một chiếc trực thăng chiến đấu.

Lăng Độ Vũ mừng rỡ mở cửa, ngồi lên ghế phi công, Nhã Đại Ny cũng trèo lên, ngồi xuống ghế bên cạnh.

Lăng Độ Vũ kiểm tra máy móc, phát hiện nhiên liệu đầy ắp, quá đủ để trở về, lại có cả tên lửa điều khiển, thực sự cảm thấy kinh hỉ.

Lăng Độ Vũ vui mừng nói : ” Chúng ta có cứu tinh rồi ! ”. Chẳng còn phải khổ sở đi bộ 7, 8 ngày xuyên đầm lầy nữa.

Hắn quay đầu nhìn sang Nhã Đại Ny, khuôn mặt rạng rỡ.

Lúc này, cô đột nhiên cầm súng dí sát thắt lưng hắn.

Lăng Độ Vũ thốt : ” Tại sao ? ”

Nhã Đại Ny kiên quyết nói : ” Xuống ! ”

Lăng Độ Vũ ngơ ngẩn : ” Gì vậy ? ”

Nhã Đại Ny giận giữ hét : ” Tôi muốn anh xuống, chứ không phải đặt câu hỏi ! ”

Lăng Độ Vũ hai mắt xạ xuất thần quang nhiếp nhân, nhìn thẳng vào mắt cô gái, từ từ giơ tay trái lên, tay phải giơ ra muốn nắm lấy khẩu súng đang chìa vào mình.

Nhã Đại Ny thất thanh : ” Đừng ! Đừng ! Tôi sẽ giết anh ... ”.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng trả lời : ” Cô sẽ không ... cô sẽ không ... chúng ta vốn là bằng hữu ... ”.

Nhã Đại Ny thần sắc biến đổi.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô gái, khẩu súng rơi xuống phát ra một tiếng động lớn.

Lăng Độ Vũ hôn lên đôi môi cô gái. Nhã Đại Ny đôi môi băng lãnh lại không hề phản ứng.

Lăng Độ Vũ rời khỏi đôi môi ngọt ngào ấy.

Nhã Đại Ny nói : ” Tôi xin lỗi ! Anh đã liên tiếp cứu sống tôi, nhưng đối với tôi thì trên thế giới này không có việc gì có thể quan trọng hơn việc sát tử Ba Cực ”. Nói xong, hàm răng nghiến chặt lại, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn ngay lúc này.

Lăng Độ Vũ vươn tay ôm lấy cô gái, cho tựa vào bờ vai rộng mạnh mẽ của mình rồi nói : ” Tôi hiểu ! Cô muốn lái trực thăng đi tập kích Ba Cực một lần nữa, đúng không ? ”

Tựa vào vai Lăng Độ Vũ, Nhã Đại Ny trên mặt đã có chút huyết sắc, bình tĩnh trở lại, gật đầu : ” Đúng vậy “. Thở dài một tiếng rồi nói tiếp : ” Hai năm trước, phát hiện Ba Cực chi tiền để thành lập chính quyền độc tài ở Nam Mỹ, tổ chức đã phái một đội biệt kích tinh nhuệ gồm 4 người, trong đó có tôi, đi ám sát Ba Cực ... ”

Lăng Độ Vũ nhìn Nhã Đại Ny, thấy khuôn mặt cô lúc đỏ lúc trắng, đang dần trở về với hồi ức.

Nhã Đại Ny kể : " Kế hoạch lúc đầu là đột kích bằng tên lửa đạn đạo, nhưng sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, phát hiện ra rằng với tính năng và động lực của trực thăng, tuyệt không có khả năng đột phá hệ thống phòng không và mạng radar của Ba Cực ... "

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý, ngay cả với chiến thuật cực kì kín kẽ của hắn, rốt cuộc cũng không tránh khỏi cảnh chiến cơ bị hủy, người bị truy sát. Hệ thống phòng không của Ba Cực có thể ví như tường đồng vách sắt, không một kẻ hở.

Nhã Đại Ny khẩu khí hết sức tức giận : " Đương nhiên, chúng tôi phải để trực thăng lại đây, ẩn dấu hành tung, đem theo vũ khí đạn dược, đổ bộ theo mặt tây của Mộng Hồ, tiến đến Mộng Hồ Thủy Trang ở mạn bắc ... "

Nhã Đại Ny bắt đầu kích động, lớn tiếng : " Mục tiêu của chúng tôi chính là Thủy Trang của Ba Cực, pha lê ốc (tòa nhà bằng kính), mặt hướng ra hồ được kết cấu hoàn toàn bằng kính, không những có thể nhìn bao quát cảnh sắc của Mộng Hồ, mà còn có một chiếc cầu kéo vào lòng hồ dài khoảng 50 yards, là nơi để hành xử những kẻ phản đối hắn ta ... ". Nói đến đây, song thủ nắm chặt, toàn thân run rẩy không thể kìm nén.

Lăng Độ Vũ trấn an : " Đừng lo lắng, lần này sẽ khác ... "

Nhã Đại Ny hơi ngẩng đầu lên, nói sắc nhọn : " Quá khứ ư ? Không ! Hằng đêm tôi vẫn mơ thấy tình cảnh kinh khủng đó, khi chúng tôi lặn xuống hồ, không ngờ lại bị thiết bị cảm ứng của địch phát giác, gần như đã chui vào một tấm lưới không có lối thoát, hắn ... "

Nước mắt rùng rùng, nghẹn ngào than : " Ba Cực cùng đồng bọn đứng trên cầu, luân phiên quát roi xuống. Tôi ở trong pha lê ốc, nghe rất rõ tiếng ba người rên rỉ, ba đêm liền ... sau đó ... hắn đưa tôi xuống cầu, ngay tại đó cưỡng gian ... ". Nhã Đại Ny nói đến đây, kết cuộc đã không thể không chế bản thân, ôm chặt Lăng Độ Vũ khóc rùng.

Lăng Độ Vũ nhắm chặt mắt, trong lòng cực kì phẫn nộ, thề sẽ sát tử tên hung thú đó. Giờ hắn cũng đã minh bạch tại sao Nhã Đại Ny lại giành quyền kích phát tên lửa, minh bạch tại sao cô lại chịu liều mạng để đi tìm lại chiếc phi cơ này.

Nhã Đại Ny cũng là một chiến sĩ kiên cường, nhanh chóng bình phục, nói thêm : " Sau đó tôi đào thoát được, nhưng đừng hỏi tại sao, được không ? "

Lăng Độ Vũ gật đầu, hiểu bên trong tất có điểm khó nói, chuyển đề tài : " Tôi hiện đã minh bạch lai lịch của trực thăng này, đối với Ba Cực chắc cũng không còn là bí mật nữa, nếu không hắn đã chẳng bố trí nhân thủ tại đây chờ cô đến ! "

Nhã Đại Ny rời khỏi Lăng Độ Vũ, ngồi thẳng lên : " Tôi đã nguy trang phía trên trực thăng một lớp cây đại, lại đặc biệt lưu lại thủ pháp khiến bất cứ sự di chuyển nào đều không qua được mắt tôi. Do đó, tôi có thể khẳng định địch nhân chưa hề động đến trực thăng, việc bọn họ xuất hiện tại đây chỉ là xảo hợp mà thôi ... "

Lăng Độ Vũ cau mày không nói, thực chẳng có một điểm để phản bác.

Lăng Độ Vũ nói : " Tốt ! Bây giờ chúng ta đi hoàn thành nốt lời nguyện ... "

Nhã Đại Ny vui mừng nhìn hắn, thần sắc hết sức cảm kích, từ chối : " Không ! Để tôi đi một mình ... "

Lăng Độ Vũ điềm nhiên : " Cô biết đấy ! Điều tôi mong muốn nhất chính là hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này (mission impossible) ... ". Hắn nói câu này, thực sự là hết sức thông minh.

Hắn khởi động trực thăng, cánh quạt bắt đầu quay, đến khi tốc độ đạt đến mức tối đa, Lăng Độ Vũ gia tăng góc tấn của cánh quạt để tăng cường thăng lực. Trực thăng bay thẳng lên, đồng thời hắn đạp lên để điều khiển cánh quạt đuôi đưa trực thăng quay theo hướng mong muốn, kéo cần điều khiển về phía sau, nâng đầu trực thăng lên để giảm lực tiến, rời khỏi khu rừng lên độ cao 100 feet. Lăng Độ Vũ xoay cần điều khiển sang trái, trực thăng rẽ lên một tiếng lớn trước khi trực chỉ Mộng Hồ bay tới.

Nhã Đại Ny nói nhỏ : " Tôi biết anh là một phi công thực thụ, thực sự xuất sắc ... "

Lăng Độ Vũ không hề khiêm tốn : " Công đa nghệ thực, năm 18 tuổi tôi đã có bằng lái chuyên nghiệp, năm 21 tuổi trở thành phi công lái thử phi cơ cho Mỹ quốc ... " Hơi cau mày nói tiếp : " Tôi quên không hỏi cô, mục tiêu của chúng ta ở đâu vậy ? "

Nhã Đại Ny nói : " Ba Cực đối với Mộng Hồ hết sức mê luyến, cho là nó có linh tính mà gọi là thần hồ, mỗi khi bình minh cũng như hoàng hôn, từ trong phi li ốc của mình ngắm nhìn mỹ cảnh của Mộng Hồ ... ". Rồi lại thở dài : " Nó thực vô cùng mê hoặc, thảo nào tên ác ma lại quyết chiếm giữ như vậy "

Lăng Độ Vũ tâm trí máy động, quan hệ giữa Nhã Đại Ny và Ba Cực thực không đơn giản, chắc chắn không chỉ đơn thuần là hai bên đối địch.

Nhã Đại Ny dường như biết đã lỡ lời, chuyển giọng nói : " Nào ! Tôi sẽ chỉ cho anh vị trí của phi li ốc ". Cô khởi động máy tính, nhập lệnh, lập tức máy tính hiển thị hình ảnh Mộng Hồ. Nhã Đại Ny chỉ vào hình ngôi sao màu vàng, Lăng Độ Vũ vội vàng ghi nhớ chính xác địa điểm.

Trực thăng bay xuyên rừng Thủy Nguyệt, tới khu rừng thưa cạnh hồ. Lúc này, Lăng Độ Vũ đã hạ xuống độ cao thấp hơn ngọn cây mà bay, tránh tai mắt địch nhân, chỉ khi cây cối quá sát thì mới chuyển lên bay phía trên ngọn cây.

Mục kích kỹ thuật siêu đẳng của Lăng Độ Vũ, Nhã Đại Ny mục trừng khẩu ngốc, hiện tại đã minh bạch vì sao Lăng Độ Vũ lại có địa vị cao quý như vậy trong nội bộ tổ chức. Nhiều năm liền, mỗi lần cô yêu cầu tổ chức cung cấp chiến cơ thì đều bị cự tuyệt với đủ loại lí do, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là chiến cơ vô cùng đắt đỏ, nguyên nhân thứ yếu thì lại là thiếu tin tưởng ở cô. Tuy nhiên, khi Lăng Độ Vũ đưa ra yêu cầu thì gần như được phê duyệt ngay lập tức, đó cũng chính là nguyên nhân khiến lúc đầu cô không có chút hảo cảm với hắn.

Lăng Độ Vũ chỉ vào radar : " Kì quái, không hề có chiến cơ đi tuần tra, liệu địch nhân phòng bị có thực là lỏng lẻo như vậy không ? "

Nhã Đại Ny nói : " Chú ý là Ba Cực đã bố trí 4 bộ phóng tên lửa đất đối không tại Mộng Hồ, toàn bộ hệ thống là tự động hóa. Ngay khi radar phát hiện vật thể không xác định, nếu vật thể không hồi ứng được mật mã thì hệ thống sẽ tự động phát xạ tên lửa "

Lăng Độ Vũ cười khở : " Tôi biết rồi ! ". Hắn đã chịu khổ đầu rồi, làm sao mà không biết cho được. Hắn ngó ra thân trực thăng kiểm tra qua vũ khí, rồi hỏi : " Với lời lải của việc buôn bán ma túy, Ba Cực là một kẻ giàu có và có thể lực bậc nhất thế giới, không khó hiểu khi hắn sở hữu một lực lượng vũ trang kinh nhân như thế "

Nhã Đại Ny thấy hắn xem xét hệ thống vũ khí, trở nên hưng phấn giải thích : " Tôi sẽ thao túng vũ khí. Trên trực thăng có 3 loại vũ khí khác nhau theo yêu cầu của tôi, đặc biệt là 3 quả tên lửa tầm nhiệt uy lực cực mạnh dành cho hàng ổ và các chiến cơ của hắn; 4 quả rocket để tấn công các mục tiêu cố định; và Chain Gun, thứ vũ khí thông thường này được trang bị 1200 viên đạn "

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý, với trang bị hiện tại, tối thiểu cũng có thể cho nổ tung một nửa sào huyệt của Ba Cực.

Trực thăng li khai khu rừng ở bờ tây của Mộng Hồ, khi tiến vào Mộng Hồ thì quay sang trái, bay đến Thủy Trang ở bờ bắc. Lăng Độ Vũ quyết định sẽ trực tiếp đột nhập, sử dụng lối đánh không kịp bưng tai (tấn lồi bất cập yếm nhĩ lồi đình thủ đoạn), khiến địch nhân rơi vào thế vạn kiếp bất phục.

Hắn đang nghĩ đến cảnh Ba Cực bị bắn tung óc, với tên ma đầu này thì tuyệt không cho cơ hội để tồn tại thêm ngày nào nữa.

Mặt trời đã khuất ở phía tây.

Nửa góc trời đỏ rực, bóng đêm dần dần chiếm chỗ, mọi vật không còn rõ rệt nữa.

Sương mù giăng giăng trên mặt hồ, cùng với nước hồ, cây cối trên bờ, xa xa lại thấp thoáng mấy nếp nhà, tạo nên một cảnh tượng đẹp như mộng.

Trực thăng bay ngay phía trên mặt hồ, tạo nên một dải bụi nước, kéo dài từ đuôi trực thăng, hết dải này đến dải khác.

Pha lê ốc đã xuất hiện, cách đó 1 dặm.

Một mộc đạo dài 500 yards từ pha lê ốc tiến ra đài ở trong lòng hồ, mỗi chiều dài khoảng 100 feet.

Đó chính là đài tế, nơi bọn Lăng Độ Vũ đã tập kích sáng nay, không ngờ đã được sửa chữa lại nhanh chóng đến vậy.

Bao hành vi tàn ác đã được thực hiện trên đó.

Lăng, Nhã hai người gần như đã nín thở.

Sự tình thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên, mục tiêu đã ở ngay trước mặt.

700 yards ...

Lăng Độ Vũ nhìn chăm chăm vào màn hình radar, trước khi có thể gặp sự cố, bởi vì khoảng cách quá gần, nếu đợi đến khi hệ thống cảnh báo vang lên thì phi cơ đã chắc chắn phải trúng đạn rồi.

Nhưng lại không thể nghi ngờ kết quả hiện lên.

Trên màn hình radar, một điểm động tĩnh cũng không có.

600 yards ... Hoa trạch của Ba Cực, trong áng chiều mờ ảo, xuất hiện ngay trước mặt. Phòng ốc đã được bật đèn, trong màn sương mờ trắng trông thật yên bình, không hợp lí chút nào với cái ác danh lừng lẫy của Ba Cực.

Chỉ có ở chính giữa làn sương, trên bờ hồ, một tòa nhà pha lê ngoảnh mặt ra giữa hồ, lại không hề có chút ánh sáng phát ra. Mộc đạo kéo dài từ tòa nhà ra đài tế, xung quanh đài tế, đèn đã được thắp sáng rực rỡ.

Mục tiêu đã hết sức rõ ràng.

Đó chính là pha lê ốc.

Trực thăng vượt qua mặt hồ, tiến tới đài tế.

Trực thăng thẳng hướng pha lê ốc bay tới.

Sao pha lê ốc đến một bóng người cũng không có ?

Hỏa lực chia thẳng vào mục tiêu, sẵn sàng kích xuất.

Nhã Đại Ny với lấy ống nhòm, quan sát pha lê ốc.

Nhã Đại Ny kêu lên mừng rỡ, chỉ thẳng phía trước nói : " Hắn ở trên đài, hắn đang ở trên đài ... "

Kì thực, với cắt mắp tinh minh của Lăng Độ Vũ, hình ảnh đài tế cách đó 300 yards hết sức rõ ràng, một thân hình nam tử hùng vĩ, an tọa trên ghế, an nhàn quan sát hai người bọn họ.

Có phải hắn đang nhìn nhầm trực thăng của bọn họ ?

Lăng Độ Vũ không có thời gian suy nghĩ, quát lớn : " Phóng đạn ! ". Nhã Đại Ny đột nhiên cũng hét lên kinh hãi.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn lại, Nhã Đại Ny lúc này sắc mặt trắng nhợt, tay ấn mạnh nút kích hoạt, nhưng đến một điểm phản ứng cũng không có.

Trực thăng bay qua đài tế, gió từ cánh quạt phát ra mạnh mẽ khiến tóc tai Ba Cực rối tinh ngả nghiêng.

Ba Cực cầm ly rượu, hướng về phía hai người chúc tửu.

Lăng Độ Vũ dù trong mơ cũng không tưởng tượng được tình cảnh này.

Trực thăng bay hướng lên trên, vượt qua pha lê ốc.

Nhã Đại Ny quát : " Quay lại ! Chúng ta sẽ dùng Chain Gun ... "

Lăng Độ Vũ toàn thân bắt động.

Nhã Đại Ny đã thực sự kích động, hét lớn : " Tôi nói là quay lại, anh không nghe ư ? "

Lăng Độ Vũ điềm tĩnh trả lời : " Xin lỗi, trực thăng đã rơi vào trạng thái bị khống chế từ xa, tôi không thể điều khiển ".

Nhã Đại Ny ngậy đại một giây, đột nhiên nhồm dậy, với tay nắm lấy cần điều khiển, điên cuồng kéo lại phía sau.

Một điểm tác dụng cũng không thấy.

Lăng Độ Vũ cố mở cửa máy bay, không nói một câu.

Đúng lúc này, trực thăng chợt lượn một quay rồi quay lại.

Hệ thống truyền thông trên máy bay phát ra một giọng nam nhẹ nhàng, nói tiếng quốc ngữ (ND : Hoa ngữ) : " Lăng huynh ! Không nghĩ chúng ta lại được diện kiến trong tình huống này. Bất luận thế nào, anh cũng là khách nhân đáng được hoan nghênh nhất ".

Lăng Độ Vũ giật thót mình, không nghĩ ngờ giọng nói này là của Ba Cực, lại không tưởng là hẳn lại tinh thông quốc ngữ, sử dụng hết sức nhuần nhuyễn và lịch sự.

Nhã Đại Ny sắc mặt trắng bệch, run rẩy kích động : " Ba Cực ! Ta thề sẽ giết người ... "

Trực thăng lượn nửa vòng, quay lại đài tể trên Mộng Hồ, từ từ hạ xuống. Lăng Độ Vũ nhìn xuống, trên đài đã xuất hiện rất nhiều binh lính chờ đón họ đại giá quang lâm.

Âm thanh của Ba Cực lại cất lên : " Ta đã mất trọn một ngày để đưa mẩu thực vật trên trực thăng xuống, lại mất thêm hai ngày để phục hồi nguyên trạng, bất quá, hiện tại cũng thu được kết quả tương xứng ".

Lăng Độ Vũ rung động, sự nhần nại và mưu lược của Ba Cực thực làm người ta kinh hãi, nhìn sang Nhã Đại Ny vẫn đang ngồi im trên ghế, hai mắt đờ đẫn, trong lòng hết sức thương cảm, biết rằng ngay bản thân mình còn khó lo được, với cô thì đúng là hữu tâm vô lực.

Trực thăng tiếp đất, đỗ ngay trên đài tể.

Cửa tự động mở ra, một cơ sở vũ khí chìa thẳng vào hai người tiến đến.

Lăng Độ Vũ bất động, đạm nhiên nói : " Ba Cực ! Cách tiếp đãi khách nhân của anh là như thế này ư ? "

Ba Cực cười lớn : " Tiếp đãi thế nào, Lăng huynh sẽ sớm được biết thôi ".

Rời khỏi trực thăng, hai người lập tức bị bao vây, sáu tên đẩy Lăng Độ Vũ lên xe Jeep, đưa về pha lê ốc không xa phía trước mặt.

Sáu tên mặc âu phục, thái độ thô hào nhưng vẫn bảo trì một mức độ lịch sự, trang bị trên người, ngoài súng máy tự động có cảm ứng điện tử, còn có thiết bị liên lạc và súng lục, mọi thứ đều là sản phẩm hiện đại bậc nhất. Thêm vào đó, cả sáu tên hành động cực kì khẩn tiếp, hỗ trợ phối hợp hết sức nhuần nhuyễn, đích thực là những hảo thủ đầy kinh nghiệm. Ba Cực có thể đạt được vị trí cao vợi trong hắc đạo như hiện tại cũng là điều hợp lí. Với thực lực như vậy, hẳn (ND : Lăng Độ Vũ) phân vân không biết ngày đó Nhã Đại Ny đã đào thoát như thế nào, đồng thời cũng không biết liệu có còn cơ hội để hỏi cô về điều đó nữa không.

Nghĩ về Nhã Đại Ny vừa rồi mới được áp giải đi, sắc mặt trông như tro tắt, trong lòng quặn lên, vô cùng bi phẫn đã không thể bảo hộ được cô. Nếu Ba Cực khiến cô có bất cứ tổn hại nào, hẳn thề sẽ phải chặt Ba Cực thành vạn mảnh.

Chiếc jeep đi theo đạo lộ rộng rãi chỉnh tề, bên lề trồng cây cối nhiệt đới, lát sau đã thấy hiện ra những căn nhà nhỏ hoa lệ đủ các kiểu dáng, dưới ánh sáng chiều tà trông tựa thế ngoại đào viên. Chẳng ai ngờ được đây lại là vương quốc đầy rẫy tội ác đen tối của Ba Cực.

Chiếc jeep đỗ lại trước một căn nhà màu xám.

Một tên nói vào micro : " Bạch Kỳ y sinh, quý khách đã đến ".

Từ micro liền vang lên một âm thanh rất khó nghe : " Đưa anh ta vào kiểm tra thân thể ".

Lăng Độ Vũ được mời xuống xe, đi vào nhà.

Phía sau cánh cửa có một hành lang dài, ở mỗi bên lại có ba cửa đi.

Lăng Độ Vũ được hướng dẫn đến cửa đầu tiên bên phải. Nhìn thấy những thiết bị ở đây, hẳn thực sự kinh sợ : phòng mổ, giường mổ, máy quét, máy X quang, điện tâm đồ, tủ thuốc, ... có thể so sánh với một y viện được trang bị đầy đủ.

Lăng Độ Vũ trong đầu đang tính toán phương cách đối phó thì một nữ y tá tươi tắn đi ra từ phòng mổ, tay cầm xi lanh chứa đầy dược dịch, hướng về phía hắn tươi cười : " Lăng tiên sinh, xin mời lên giường nằm, tôi sẽ tiêm thuốc mê cho anh ".

Lăng Độ Vũ trong lòng mừng rỡ, không còn ý định phản kháng bằng vũ lực như trước, đối với dược vật thì hắn có một kháng lực rất lớn. Thuốc mê đối với hắn có ảnh hưởng không lớn, nhưng vẫn giả bộ kinh hoàng nói : " Các người nhất định phải làm như vậy ư ? "

Nói còn chưa hết, một chiếc dao găm lạnh lẽo đã được gí vào lưng. Lăng Độ Vũ không-cọc-để-bám nằm dài trên giường, nữ y tá diễm lệ nhẹ nhàng chọc kim tiêm vào thân thể hắn. Lăng Độ Vũ nhắm mắt, nữ y tá cúi y phục cho hắn, khiến hắn toàn thân không còn một mảnh vải, trong lòng than thầm " hổ lạc bình dương ".

Tiếng bước chân từ xa tiến lại.

Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần, dùng ý chí không chế nhịp đập của tim, giả như đang bị hôn mê.

Nghe tiếng bước chân truyền lại, Lăng Độ Vũ phán đoán có bốn người, trong đó có một người bước chân hết sức nhẹ nhàng, có khả năng là một nữ tử. Trần truồng nằm đó để người người quan sát, thực là không biết nó có tư vị gì, bất quá hắn có thể thực hiện mưu kế của mình.

Bạch Kỳ cung kính chào : " Tiến sĩ ! "

Lăng Độ Vũ rúng động, không ngờ Ba Cực lại đích thân đến, chỉ hận là không thể mở mắt ra để nhìn tên ma đầu này.

Một giọng nữ nhân nhẹ nhàng vang lên : " Lăng Độ Vũ danh chấn Phi Châu đã trở thành thuộc hạ của ngài, không cần bỏ chút công thu thập, tự nhiên phục tùng ". Nữ tử này thực am hiểu tâm lý nam nhân vốn rất thích được nữ nhân cổ súy.

Ba Cực nói : " Alice, cô sai rồi, kẻ thất bại chính là Nhã Đại Ny, nếu cô ta không nhất quyết phục cừu thì giờ đây bọn họ hai người đã ở cách đây cả trăm dặm rồi ".

Bạch Kỳ chế giễu : " Đó thực sự là một kẻ ngu ngốc, sao đến một chút năng lực để phân tích lợi hại cũng không có ? "

Ba Cực nói : " Sự việc may mắn trót lọt, thắc mắc làm gì nữa. Bạch Kỳ, đã có thể phẫu thuật chưa ? "

Lăng Độ Vũ một mặt kinh thần việc Ba Cực thắng mà không hề kiêu ngạo, mặt khác kinh hãi, không hiểu đó là phẫu thuật gì ? Nếu hắn đột nhiên bật dậy phản kích, sẽ có cơ hội thành công nhất định, hiện tại chính là thời khắc phải quyết định.

Nữ y tá mỹ lệ lập tức đưa lời giải đáp cho hắn : " Hai chiếc vi mạch theo dõi được cấy vào đâu ? "

Bạch Kỳ nói : " Giấu ở nhụy cơ phía sau đầu gối ! "

Lăng Độ Vũ thầm rửa trong lòng, Ba Cực đã tính toán rất chu đáo, giải phẫu ngoại khoa để cấy vi mạch theo dõi vào cơ thể, dù cho hắn có thể đào thoát được thì Ba Cực cũng dễ dàng tìm ra được. Nếu không phải hắn chỉ giả bộ hôn mê, thì với âm mưu này hẳn tuyệt không có một chút cơ hội nào, Ba Cực chỉ cần nhìn vào máy theo dõi cũng có thể nắm được nhất cử nhất động của hắn. Nghĩ đến đây, thấy có một chút kì quái, tại sao Ba Cực đối với hắn lại phải công phu như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì ?

Hắn được lật cho nằm sấp xuống, vùng cơ nhục phía sau đầu gối nhô lên, đích xác là đã bị dao mổ rạch một đường nhỏ rồi được khâu lại, Lăng Độ Vũ không hề cảm nhận được có vật gì được đặt vào, từ đó có thể thấy vi mạch theo dõi nhỏ bé đến mức nào. Sau đó, một vi mạch khác cũng được cấy vào chân bên kia. Lăng Độ Vũ lặng lẽ ghi nhớ từng bước thực hiện cùng các vị trí, đồng thời tập trung vô thượng ý chí, nằm im bất động nhẫn nại chịu đựng sự đau đớn, nếu không phải từ nhỏ đã nỗ lực tập luyện để tinh thần chiến thắng cơ thể thì giờ đây không thể chịu đựng được như vậy. Một mặt lo lắng, một mặt lại mừng

rõ về thứ công cụ tinh xảo đã được đưa vào cơ thể, may mà không bị địch nhân phát giác.

3. Mộng Hồ Chí Di

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, mấy gã từ ngoài tiến vào, chuyển Lăng Độ Vũ lên cáng và đưa ra ngoài. Cuối cùng thì hắn cũng được đặt lên một chiếc giường. Hắn biết đây là thời điểm địch nhân giám thị hắn ít nghiêm mật hơn, mạo hiểm hành động, thừa thế quay người liền mở mắt. Ngay sau khi mở mắt, hành động đầu tiên là cạy mảng da ngực nhân tạo ra, lấy ra một thứ có hình ống, chính là một cây châm chứa loại thuốc mê cực mạnh, sau đó lại dán mảng da lại như cũ.

-----<><><>-----
Ngoài cửa sổ, trời còn nhập nhoạng tối, Mộng Hồ cách đó một dặm, sương mù tán tỵ, lúc ẩn lúc hiện.

Lăng Độ Vũ tinh thần bay bổng, một thanh âm khinh nhu khiến hắn kinh tỉnh, thì ra là giọng nói của Alice.

Giọng nói của Alice vang lên từ bốn phương tám hướng, rất khó xác định được nguồn gốc, thiết bị truyền âm của đối phương thực sự xảo diệu.

Alice nói : " Lăng tiên sinh, xin chào ! Tôi qua ngủ ngon chứ ? "

Lăng Độ Vũ giả bộ quay ngó bốn phía hòng tìm nơi phát ra thanh âm, hai tay vỗ lên đầu, điệu bộ như bị ảnh hưởng của thuốc mê, trả lời : " Tốt ! Rất tốt ! Kêu Ba Cục đến đây gặp tôi ! "

Alice không hề động nộ, ôn hòa nói : " Tiến sĩ có lời mời anh cùng ngài dùng điểm tâm ".

Lăng Độ Vũ cười khổ : " Tôi có thể từ chối được không ? "

Alice trả lời : " Đương nhiên, nếu anh đáp ứng tiến sĩ, ở lại đây một thời gian, thậm chí còn có thể để anh tự do hành động, tuyệt không can thiệp ".

Lăng Độ Vũ trầm tính, nếu không phải là hắn đã biết đối phương đã động thủ trên người hắn, thái độ nhất định sẽ rất nghi hoặc. Miệng đáp : " Tốt ! Tôi đáp ứng ".

Alice không nghĩ Lăng Độ Vũ lại đáp ứng một cách nhanh chóng như vậy, ngơ ngẩn một giây, giọng nói có phần do dự : " Rất tốt ! Tôi sẽ nói lại với tiến sĩ. Anh có chấp nhận lời mời không ? "

Lăng Độ Vũ cười : " Giả như cô cũng tham dự, tôi sẽ rất hoan hỉ mà tới, cô không cự tuyệt chứ ? "

Alice cười nhẹ, cô vốn rất tự tin ở sắc đẹp của mình, nói : " Mời anh bước ra ngoài, Hạ Thái Thái đang đợi ở đó sẽ dẫn anh đi ".

Lăng Độ Vũ đứng dậy, đi ra phòng ngoài, đó là một phòng khách, thông với phòng tắm và bếp, bố trí theo phong cách hiện đại, thanh nhã. Nếu không phải bản thân đang bị cầm tù thì đây sẽ là một nơi nghỉ ngơi tuyệt vời.

Lăng Độ Vũ đi tới cửa trước, phát giác đó không phải là loại cửa cánh thông thường, không hề có ổ khóa, thay vào đó là một bảng điện tử điều khiển.

Cánh cửa được rút vào tường bên trái, mở ra lối đi. Một cô gái Á Đông khoảng hai bảy, hai tám tuổi, dáng vẻ động nhân, ăn mặc hết sức phong vận, yêu kiều đứng đợi bên ngoài, hướng về phía hắn cúi mình chào : " Lăng tiên sinh, tôi là Hạ Thái Thái, xin mời đi theo tôi ". Nói xong, rẽ sang bên trái đi trước.

Lăng Độ Vũ theo sát phía sau, ngửi mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ thân thể cô gái, hỏi : " Cô là người Nhật Bản ? "

Hạ Thái Thái kinh ngạc nhìn hắn trả lời : " Lăng tiên sinh thật tinh mắt ". Nói rồi tăng cường cước bộ, rời khỏi cổng ngoài.

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn lại, căn hộ hắt ở lại đêm qua có kiểu cách rất thanh lịch và hợp thời. Bên ngoài có một lối nhỏ uốn lượn hướng tới con đường trải nhựa, hai bên trồng cây lớn, không khí rất trong lành.

Tới đường nhựa, Hạ Thái Thái bước dài hơn khiến Lăng Độ Vũ đoán rằng nơi đến không còn xa nữa, nếu không thì đã có xe đợi ở đây rồi. Tại thời điểm này, trong lòng cảnh báo, đó là một cảm giác chột lóc lên thân bí, địa phương này trông rất yên bình, tĩnh lặng, thực tế lại tiểu lí tàng đạo, nguy hiểm trập trùng.

Hạ Thái Thái quay đầu thông báo : " Đã đến rồi ! "

Lăng Độ Vũ đi lên trên.

Hơn 7 giờ sáng.

Từ hướng đông, mặt trời phát ra những tia nắng hồng bình minh, đem lại sinh cơ cho cả vùng đất, xua dần màn sương trắng gần hồ, giống như con nhện chăng tơ, dù cho nắng chiếu gió thổi thì vẫn bắt tán, quay trở lại Mộng Hồ.

Nơi họ dừng lại là một tòa nhà khí thế hùng vĩ có tường rào bao quanh, ngay ngoài cổng có 2 gã mặc tây phục đứng gác, nhìn Lăng Độ Vũ hằm hè đầy địch ý.

Lăng Độ Vũ cùng Hạ Thái Thái tiến đến cổng vào, một trong hai gã đang đứng trước cổng không ngời lại là người quen, chính là gã để ria đã uy hiếp Nhã Đại Ny ở chỗ giấu trực thăng. Hai kẻ hôm trước mới chia súng vào nhau, hôm sau gặp lại thật khó mà tươi cười được.

Lăng Độ Vũ làm như không có chuyện đã xảy ra, vượt qua gã để ria, đi thẳng vào nhà. Gã để ria trầm giọng nói : " Tiểu tử, sớm hay muộn thì ta cũng sẽ đòi lại công đạo ".

Ánh mắt Lăng Độ Vũ dán vào nhuyển tiên buộc ở thắt lưng hắt, người này sử dụng nhuyển tiên chuẩn xác như thần thương, đánh bật vũ khí khỏi tay của Nhã Đại Ny, rồi lại thu tiên lại, xuất thần nhập hóa khiến Nhã Đại Ny ngã xuống đất, chính là một địch nhân không thể khinh thị được. Hạ Thái Thái đầu không ngoảnh lại, thốt : " Hàn Lâm ! ", ngữ khí khiến trách không hề khoan nhượng.

Hàn Lâm sợ hãi cúi đầu, nói nhẹ : " Tôi xin lỗi, Hạ Thái Thái ".

Lăng Độ Vũ bước vào nhà, trong lòng nghĩ thật kì lạ. Hạ Thái Thái vốn là một hạ nhân, sao Hàn Lâm lại đối với cô hết sức úy kỵ. Quả thực là không thể không lưu tâm đến cô gái này được.

Bước qua cửa là đến một đại sảnh rộng chừng 4000 feet vuông, toàn bộ đồ đạc đều phồng theo phong cách Ý Đại Lợi thời kì phục hưng, mang đậm tính chất cổ điển, trên tường treo rất nhiều tranh vẽ, đều là những tác phẩm của họa sĩ trứ danh người Hà Lan, Rembrandt, giá trị không thể tính được.

Ở thềm đợi có hai mỹ nữ đang đứng đợi, nhìn về phía Lăng Độ Vũ, cười tươi tắn đón chào.

Việc này thực là một tao ngộ kì lạ đối với một tù phạm.

Hạ Thái Thái khiêm nhường đứng sang một bên, lưỡng nữ tiến đến trước mặt Lăng Độ Vũ, mỹ nữ bên trái khoác tay Lăng Độ Vũ, tự giới thiệu : " Tôi ... "

Lăng Độ Vũ cướp lời : " Không cần nói, cô là Alice. Tôi muốn hỏi, cô là danh hoa đã có chủ hay chưa, kì dư những điều khác đều không quan trọng ".

Hắt đại hiển bản tính lẳng tử, xuất kì chế thắng, thám thính xem Alice có phải là nữ nhân của Ba Cực hay không, nếu không thì sao Hạ Thái Thái, vốn là thủ hạ của cô, lại có địa vị đặc biệt như vậy.

Lưỡng nữ cười đến hoa chi loạn chiến.

Người còn lại nói : " Anh cần phải biết rằng, ở Mộng Hồ Thủy Trang chỉ có năm người có thể tự do, không bị ước thúc, Alice chính là một trong số đó. Vậy xem ra anh phải nỗ lực rồi ".

Lăng Độ Vũ đáp lời : " Vị nữ sĩ mỹ lệ này là ... "

Alice giới thiệu : " Cô ấy hiện tại là người vợ thứ ba của tiền sĩ, chúng tôi gọi cô ấy là tam phu nhân ".

Lăng Độ Vũ nghe xong, nhận thấy quy tắc nơi đây không giống với thế giới bên ngoài, khiến người ta phải suy nghĩ.

Alice cười nói : " Không cần nghĩ ngợi, anh sẽ sớm biết rõ mọi việc, tiến sĩ đang ở ngoài ban công, mời anh theo tôi ".

Lăng Độ Vũ cười nhẹ, đi cùng Alice đến cửa bên hông của đại sảnh, ra ngoài ban công.

Ban công trên cao, xa xa chính là Mộng Hồ, mặt hồ lấp lánh phản chiếu ánh nắng, sương trắng rắng nhẹ, trông từ xa chỉ thấy thủy khí mênh mông, vô cùng vô tận. Con đường dẫn đến đài tể nằm chìm trong màn sương, cảm tưởng như là con đường dẫn tới cõi hư vô.

Thân hình hùng vĩ, Ba Cực ngồi ở bàn ăn, đang chiêm ngưỡng hồ cảnh, say mê phi thường.

Lăng Độ Vũ đột nhiên có một trực giác hết sức kì quái, Ba Cực và Mộng Hồ có một mối quan hệ cực kì vi diệu.

Alice nhẹ nhàng nói : " Tiến sĩ ! Lăng tiên sinh đã tới ! "

Ba Cực từ từ quay lại

Hai người quan sát nhau, lần này là lần thứ hai.

Ba Cực đứng dậy, lộ xuất man mác tiểu ý. Mặt hắn hơi dài hơn người thường, để râu rậm theo kiểu Lincoln, phối hợp với bộ tóc đen được cắt tỉa rất cẩn thận theo kiểu tướng lĩnh phương bắc trong thời kì nội chiến ở Mỹ quốc. Toàn thân mặc lễ phục đen, nghi dung xuất chúng, uy mãnh nhiếp nhân.

Lăng Độ Vũ đặc biệt lưu ý đến cặp mắt đen nằm phía trên sống mũi cao, chúng vừa thâm thúy mênh mông vừa sáng ngời trí tuệ, hần bình sinh rất ít gặp. Thông thường, người có nhân thần đó hoặc là do thiên bẩm, hoặc là do đã luyện thành tinh thần dị lực. Lăng Độ Vũ vốn cũng có được nhân thần như vậy.

Ba Cực nhìn thẳng vào Lăng Độ Vũ, đưa tay ra, nói bằng tiếng quốc ngữ : " Mặc dù anh hận tôi đến xương tủy, nhưng để bắt tay một cái chắc cũng không có vấn đề gì ".

Lăng Độ Vũ nắm chặt tay hắn, nếu cự tuyệt thì thật là khí độ hẹp hòi.

Bàn tay thô ráp của Ba Cực cũng rất mạnh mẽ.

Alice im lặng quay vào. Trên ban công rộng giờ chỉ còn lại hai kẻ đối nghịch, cùng với Mộng Hồ mĩ lệ xa xa phía trước.

Họ ngồi xuống bàn.

Lăng Độ Vũ hỏi : " Điểm tâm ở đây ? "

Ba Cực trong mắt có nét cười, vỗ tay một cái, lập tức có một cô gái xinh xắn mang đồ ăn tối, không lâu sau, trên bàn đã bày kín sơn hào hải vị.

Người phục vụ đi khỏi.

Lăng Độ Vũ lại không hề quan tâm đến mĩ thực trên bàn, nhìn chăm chăm Ba Cực hỏi : " Bằng hữu của tôi, Nhã Đại Ný, cũng được dùng điểm tâm chứ ? "

Ba Cực không hề thoái nhượng, nhìn lại Lăng Độ Vũ, nhạt nhẽo trả lời : " Nhã Đại Ný tinh thần bất ổn, phải nghỉ ngơi nhiều một chút, bất quá hãy cứ phóng tâm, khi mà chúng ta còn chưa thương lượng xong, tôi bảo chứng cô ấy một sợi lông cũng không bị thương tổn. "

Bị uy hiếp, Lăng Độ Vũ bưng bưng nộ hỏa, lãnh ngạo nói : " Với hành vi cầm thú của ngươi, tinh thần của cô ấy làm sao ổn định được ? "

Ba Cực im lặng, đứng dậy đi đến gần lan can, nhìn ngắm cảnh hồ ẩn hiện xa xa.

Ba Cực đột nhiên quay lại nói : " Tôi chưa bao giờ giải thích với người khác về hành vi của mình, một mặt là tôi không cần thiết phải giải thích, điều quan trọng hơn thì phạm phu tục tử khó mà hiểu được ".

Lăng Độ Vũ biểu lộ sắc mặt trào phúng, cười nói : " Lăng mỗ xin rửa tai, cung kính lắng nghe ".

Ba Cực nhìn về vãn vự phía xa, nói : ” Dục vọng của con người từ khi sinh ra đã có rồi ... ”. Đột nhiên trở nên trầm mặc. Do hấn đứng quay lưng về phía mình, Lăng Độ Vũ không thể nhìn được thần tình của hấn lúc này.

Gió nhẹ thổi từ Mộng Hồ tới, phe phẩy trên khuôn mặt Lăng Độ Vũ, đem đến cho hấn sự sáng khoái dễ chịu.

Ba Cực lại quay người lại, trên mặt thoảng qua thần tình kích động, nói : ” Ngay lần đầu gặp Nhã Đại Ny tôi đã rất ấn tượng, cô biểu tình kiên nghị, thân hình mỹ lệ đầy hoạt lực, có sức hấp dẫn rất lớn đối với tôi, khiến tôi không kìm được mong muốn chiếm hữu, đã phá vỡ điều cấm kị đầu tiên của ‘ Thần Thai ’, ‘ Nữ nhân phủng thượng, lâm nhiên bất khả xâm phạm ’. Ngực hấn phập phồng, khuôn mặt không còn giữ được vẻ bình tĩnh vô ba, chìm sâu trong hồi ức.

Ba Cực tiếp tục : ” Trước khi làm điều đó, tôi đã có tính toán, những mong tuần tự tiệm tiến. Với học vấn và phong độ của tôi, trước tiên sẽ đoạt được trái tim của cô ấy, rồi sau đó sẽ chiếm hữu nhục thể. Như vậy, có phải là sẽ được cái tình thú nam hoan nữ ái không ? ”

Lăng Độ Vũ mặc nhiên, trong lòng không thể không thừa nhận, tuy quan hệ giữa Ba Cực và Nhã Đại Ny là đối địch, nhưng mối quan hệ giữa nam và nữ lại phi thường kì diệu. Phong độ, học dưỡng, nhân phẩm cùng quyền thế của Ba Cực tạo nên một thứ mị lực cực lớn, thực sự có khả năng lay động tâm tư của Nhã Đại Ny. Chẳng hạn ngay cả hấn, vốn hận Ba Cực đến xương tủy, giờ đây đối diện, đột nhiên phát giác bản thân hầu như không còn chút hận ý, cảm giác cực kì mâu thuẫn.

Ba Cực kéo ghế, ngồi xuống, ánh mắt thâm thúy hướng về Lăng Độ Vũ : ” Tôi biết tôi và cô ấy mục đích bất đồng, khi tôi theo đuổi cô ấy, truy cầu cô ấy, những mong đem lại sự vui vẻ trong lòng cô ấy ... nhất thiết thay đổi mọi thứ. Lần đầu tiên tôi nhìn vào mắt cô ấy, trong lòng đã sâu sắc hiểu rằng khó mà thành sự được, tôi nghĩ đến biện pháp duy nhất ... “. Nắm chặt hai tay, lạnh lùng nói tiếp : ” ... phương pháp nguyên thủy trực tiếp nhất để chiếm đoạt cô ấy. Giờ đây, chính tôi cũng không biết rõ được tâm tình lúc đó ”.

Lăng Độ Vũ lạnh lùng tiếp lời : ” Hành vi đó là hành vi của cầm thú, chỉ để thỏa mãn thú tính trong lòng, phải vậy chứ, tiến sĩ ? ”

Ba Cực nhìn xuống quyền đầu, không hề phản bác : ” Anh nói đúng, chảy bên trong từng con người chúng ta là thứ huyết dịch không bằng của cầm thú ”.

Lăng Độ Vũ quắc mắt giận giữ : ” Đừng từ hành vi tồi tệ đó của anh, rồi suy diễn ra cho những người khác ”.

Ba Cực ngẩng đầu cười dài, nói : ” Ngụy quân tử với chân tiểu nhân thì có gì khác nhau, chân thành mà nói, mỗi nam nhân đều có mong muốn hoan hỉ cùng mọi nữ nhân, chứ không phải chỉ một người. Nhưng bọn họ đều cố gắng che dấu, đạo lí rất đơn giản, chính là bọn họ không có được năng lực làm điều đó ”.

Lăng Độ Vũ thở dài trong lòng, Ba Cực ở địa phương này có thứ lí luận thương nhân bại lí như vậy, đến khi hấn có được quyền thế lớn hơn, chắc chắn nhân gian gặp họa, nhận xét không chút hảo ý : ” Các hạ vì khoái cảm nhất thời của bản thân, có nghĩ đến những người bị hại ? ”

Ba Cực cười lạnh : ” Nhã Đại Ny lúc đó cũng rất biết hưởng thụ, tuyệt không kém tôi, đó chính là thứ bản năng tối cao của nhân loại. Sở dĩ cô ấy hận tôi là vì tôi đã làm cho cô ấy không thể tha thứ được cho chính mình. Ngụ xuân ! ”

Lăng Độ Vũ quát lớn : ” Câm miệng ! Tội ác lớn nhất của ngươi chính là tự kỉ ám thị, tự ý tung hoành ... ”. Đột nhiên ngừng lời, cảnh giác quay đầu lại.

Cửa mở, hai gã đại hán thân thái uy mãnh áp giải một gã nữa tiến ra, chính là tên đề rìa Hàn Lâm đã cảnh cáo Lăng Độ Vũ ở bên ngoài cổng, lúc này sắc mặt đã tái nhợt sợ hãi.

Ba Cực chậm chậm quay lại, thờ ơ nhìn Hàn Lâm, không nói một lời.

Hàn Lâm nhếch môi định nói, cuối cùng lại cúi đầu, hai chân run rẩy,

Lăng Độ Vũ trong lòng thâm thán phục, tên này vốn là một hảo thủ danh cao thủ chuẩn, nhưng đứng trước mặt Ba Cực lại chỉ như con hổ có gan chuột.

Ba Cực ôn hòa nói : ” Hàn Lâm, điều khoản thứ 13 trong hợp ước, anh còn nhớ không ? ”

Hàn Lâm gục gặc đầu, nói khẽ : ” Kết thúc năm năm hợp ước, bên B sẽ được trả công hai triệu Mỹ kim, đồng thời được hồi phục sự tự do ”.

Ba Cực cười khinh khỉnh một tiếng, nhu hòa hỏi tiếp : ” Phải chăng anh bất mãn với điều kiện đó ? ”

Hàn Lâm lắc đầu liên tiếp, cuống quýt nói : ” Không ! Không ! Tôi thỏa mãn phi thường, nó quá đủ để tôi sống một cuộc đời vô ưu vô lự sau này ”.

Ba Cực nói : ” Tôi lại nghĩ rằng anh có ý bất mãn, nếu không đã không quên điều khoản thứ 17 ”.

Hàn Lâm ngẩng vọt đầu lên, nói : ” Không ! Tôi nhớ rất rõ, đó là : khi hợp ước còn thời hạn, nếu vi phạm chỉ lệnh của người thuê, không những sẽ bị tước đi phần tiền trả công, còn phải chịu hình phạt, bao gồm cả tử hình, không được oán trách ”.

Ba Cực song mục thần quang bạo trướng, nói : ” Lăng tiên sinh là khách quý của tôi, anh lại đối xử không có một chút lễ mạo, đã phạm phải vi lệnh nghiêm trọng, quá đủ để tôi đưa ra hình phạt ”.

Hai gã đại hán dạ một tiếng, lôi Hàn Lâm đi. Sau đó Ba Cực không nói thêm lời, mặc cho Hàn Lâm kêu gào van xin thảm thiết. Từ đó, có thể thấy được thủ đoạn lôi đình của Ba Cực là như thế nào.

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói : ” Ba Cực các hạ rất biết cách tiết chế thuộc hạ, gồm cả ân uy, rất tốt ! Tuy nhiên, tôi cảm thấy đã nghe quá đủ phế thoại rồi, giờ tôi muốn biết điều chính yếu chúng ta sẽ phải bàn ”.

Ba Cực sắc diện có đôi chút kì dị, lúc thì ưu thương, lúc thì hưng phấn, trầm ngâm một lúc rồi nói nhẹ : ” Tôi muốn anh tìm được cho tôi một người con gái ... ”

Lăng Độ Vũ cắt lời, gắt nhẹ : ” Sao ? Tôi đâu có làm ở tổ chức tìm kiếm người ? ”

Ba Cực nhẹ nhàng giải thích : ” Xin lỗi ! Tôi đã nói không rõ ràng, tôi muốn anh giúp tôi tìm kiếm một cô gái, cũng có thể không phải là người, bởi vì cô đã chết từ ba năm trước đây, chính tay tôi hỏa táng cho cô ấy ”.

Lăng Độ Vũ ngồi xuống, nghi hoặc nhìn Ba Cực, lắc lắc đầu nói : ” Anh tân tân khổ khổ để trở thành tiến sĩ triết học, lại chịu không ít khổ cực, sử dụng vô số thủ đoạn vô sỉ để tạo dựng nên vương quốc tội ác này, thần kinh thực sự đã trở nên thác loạn rồi ”.

Ba Cực không quan tâm đến lời nói trào phúng của hắn, đặt lên bàn một tài liệu rồi nói : ” Đây là bản hợp ước, thù lao là 10 triệu Mỹ kim, sau đó anh và Nhã Đại Ný sẽ được trả lại tự do, thời hạn là một tháng, anh sẽ phải vận dụng toàn lực tìm kiếm. Sau một tháng, bất luận thành bại, hợp ước đều được coi như hoàn thành. Điều kiện như vậy, anh nghĩ thử xem ! ”

Lăng Độ Vũ ngơ ngẩn một hồi rồi hỏi lại : ” Anh không sợ tôi chỉ giả ứng phó, đợi đến lúc một tháng hợp ước kết thúc, tự nhiên hai người chúng tôi sẽ được ung dung ra đi hay sao ? ”

Ba Cực ngửa cổ cười dài, hào khí tự phụ : ” Lăng Độ Vũ mà tôi biết không phải là kẻ như vậy ! Khi anh toàn tâm toàn lực thực hiện hợp ước, tôi cũng bảo đảm sẽ làm như vậy. Ba mỗ ngoan lạt, nhưng chưa ai dám nói tôi bội tín bao giờ ”.

Lăng Độ Vũ cực kì giận dữ, đứng lên từ chối : ” Giữa anh với tôi còn có thâm cừu nan giải, đó là việc của Cao Sơn Ứng, giao dịch không thể ... ”

” A ! ... ”. Một tiếng kêu thảm thiết phá tan không gian trữ tình.

Tiếng kêu phát ra từ Mộng Hồ.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn ra Mộng Hồ, trên đài tế nhân ảnh thiểm động, một đại mộc thụ đã được dựng lên, dường như có một hình nhân lơ lửng bị trôi trên đó.

” A ! ”. Tiếng kêu thứ hai cất lên, dường như kèm theo tiếng roi vọt. Lăng Độ Vũ lập tức nhớ ra chiến hữu dùng tiên đánh ngã Nhã Đại Nỵ.

Ba Cực trên mặt không có nửa điểm ngạc nhiên, bình tĩnh nói : ” Đó là Hàn Lâm. Thuận ngã giả tồn, nghịch ngã giả vong ”.

Âm thanh trầm thiết liên tục truyền lại.

Lăng Độ Vũ ngồi lại, trầm giọng : ” Sao anh không giết tôi ? ”

Ba Cực nhìn chằm chằm vào hắn, nói như vỗ về : ” Người như anh, cùng với tôi là một dạng, mại thiếu kiến thiếu, tôi tuyệt không giết anh ”. Việc thắng thắn với kẻ đối địch như vậy, quả thực ít được nghe thấy.

Lăng Độ Vũ hỏi : ” Nghĩa là tôi có thể đi ? ”

Ba Cực cười giả hoạt trả lời : ” Xin lỗi ! Thế giới này tịnh không có thứ tiện nghi như vậy “. Nói rồi chuyển đề tài : ” Nếu anh có thể đưa cô ấy trở về, tôi có thể hứa chắc chắn, từ thời điểm đó trở đi, tôi sẽ không còn quan tâm tới những thứ liên quan tới ma túy ”.

Lăng Độ Vũ chấn động trong lòng, đó thực sự sẽ là một hảo sự, nếu Ba Cực rút lui, lượng ma túy bắt nguồn từ Nam Mĩ châu chỉ ít cũng giảm đi tới một nửa. Tại sao Ba Cực lại phải vòng vèo thuyết phục hắn ? Tại sao với quyền thế như vậy lại phải cần sự trợ giúp của hắn ? Toàn bộ việc này có ý nghĩa gì ? Có phải cô ta đã thực sự chết ?

Ba Cực im lặng chờ phản ứng của hắn.

Tiếng kêu gào từ xa truyền lại.

Lăng Độ Vũ nói : ” Tôi muốn suy nghĩ tĩnh lặng một chút, phiền anh bảo thủ hạ bỏ giúp thứ âm thanh phiền nhiễu đó ”. Ý hắn ngầm bảo là đã tha lỗi cho Hàn Lâm.

Ba Cực cười lớn, trào lộng Lăng Độ Vũ tâm tình mềm yếu.

Tiếng kêu gào đột nhiên ngừng lại.

Lúc này Ba Cực đã lấy ra một thiết bị tinh xảo, dùng nó phát xuất chỉ lệnh.

Quả là một đối thủ khó xơi.

Lăng Độ Vũ nói : ” Tôi muốn đi xem cảnh hồ ! ”

Ba Cực thần tình nhất động, suy nghĩ một lúc rồi nói : ” Để Alice đi cùng anh ”. Nói rồi quay đầu lại, chăm chú nhìn ra Mộng Hồ.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ phảng phất như cảnh hồ huyền hoặc. Hiện tại ngoài Ba Cực, với hồ nước có sinh mệnh này, trong lòng Lăng Độ Vũ đột nhiên phát sinh một thứ cảm tình khó thốt lên lời.

Hồ nước này cùng mộng tưởng của loài người có quan hệ gì ?

Sao lại có cái tên Mộng Hồ ?

Cô gái Ba Cực muốn tìm kiếm cùng Mộng Hồ có quan hệ gì ?

—————-<><><>—————

Trên mặt hồ, chiếc thuyền nhẹ trôi, tạo ra hai dải sóng lớn phía sau, tiến ra giữa Mộng Hồ.

Nước hồ âm ỉm.

Lăng Độ Vũ rút tay lại, nhìn cô gái có sắc đẹp say động lòng người : Alice, nữ quản gia của Ba Cực.

Mái chèo khuấy xuống lòng hồ, tạo nên một luồng nước xoáy, luồng nước xoáy nhanh chóng kết thúc sinh mệnh của nó, hồi phục hồ thủy về nguyên trạng.

Alice nhìn lại Lăng Độ Vũ, nở một nụ cười làm say động lòng người, mái tóc dài mượt mà nhẹ nhàng lay động.

Lăng Độ Vũ nhìn ngây ngốc một lúc, nhớ lại vấn đề cần hỏi, đặt tay trên mặt nước

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, ánh dương nhẹ nhàng xuyên qua hồ vù, chiếu xuống mặt hồ.

Lăng Độ Vũ thở dài : " Tôi giờ không rõ mình đến đây tầm cừu hay đến để du ngoạn ".

Alice cười nhẹ, nhìn về khu rừng xanh thẳm trên bờ, thích thú cảm nhận khung cảnh bình minh trữ tình.

Lăng Độ Vũ lại thở dài một tiếng, rồi nói ra nghi vấn trong lòng : " Tại sao nước hồ lại ấm như vậy ? "

Alice nhìn hẩn sâu sắc trả lời : " Điều này thực huyền bí, tiến sĩ từng mời chuyên gia tới tra cứu lòng hồ, thăm dò tới độ sâu hơn 3000 feet ... ". Cô dừng lại một lúc, như muốn nhớ lại điều gì.

Lăng Độ Vũ kiên nhẫn chờ đợi.

Alice nói tiếp : " Dưới lòng hồ là một núi lửa đã tắt, các chuyên gia cho rằng nước hồ ấm là do tàn tích của núi lửa, nhưng cũng không thể biết được tại sao dòng nhiệt lưu lại thay đổi không ngừng, hết sức bất thường. Kết quả thí nghiệm cũng chỉ ra rằng trong nước chứa rất nhiều khoáng chất, có thể kết luận Mộng Hồ là dòng suối nước nóng lớn nhất trên thế giới ".

Lăng Độ Vũ trầm tư, một lần nữa đưa tay xuống nước.

Alice không thể hiểu Lăng Độ Vũ đang suy tính điều gì, tay khuấy mái chèo để chiếc thuyền nhẹ nhàng trôi trên mặt hồ, cúi đầu nói : " Anh có biết không ? Đây là lần đầu tiên tôi thấy tiến sĩ coi trọng một người khác như vậy ".

Lăng Độ Vũ khô khan hỏi lại : " Tôi phải cảm thấy vinh hạnh vì điều đó chăng ? "

Alice nhìn chằm chằm vào hẩn, nói : " Anh không hiểu rồi, tiến sĩ là một người cực kì đặc biệt, có nguyên tắc xử sự của riêng mình ".

Lăng Độ Vũ cười : " Xin lỗi ! Anh ta có nguyên tắc của anh ta, nhưng trong mắt tôi, anh ta là một con quỷ tàn ác, là mối họa ma túy của toàn nhân loại ".

Alice thở dài một tiếng rồi nói : " Anh chưa biết rồi, cái gọi là độc phẩm sinh ý của tiến sĩ bao gồm cocaine, cần sa và các loại ma túy tổng hợp (soft drug), ở Bắc Âu và Mỹ được bán hợp pháp hóa, nhưng thuốc lá và rượu vốn là thứ tạo ra lợi nhuận rất lớn, lại có thể trở thành hợp pháp ... "

Lăng Độ Vũ bực mình phản đối : " Y học đã đưa ra kết luận, mọi loại ma túy tổng hợp đều có hại cho sức khỏe con người. Alice tiểu thư, điều đó thì ai ai cũng biết ".

Alice nói : " Vậy tại sao rượu và thuốc lá lại được công nhiên mua bán ? "

Lăng Độ Vũ nhìn ra hồ, trả lời : " Đó thực sự là một sai lầm, những thứ đó vốn cũng nên bị cấm ".

Alice để tóc xòa xuống mi mắt, nhất thời không thể phán bác được.

Lăng Độ Vũ bắt nhãn, chuyển đề tài : " Ai đã đặt tên cho địa phương này một cái tên quỷ quái : Mộng Hồ ? "

Mặt hồ vù khí mờ ảo, ánh dương quang chiếu xuống mặt hồ lấp lánh.

Alice trả lời : " Tiến sĩ sưu tập rất nhiều tư liệu liên quan tới Mộng Hồ, trong đó nói rằng từ rất lâu rồi, cư dân xung quanh Mộng Hồ đều cử hành nghi thức Hồ Tế hàng năm, đem một xử nữ mi lệ đặt lên một chiếc thuyền lửa đưa ra giữa hồ, hiến tế hồ thần, mong cho mưa thuận gió hòa, mùa màng tươi tốt ".

Trong đầu Lăng Độ Vũ lập tức hình dung ra hình ảnh đó, một mi nữ được trói trên cột lửa cháy rừng rực, những thổ dân hướng về ngọn lửa quỳ lạy trong tiếng khóc thét thảm thiết.

Alice nói tiếp : " Mộng Hồ đối với thổ dân mà nói, là nơi cư trú của thủy thần, những vụ sư khả dĩ tại màn hồ vù dày đặc, khán đáo thần tích kì dị ".

Lăng Độ Vũ đẩy chèo, tiến về phía bờ.

Hai người chìm trong im lặng.

Có thực là tồn tại thần linh ở Mộng Hồ ?

Một đàn cá lượn qua ngay sát mặt hồ.

Lăng Độ Vũ ” A ” một tiếng, ngồi thẳng lưng, chỉ về một khối đá lớn nằm ở bờ phía đông nói : ” Tầng đá này thật cổ quái, so với các tầng đá quanh vùng này ít nhất cũng lớn hơn mười lần, như thể được mang từ xa đến ”.

Alice nói : ” Anh quan sát thật tinh tế, đó là nơi đáng sợ nhất ở Mộng Hồ, được gọi là ” Khốc Thạch “, tên gọi cũng thể hiện lịch sử của nó. Có một người có ý cầu tử, đến Khốc thạch rồi nhảy xuống hồ tự sát. Bên dưới Khốc thạch có ám lưu, đối với những người tinh thông thủy tính thì cũng nguy hiểm phi thường. Danh xưng Khốc thạch có được là do thân nhân của kẻ tự sát kia đã đến đây mà khóc tế ”.

Lăng Độ Vũ ngưng một lúc, hỏi : ” Một nơi như vậy, tại sao Ba Cực lại giữ lại ? ”

Alice giải thích : ” Tiên sĩ cho là nhân kiệt địa linh, không sợ quỷ tà dị lực, thế mà, ba năm trước ... ”. Nói đến đây đột nhiên ngưng lại.

Lăng Độ Vũ nhìn cô hỏi : ” Ba năm trước, điều gì đã xảy ra ? ”

Alice cúi đầu có vẻ sợ sệt, trả lời : ” Tôi không thể, hãy để tiên sĩ nói cho anh nghe. Ài ! Tiên sĩ vì việc này mà phải nhờ cậy đến anh hùng tìm ra chân tướng sự việc ”.

Lăng Độ Vũ cảm thấy kì lạ : ” Cái gì ? Ngay cả cô cũng không biết ư ? ”

Alice đột nhiên thét lớn : ” Anh định đi đâu vậy ? ”

Lăng Độ Vũ trả lời : ” Tôi muốn tới xem Khốc thạch ”.

Alice thét lên phản đối : ” Không ! Tôi thực sự không muốn tới đó ! ”

Lăng Độ Vũ lại nói : ” Đến đó không phải để nhảy hồ tự vẫn, cô có gì mà phải sợ ? ”

Alice thần tình sợ hãi nói : ” Tôi đã đặt chân lên Khốc thạch một lần, tuy đó là lúc dương quang phổ chiếu, những vẫn có cảm giác âm hàn khủng bố, đó thực sự là một trải nghiệm đáng sợ. Anh muốn đến đó, xin thứ là tôi không thể phụng bồi ”.

Lăng Độ Vũ nhún vai nói : ” Tôi vốn không tin vào điều tà quái, chúng tôi ở vùng phụ cận thượng ngàn, đã trải qua ... ”

Nhân tình uy mãnh hướng về phía khuôn mặt tái xanh của Alice, nói tiếp : ” ... trải qua sự âm sâm khủng bố của vùng đất này ”.

Alice cúi đầu không nói.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hết sức kì quái, Alice vốn có thân phận cực cao trong tổ chức của Ba Cực, hàng ngày đều phải ứng phó với đủ loại nhân vật hắc đạo, hiện tại lại ngồi đó yên lặng, chẳng khác gì một nữ hài nhỏ bé. Rất cuộc không biết là có chuyện gì đã xảy ra ?

Thuyền khẽ chấn động, đầu thuyền đã chạm vào lớp bùn gần bờ.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, hướng về Alice giơ tay ra đỡ. Phán vân một lúc, Alice cũng đưa tay nắm lấy bàn tay của Lăng Độ Vũ.

4. Tầm Nhân Hợp Ước

Khốc thạch nằm cách đó 200 yards ở phía bên phải, một nửa trên bờ, một nửa dưới nước, trông như một con thủy quái đang phủ tấm thân khổng lồ trên bờ để uống nước hồ.

Lăng Độ Vũ rời khỏi Alice, đi nhanh tới Khốc thạch.

Alice đứng lại phía sau, muốn nói lại thôi.

Khốc thạch dần trở nên rõ ràng trong mắt Lăng Độ Vũ.

Phần thân lộ ra ngoài lớp bùn trơn nhẵn sạch sẽ, trông như một cái nền lớn, tà tà dốc lên phía trên, vươn vào lòng hồ, từ điểm cao nhất có thể soi bóng xuống mặt hồ, cách mặt đất 20 feet, phía dưới lõm lại tạo thành một cô nhai ở lưng chừng không.

Lăng Độ Vũ từ từ bước lên Khốc thạch, đi thẳng tới phía đỉnh.

Ở góc độ này, bề mặt Mộng Hồ thật rộng lớn, sóng nước lặn tằm, ngân quang thiểm thiểm, kết hợp với rừng rậm ở bên bờ đối diện tạo thành dải dài xanh thẳm.

Nhìn xuống phía dưới Khốc thạch, mặt nước yên tĩnh không hề gợn sóng, phía dưới mặt nước tưởng như bình hoạt ấy là một cỗ lực lượng rất lớn đang vận động, với những người có kinh nghiệm thì đó chính là âm lưu có cường lực rất mạnh.

Ở tại Khốc thạch này, không biết đã có bao nhiêu người đã từ bỏ sinh mệnh quý giá của mình ?

Nghĩ đến đây, Lăng Độ Vũ đột nhiên có một thứ cảm giác kì quái phi thường.

Lông tóc toàn thân dựng đứng.

Một nỗi sợ hãi khủng bố gần như không thể kháng cự, lan ra khắp mọi ngóc ngách của tâm hồn.

Sát na đó, như có hàng vạn oan hồn nhất tề hướng về hắc kêu khóc, oán thán.

Ngực hắc như bị khối đá ngàn cân đè xuống, miệng mở rộng thở gấp, cảm giác kinh hãi không ngừng gia tăng, Lăng Độ Vũ gắng sức tập tễnh bước lên một bước tới mép của Khốc thạch, lúc đó hắc trông giống hệt những kẻ đã tự sát trước đây, tự bước tới gieo xuống mặt nước hung hiểm.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán hắc.

Lăng Độ Vũ kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đầu, sắp sửa nhảy về phía trước.

Lúc này, một lực vô hình xuất hiện như muốn kéo hắc trở lại, không để hắc rời khỏi Khốc thạch.

Một thanh âm cấp thiết vang lên, gọi tên hắc, Lăng Độ Vũ lần lần hồi phục thần trí, ngây ngô ngẩng đầu lên, thấy rõ sự quan tâm hiển hiện trong đôi mắt đẹp của Alice.

Lăng Độ Vũ phát giác toàn thân thấm đẫm mồ hôi lạnh, yếu ớt nói : " Trời đất ! Đã xảy ra chuyện gì vậy ? "

Alice vòng hai tay ôm chặt lấy tấm lưng cường tráng của Lăng Độ Vũ, kéo mạnh về phía mình, thân hình nảy nỏ động nhân nhanh chóng áp chặt vào Lăng Độ Vũ, giúp hắc nhanh chóng cảm nhận được sự an toàn, ấm áp.

Thân hình của cô so với Lăng Độ Vũ chỉ thấp hơn một chút, lúc này khuôn mặt chỉ cách một thốn, hơi thở thơm tho đầy nữ tính phả vào mặt Lăng Độ Vũ khiến hắc nhanh chóng phục nguyên.

Alice hỏn hển nói : " Anh gần như đã nhảy xuống hồ, may mà tôi vẫn luôn cảnh giác ... "

Lăng Độ Vũ nhìn đôi môi đỏ đầy phong nhuận của cô lúc mở lúc khép, cố gắng kìm nén dục vọng đột nhiên thăng khởi trong lòng, kì quái hỏi : " Tại sao cô lại luôn cảnh giác, cô biết điều đó sẽ xảy ra ? "

Alice gật đầu đáp : " Sự việc đó đã từng xảy ra với tiền sĩ, lần đó cũng là chính tôi đã kéo lại ... không hiểu sao, lần đầu tiên tôi gặp anh đã cảm thấy rất quen thuộc ... có thể là do anh và tiền sĩ đều có đặc chất phi thường, do đó tôi ... hoàn toàn nguyện ý tin tưởng anh ... mến thích anh ... ".

Lăng Độ Vũ nói : " Sự việc đó không xảy ra với người nào khác nữa ư ? "

Alice lắc đầu : " Những người khác tuyệt vô cảm ứng, cùng lắm cũng chỉ như tôi, có thể cảm nhận được sự khủng bố âm hàn. Chỉ có tiền sĩ là ngoại lệ, và giờ thì có thêm anh ... ".

Lăng Độ Vũ hoảng nhiên đại ngộ, Alice bằng trực giác mãnh liệt của nữ giới, cảm thụ được hắc cùng Ba Cực hai người đều sở hữu tinh thần dị lực, từ đó có thể giải thích được tại sao cô đối với bản thân hắc lại có hảo cảm và tin tưởng như vậy.

Nhưng rốt cuộc, tất cả sự việc đó là gì ?

Alice chợt đỏ bừng mặt, e lệ cúi đầu, thần thái cực kì động nhân, dường như trong khoảnh khắc đã nhận ra sự tiếp xúc quá đỗi thân mật giữa hai người.

Giả như cô thể hiện một hình tượng dâm oa đáng phụ, Lăng Độ Vũ tự nhiên sẽ rất khinh bỉ, tự nhiên sẽ không còn một chút dục vọng đối với cô, nhưng cô lại như một thiếu nữ ngượng ngùng e lệ, tạo nên mị lực kinh nhân, khiến cho dục vọng nguyên thủy trong lòng hắn bùng lên dữ dội.

Alice có phần hoảng sợ, đôi tay đang ghì chặt vào lưng hắn cũng từ từ rút lại, cảm giác nửa muốn nửa không hết sức khó tả.

Lăng Độ Vũ bị thần thái dụ nhân của cô hấp dẫn, một tay ghì chặt thân thể yêu kiều đó lại, nhục thể ma sát khiến cô không kìm được kêu nhẹ một tiếng, toàn thân mềm rũ.

Khuôn mặt Alice đã ửng hồng, đôi mắt đẹp cũng không cưỡng lại được, nhìn thẳng vào Lăng Độ Vũ không chớp.

Lăng Độ Vũ đã quên hết mọi thứ xung quanh hai người, chậm chậm hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của cô gái.

Alice thân thể mềm nhũn, rên nhẹ một tiếng, chìm đắm hoàn toàn trong thế giới nam nữ hoan lạc, cũng giống như nước trong Mộng Hồ, dòng lưu hợp vận, sâu bên dưới lại có ám dòng không ngừng vận động.

Thời gian như ngừng trôi, không gian như đứng lại.

Tiếng xe truyền lại từ con đường bên trái.

Lăng Độ Vũ là người tỉnh lại trước.

Alice nhẹ nhàng đẩy hắn ra rồi quay người lại, bầu ngực nhấp nhô theo từng nhịp thở mạnh.

Xe đỗ lại cách chỗ hai người một đoạn, một gã bước ra mở cửa phía sau.

Alice chui vào xe trước.

Hai người ngồi sát bên nhau, xe chạy thẳng về phía pha lê ốc.

Đi đến tận pha lê ốc, Alice vẫn cúi gằm mặt, không nói lời nào.

Xe đỗ trước một ngôi nhà, chính là nơi Lăng Độ Vũ đã nghỉ lại đêm qua.

Alice nhìn sang hắn, tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng của hắn, lập tức quay đầu lại rồi nói : " Anh hãy nghỉ ngơi một chút, tiến sĩ sẽ ăn trưa cùng anh, đến lúc đó tôi sẽ đến đón ".

Lăng Độ Vũ lắc đầu : " Tôi không cần nghỉ ngơi, tôi muốn gặp Nhã Đại Ny ".

Alice lập tức nói : " Không ! Anh không thể gặp Nhã Đại Ny ".

Lăng Độ Vũ cười lạnh hỏi lại : " Tại sao ? "

Alice ngoảnh mặt sang, tâm tình không chút ổn định, nói : " Cô ấy mọi sự đều tốt, anh không tin tôi ư ? "

Lăng Độ Vũ thấy trong mắt cô có chút ghen tị, chẳng dám cười cợt, nhẹ nhàng trả lời : " Hãy để tôi đến thăm người bạn ấy, nhìn thấy cô ấy, nói vài câu, chỉ thế thôi ".

Alice cộc lốc nói : " Không ! ". Lăng Độ Vũ hiển nhiên rất tức giận.

Thanh âm của tiến sĩ Ba Cực từ trong xe phát ra : " Alice ! Hãy để Lăng tiên sinh gặp mặt Nhã Đại Ny ! Bất quá cần tuân theo các quy tắc bảo an ".

Lăng Độ Vũ nghe thấy lời nói có ý uy hiếp của Ba Cực thông qua hệ thống truyền âm trong xe, hiểu rằng nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngữ của hắn đều bị giám thị của tên ma vương này.

Alice cắn nhẹ vào môi rồi nói : " Vâng, thưa tiến sĩ ! "

Lăng Độ Vũ thấy Alice ngoan ngoãn nghe theo Ba Cực, trong lòng không khỏi có chút bực bội, thứ tâm lý thực vi diệu dị thường.

Xe lại tiếp tục chạy.

Alice ngã người sang phía hấn.

Lăng Độ Vũ giật mình, sao tâm tình cô nhanh chóng quay ngoắt 180 độ như vậy, lại trước gã lái xe ? Bất quá, hấn lập tức hiểu ra nguyên nhân, là Alice diện vô biểu tình buộc một chiếc khăn che mắt hấn lại.

Đó chính là biện pháp bảo an mà Ba Cực vừa nhắc nhở.

Ở cái địa phương hung hiểm này của Ba Cực, mỗi sự mỗi vật đều có vẻ bề ngoài hòa bình trử tĩnh, thực ra bên trong lại rất nghiêm ngặt. Bước một bước cũng phải hết sức cẩn trọng, may thay hấn cũng không hoàn toàn là ở thế yếu.

Hấn không nói lời nào, tập trung tinh thần, ngấm ngấm ghi nhớ lộ tuyến.

Thiền tọa nhiều năm liền, trong thân thể hấn tồn tại một chiếc đồng hồ vô hình, có thể nhận biết được thời gian dài ngắn ra sao vô cùng chính xác.

Chiếc xe lúc rẽ trái, lúc rẽ phải, lúc đi nhanh, lúc đi chậm.

Lăng Độ Vũ biết đó chỉ là biện pháp của địch nhân để khiến hấn mất đi phương hướng và thời gian.

25 phút sau, xe dừng lại.

Lăng Độ Vũ như một người mù, được Alice đưa ra khỏi xe, đi vào một ngôi nhà.

Bị mất được tháo xuống.

Nơi đây trông giống như một đại sảnh, ngoài hấn và Alice ra thì không còn ai cả. Nhưng bằng giác quan thứ sáu, hấn cảm nhận được rằng có ít nhất hai cặp mắt đang giám thị hấn thông qua hệ thống camera theo dõi.

Alice diện vô biểu tình, chỉ vào một cánh cửa, rồi nói : " Cô ấy ở bên trong, anh cứ tự nhiên ! "

Lăng Độ Vũ lập tức bước nhanh về phía cửa.

Cánh cửa tự động đẩy vào một bên tường.

Lăng Độ Vũ bước vào trong.

Đó là một phòng ngủ không có cửa sổ, một nữ tử ngồi quay lưng ra phía cửa, mặt đối diện với tường.

Cánh cửa tự động đóng lại.

Nhã Đại Ný không quay đầu lại, cất giọng khàn khàn nói : " Ba Cực ! Cuối cùng thì người cũng đã đến ? "

Lăng Độ Vũ chỉ còn biết thở dài một tiếng.

Nhã Đại Ný gấp gấp quay đầu lại, thốt lên : " Lăng ! Là anh ! "

Lăng Độ Vũ giang hai cánh tay, Nhã Đại Ný lại không hề có ý đến trong lòng hấn, sắc mặt ai oán, cúi đầu nói : " Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy đến anh ".

Lăng Độ Vũ đi đến gần cô, nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô, khẩn thiết nói : " Cô không hề có lỗi ! ". Hấn vừa nói vừa viết vào lòng bàn tay của cô mấy chữ : " Tối nay tôi sẽ đến ". Lúc này, bốn mũi thuốc mê cũng đã nằm gọn trong tay cô gái.

Nhã Đại Ný chấn động, trong mắt xuất hiện biểu tình phức tạp phi thường, nhẹ nhàng nói : " Không cần quan tâm đến tôi đâu ".

Lăng Độ Vũ nhìn khuôn mặt trắng bệch, cảm thấy xót xa trong lòng, đang định nói thì thanh âm lạnh lùng của Alice vang lên : " Lăng tiên sinh, anh đã gặp mặt, cũng đã nói hai câu, xin lập tức rời đi ".

Lăng Độ Vũ cười không nổi, một khi nữ nhân ghen tuông, thực khó mà nói lí lẽ được.

Một giờ chiều, Ba Cực cùng hấn dùng bữa trưa tại pha lê ốc.

Ba Cực chăm chú thưởng thức miếng thịt bò trên đĩa.

Thoạt nhìn, hai người trông như hai lão bằng hữu chứ không phải hai kẻ đầy thâm cừu đại hận, đối địch nhau.

Ba Cực ngẩng lên, ánh mắt ẩn chứa một thứ lực lượng yêu dị, nhìn vào Lăng Độ Vũ nói : " Việc đó, anh quyết định thế nào ? "

Lăng Độ Vũ chuyển sự chú ý khỏi món salad gà, nhìn thẳng vào nhân thần của Ba Cực, trả lời : " Nếu từ bỏ việc buôn bán ma túy, anh sẽ mưu sinh bằng gì ? ". Đó thực là một câu hỏi hết sức tinh tế, nếu Ba Cực không đưa ra được một lí do thỏa đáng, chứng minh hẳn có thể đoạn liễu với ma túy, thì hiệp ước đó coi như không có giá trị gì.

Ba Cực cười nhạt : " Tôi đã tích trữ không ít tiền tài, thừa đủ cho ta sống thoải mái cho đến trăm tuổi ".

Lăng Độ Vũ cảm thấy không thỏa mãn, lắc đầu nói : " Quyền lực tài phú cũng giống như con thuyền đi ngược dòng, không tiến thì phải thoái. Anh ở địa vị càng cao, nguy hiểm lại càng lớn, một khi thoái xuất, hậu quả thật khó tưởng tượng nổi ".

Ba Cực gạt gù đồng ý : " Anh đối với cơ cấu quyền lực của hắc đạo có hiểu biết rất sâu sắc, nhưng đối với tôi mà nói, thế vẫn chưa đủ. Nguồn đem lại sự tài phú của tôi, ma túy chỉ là một phần nhỏ, phần chính yếu là nhờ việc buôn bán vũ khí quân sự và lợi nhuận từ đầu tư. Tôi với tổ chức của anh tạo nên oán cừu là do người của bọn anh kích động bạo lực ở Nam Phi, vốn là khách hàng lớn của tôi, đương nhiên tôi chỉ là nghĩa bất dung từ ... ".

Lăng Độ Vũ giận giữ thét lên : " Câm miệng ! Nghĩa bất dung từ, sao loại người như anh có thể thốt lên câu đó ? Điều anh quan tâm duy nhất chính là tiền bạc, không tội ác nào không dám làm.

Trong mắt Ba Cực đầy nộ quang như điện.

Lăng Độ Vũ không chịu thua kém, ánh mắt nhìn thẳng đối phương. Hắn vốn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ba Cực ngửa mặt cười dài, kiêu ngạo nói : " Thiên địa gian nhược nhục cường thực, các thủ sở nhu, Ba mỗ tuy không việc ác nào không làm, nhưng xét cho cùng vẫn là các thủ sở nhu, cũng không sát hại những kẻ không liên quan, nó giống như mãnh thú hoang dã đi săn, đó là lí lẽ của tự nhiên, có gì sai không ? "

Lăng Độ Vũ không hề tức giận, cười lại : " Hình phạt dùng tiên đánh lên người tại đài tế cũng là một loại nhu cầu ư ? "

Ba Cực trả lời : " Không có thủ đoạn cứng rắn, làm sao phục chúng được ? Nếu sự việc xong xuôi, tôi sẽ đền bù một khoản tiền cho tổ chức của anh, như vậy không rộng rãi ư ? "

Lăng Độ Vũ truy vấn : " Với tài trí của anh, anh vốn có thể tung hoành ở bất cứ lĩnh vực nào, tại sao lại đi vào hắc đạo ? "

Ba Cực cười cười : " Điều này anh phải hiểu rõ hơn tôi mới phải ... ". Ánh mắt hướng ra phía những con sóng lấp lánh ở Mộng Hồ, thần tình phiêu muộn, nói tiếp : " Kẻ địch lớn nhất của nhân loại, anh biết chứ ? ". Hồi xong, hai tay nắm chặt, nói lớn : " Không phải bệnh tật, không phải suy lão, không phải tử vong, chính là việc không thể giải thích được sự trầm muộn và bình phàm ".

Mặc dù trên mặt không biểu lộ điều gì, nhưng trong lòng Lăng Độ Vũ cũng đoán được Ba Cực sắp nói ra điểm quan trọng nhất.

Ba Cực hồi phục vẻ lãnh mạc, quay mặt ra Mộng Hồ. Lúc này, trong lòng Lăng Độ Vũ xuất hiện lại thứ cảm giác lưu luyến kì dị đối với Mộng Hồ.

Quay lưng về phía Lăng Độ Vũ, Ba Cực nói thêm : " Căn tính tồi tệ nhất ở loài người đó là không thể bảo trì được cái cảm giác mới mẻ thích thú đối với mọi sự vật, bất cứ nơi nào, bất cứ tập quán nào, đều dần dần trở nên " loãng ". Vô luận quyền lực, tài phú, ái tình đều không phải là ngoại lệ. Alexander Đại Đế, khi không còn vùng đất nào để chinh chiến nữa thì cũng phải khóc than. Anh ! Lăng Độ Vũ, từ hình thức cho đến lí tưởng, đam mê với cái nghiệp sinh nhai xuất sinh nhập tử, tiếp nhận những nhiệm vụ ngày càng khó khăn. Bồn nhân tự nghĩ, nếu xuất thế hành nghiệp, chức vị tổng thống cũng không có gì xa vời. Lúc

đó, trừ phi phát động chiến tranh, cứ ở mãi trạng thái hòa bình, suốt ngày chỉ cai quản người dưới, thì cuộc đời sẽ rất bình phàm vô vị.

Lăng Độ Vũ ngầm nhận có phần hữu lí, từ tốn nói : " Anh nói không phải là không có đạo lí, tuy nhiên, điểm mấu chốt nằm ở những thủ đoạn của anh và hậu quả của chúng, sự đối lập và khác nhau giữa thiện và ác ... ".

Ba Cực ngoảnh lại cười cười, chuyển đề tài : " Tôi muốn anh suy nghĩ về hợp ước tìm kiếm, quyết định cuối cùng của anh là gì ? ".

Lăng Độ Vũ trả lời : " Có đúng là cô ta đã chết từ ba năm trước ? ".

Ba Cực dứt khoát : " Trừ phi anh đáp ứng hợp ước, ngược lại thì tôi không thể nói thêm về tình tiết bên trong ".

Lăng Độ Vũ tức giận : " Nếu ngay từ đầu anh không nói ra toàn bộ sự việc, thì tôi không thể đáp ứng ! ".

Ba Cực cười hết sức quái dị rồi nói : " Giả như thêm một điều kiện vào hợp ước : hồi phục hoàn toàn cho Cao Sơn Ứng, anh có ý kiến gì không ? ".

Lăng Độ Vũ toàn thân nhất chấn, thốt : " Cái gì ? ". Đích thực là Ba Cực đã đánh trúng yếu điểm của hắn.

Ba Cực bình thản nói tiếp : " Ngay từ đầu, tôi đã không có ý sát tử Cao Sơn Ứng, do đó đã đưa một chất độc vào người anh ta. Chất độc đó được điều chế bởi thổ dân Nam Mỹ, chiết xuất từ ma túy, tuy có thể dẫn đến tử vong, nhưng quá trình lại cực kì chậm, sau chín đến mười một tháng thì ở kẻ bị nhiễm độc mới xuất hiện chuyển biến nghiêm trọng, biến thành thực vật nhân. Nếu được giải độc trong vòng năm tháng đầu nhiễm độc, bảo đảm sẽ hồi phục hoàn toàn ".

Lăng Độ Vũ thở mạnh, lúc này hắn đã cảm nhận sâu sắc sự lợi hại và mưu lược của Ba Cực, hầu như mọi bước đi đều do hắn nắm quyền chủ động, lại giống như những con sóng lớn không ngừng vỗ đến, khiến cho địch nhân không còn chút ý chí kháng cự.

Lăng Độ Vũ khẩu khí có phần giận giữ, hỏi : " Tại sao anh lại làm vậy ? ".

Ba Cực ngửa mặt cười dài, nhãn trung tinh quang thiểm thiểm, chỉ tay vào Lăng Độ Vũ rồi trả lời : " Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó chính là anh. Anh là thủ tịch hoàng bài của Kháng Bạo Liên Minh, là người duy nhất có thể giúp ta giải quyết sự việc đó ".

Lăng Độ Vũ kiên định nói : " Giữa trưa ngày mai, tôi sẽ đưa cho anh lời đáp rõ ràng ".

Trong mắt Ba Cực xuất hiện chút tiểu ý, rồi lại chuyển ngay sang vẻ tang thương, gật đầu nói : " Nhất ngôn vi định ". Nói rồi ngoảnh mặt ra Mộng Hồ, từ tốn nói : " Sương mù dày đặc rồi ! Đêm nay sẽ là đại hồ vụ ".

Mộng Hồ cảnh sắc mênh mang, mối quan hệ giữa sương và hồ thực thần bí, không thể hiểu được.

Trong màn sương mù dày đặc, Khóc thạch sẽ thực sự khóc ?

Chiều hôm đó, Lăng Độ Vũ ở trong phòng dùng bữa tối. Biểu hiện bên ngoài thì trong phòng chỉ có một mình hắn, nhưng trực giác mãnh liệt mách bảo rằng mọi hành vi cử chỉ của hắn đều bị địch nhân giám sát chặt chẽ. Cái địa phương hung hiểm này của Ba Cực được bố trí hết sức cẩn mật, mọi hành động của địch nhân đều dễ dàng bị chế phục.

Alice không hề xuất hiện, khiến Lăng Độ Vũ không khỏi có chút nhớ nhung. Đó thực sự là một mỹ nữ hết sức kì quái. Trong lòng hắn đột nhiên nhớ đến thân hình kiều tiểu của cô gái Nhật Bản, trợ thủ của Alice. Cô ta sở hữu một thứ khí chất rất đặc biệt, khiến hắn đặc biệt lưu ý.

Theo tình báo của tổ chức, quân đội tư nhân của Ba Cực có khoảng hai nghìn người, ngoài ra còn có rất nhiều chuyên gia ở các lĩnh vực khác nhau phục vụ cho hắn, số lượng từ hai đến ba trăm người. Thế nhưng trong khoảng thời gian ở đây, ngoại trừ mười gã đại hán mặc Âu phục, hắn không thể cảm nhận được một chút phô trương sức mạnh nào. Đây chính là phong cách đặc biệt của Ba Cực.

Mười giờ tối, Lăng Độ Vũ đi vào phòng tắm, rửa ráy chuẩn bị đi ngủ.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng tháo ra một lưỡi dao cạo, rạch nhẹ một đường vào phần mềm phía sau đầu gối, cẩn thận lấy ra hai chiếc vi mạch truy tung do địch nhân cấy vào trước đó.

Hai chiếc vi mạch có kích cỡ rất nhỏ và tinh xảo, khiến hắn không khỏi thán phục.

Hắn rời khỏi phòng tắm, tắt đèn, rồi lên giường.

Hắn nằm trên giường, kéo cao tấm chăn mỏng, chỉ để lộ một chút đỉnh đầu.

Nhắm mắt lại, từ từ ngưng tụ tinh thần.

So với người bình thường, hắn có linh giác mẫn tuệ gấp trăm lần, cảm nhận được ánh mắt đang giám sát hắn, dò xét khắp thân thể hắn. Hắn nghĩ đến phương pháp đối phó với thủ hạ của Ba Cực, thường trọng phạt nghiêm, không kẻ nào dám chống đối hắn, khiến hắn có thể tùy ý làm gì cũng được. Thêm vào đó, hợp ước đều có một kì hạn nhất định, khiến thủ hạ đều có tâm lí cúc cung tận tụy cho đến lúc kết thúc hợp ước để đổi lấy sự sung túc sau này. Ba Cực thực sự hiểu rõ tính cách loài người, là một bất thể kiêu hùng, một bá chủ hắc đạo vô cùng đặc biệt, hoặc giả chỉ có Điền Bồn Chính Tông ở Nhật Bản (xem tác phẩm cùng tác giả : Nguyệt Ma) mới có thể sánh được.

Cảm giác bị giám thị đã không còn.

Lăng Độ Vũ trườn xuống giường nhẹ nhàng như một con hải báo, lấy mấy chiếc khăn tắm đã chuẩn bị từ trước tuồn dưới chăn, đóng giả một người đang trùm chăn ngủ. Đương nhiên, vi mạch truy tung cũng được lưu lại đó.

Cảm giác bị giám thị xuất hiện trở lại.

Lại nhanh chóng biến mất.

Địch nhân đã không còn chú ý giám thị hắn chặt chẽ như trước. Thứ nhất là do trên người hắn đã được cấy vi mạch truy tung, thứ hai là do cửa điện tử được khống chế từ xa, khiến hắn như bị nằm trong hai lớp lưới, khó mà đào thoát được.

Hắn nhanh chóng bò ra phía cửa.

Lăng Độ Vũ xoa một hồi lên ngực, rồi tháo mảng ngực nhân tạo xuống, lấy ra một thiết bị điện tử tinh xảo.

Đó chính là thiết bị cảm ứng điện tử để phá mật mã trên cửa điện tử.

Cảm giác bị giám thị lại xuất hiện, rồi lại nhanh chóng biến mất, cho thấy sự cảnh giác của địch nhân đã ở mức rất thấp.

Lăng Độ Vũ liên tục thay đổi tần số trên thiết bị cảm ứng.

Cửa điện tử từ từ mở ra.

Lăng Độ Vũ nhanh nhẹn lẩn ra.

Cửa điện tử đóng lại.

Lăng Độ Vũ đứng im dò xét, thấy địch nhân không hề phát hiện, thở phào một tiếng, rồi đi thẳng theo hướng cửa chính.

Mười giây sau, hắn đã đứng trên thông lộ hết sức phức tạp của Mộng Hồ Thủy Trang.

Bốn bề đều là sương mù trắng trắng, chỉ nhìn được trong khoảng cách mười thước.

Điều này vô cùng có lợi cho hành động của hắn.

Dưới ánh đèn đường, sương mù chuyển thành màu vàng mờ mờ, trông quỷ dị không thể diễn tả được.

Lăng Độ Vũ với trí nhớ siêu việt, xác định phương hướng và đi thẳng tới Mộng Hồ. Trong màn sương mù dày đặc, không thể nhìn xa được, hắn vẫn hết sức cẩn thận, lợi dụng cây cối yểm hộ, hành động nhanh nhẹn như loài quỷ mị.

Hai mươi phút sau, pha lê ốc đã hiện ra trước mắt.

Pha lê ốc hướng thẳng ra hồ, trái phải đều có một ngọn đèn chiếu ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt, ánh đèn hòa cùng sương mù biến thành một vầng sáng khuếch tán ra bên ngoài, ánh sáng mạnh mẽ từ trung tâm lần lần yếu đi phát xạ ra phía ngoài, trông như hai chiếc lồng đèn chiều hôn.

Như đang mời gọi tinh linh từ Mộng Hồ.

Lăng Độ Vũ xuất hiện một cổ hàn ý, sương mù trên Mộng Hồ có một thứ đặc chất kì quái khó nói, khiến người ta cảm thụ được sinh mệnh của nó.

Sương mù huyền hóa không ngừng, phảng phất như những tình tự trừu tượng vô hình của loài người, hoặc giả như để đại biểu cho những biến hóa trong tâm tình của hồ thần.

Lăng Độ Vũ hít thở thật sâu, thu nhiếp tâm thần.

Pha lê ốc nằm ở bên trái hần, giống như một con thú hung hãn đang nằm. Hai chiếc đèn phía trước chính là hai mắt chứa đầy hung quang của con thú.

Mộng Hồ ở phía sau, lơ mơ biến mất trong màn sương mù mênh mang.

Phía trước là hai dải đèn đường uốn lượn quanh co.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt, tập trung tinh thần, nhớ lại tình cảnh Alice đưa hần tới chỗ Nhã Đại Ny lúc ban ngày.

Hần bắt đầu hành động, tiến thẳng về phía trước.

Đến một ngã rẽ, hần bằng kí ức phi thường, lựa chọn hướng đi bên trái. Nửa giờ sau, hần lại quay về khởi điểm là pha lê ốc, không khỏi chửi tục một câu, Alice thực sự giảo hoạt, cố ý đưa hần đi theo một vòng lớn để hần khó có thể ghi nhớ đường đi.

Hần tiếp tục, đi theo đường lớn ở cạnh hồ.

Bốn bề sương trắng mênh mông, mỗi lúc một thêm càng dày đặc.

Lăng Độ Vũ gan dạ đối đầu với màn sương, toàn thân ướt sũng, hần phải tranh thủ thời gian, trước khi mặt trời mọc hoàn thành một việc, đó là giải cứu Nhã Đại Ny, rồi để cô tự mình đào tẩu, hần sẽ không còn phải bận tâm nữa.

Ánh sáng vàng chiếu xuống con đường ven hồ, sương mù kết hợp với thứ ánh sáng vàng đó không ngừng biến động.

Lăng Độ Vũ cảm thấy bất an, nguyên lai hần tỉnh ngộ, con đường này chính là lối đi ra Khốc thạch.

Sương mù không ngừng mở rộng ra tứ phía cho tới vô hạn.

Đúng lúc này, bằng khước mắt, Lăng Độ Vũ phát giác ra một vật thể di động ở phía bên trái.

Hần nhanh chóng nhìn về phía trái, trong màn sương trắng là một thân ảnh mờ ảo màu trắng đang khinh khoái tiến vào vùng sương dày đặc.

Lăng Độ Vũ tim đập mạnh, không tự chủ, lập tức truy theo.

Hần xuyên qua rừng cây, nửa khắc sau đã cách xa Mộng Hồ vài trăm mã.

Bạch ảnh không còn tung tích.

Lăng Độ Vũ thất vọng, ở trong màn sương mù như vậy, rất khó có thể truy tìm được bạch y nhân. Nó cũng giống như trong khu rừng rậm vào ban đêm, việc tìm được một con quạ đen là vô vọng.

Bạch ảnh đột nhiên xuất hiện trở lại.

Lăng Độ Vũ bật nhanh như một mũi tên, đuổi theo hướng di chuyển của bạch ảnh.

Bạch ảnh trong màn sương mù lúc ẩn lúc hiện, khinh doanh tiêu sái di chuyển ở phía trước.

Lăng Độ Vũ trong lòng mừng rỡ, toàn lực truy đuổi, một lúc sau cảm thấy hết sức kinh hãi, nguyên lai là vô luận tốc độ của hắn nhanh chậm thế nào, bạch ảnh thủy chung vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định, dường như có một cái hào vô hình ngăn cách giữa hai người.

Lăng Độ Vũ trong lòng bất phục, cố gắng thu hẹp khoảng cách. Lúc này, bạch ảnh đã tiến vào một khoảng sương mù rất dày đặc, hắn cuống cuống dụng toàn lực truy đuổi. Bạch ảnh vẫn ở phía trước, lúc ẩn lúc hiện.

Có phải đó là tinh linh xuất động từ sương đêm ?

Lòng hiếu kì trời dậy mạnh mẽ, hắn đã quên đi mục đích của hành động lần này, đã quên đi kế hoạch đã định, vẫn quyết truy theo hòng minh bạch sự tình.

Bạch ảnh như tinh linh, đi chân không chạm đất, lung tráo tại sương mù trắng xóa. Ánh đèn bên hồ chiếu xuống, ánh mắt sáng rực nguy dị.

Lăng Độ Vũ chắc chắn rằng đối phương là một nữ tử, thân hình ảo ảo ưu mỹ, lay động lòng người, bình sinh khó gặp.

Bạch ảnh đi chậm lại, rồi từ từ bay lên cao, phẳng như muốn bay thẳng lên trời, gió hồ thổi đến, y phục trắng tinh lất phất, tựa như tiên nữ thăng thiên.

Bạch ảnh tiếp tục đạp sương mà bay cao.

Lăng Độ Vũ rên lên một tiếng, như bị thôi thúc tiến lên phía trước, hai chân đã đặt lên nền đá cứng trơn lấm bùn lầy.

Bạch ảnh dừng lại giữa không trung.

Lăng Độ Vũ bước lên hai bước, phát giác phía dưới dốc lên, hắn chấn động, cuối cùng cũng tỉnh ngộ đây là địa phương nào.

Hắn đã đặt chân lên Khốc thạch.

Nữ tử đứng đó, ở điểm cao nhất của Khốc thạch.

Có phải đối phương theo bước những kẻ trước kia, đến đây tự sát ?

Lăng Độ Vũ thét lớn : ” Đợi một chút ! ”.

Cuồng phong thổi tới, nữ tử hạ chiếc khăn mỏng trùm đầu xuống, để lộ mái tóc thẳng đen tuyền, mềm mại động lòng.

Làn tóc tung bay trong gió.

Nữ tử quay mặt lại.

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, nhục thể và tinh thần đồng thời rung động bởi khí chất diễm lệ kinh nhân của đối phương.

Trên khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, nhãn châu đen láy long lanh như oán như khóc, chứa đầy trầm uất u oán kinh tâm động phách.

Lăng Độ Vũ hoàn toàn bị hấp dẫn bởi nhân thần của cô gái.

Tựa như đang nhìn Lăng Độ Vũ, lại tựa như không phải.

Vẻ đẹp bao trùm toàn bộ không gian, xuất trần thoát tục.

Lăng Độ Vũ tưởng như phải khóc.

Trên thế giới này liệu có được một vẻ đẹp như thế ? Có lẽ chỉ trong những giấc mơ đẹp nhất, ngọt ngào nhất, mới có thể có được.

Thân hình ưu mỹ đứng đó tỏa ra một thứ khí chất kiêu ngạo và cô độc khó tả.

Lăng Độ Vũ đứng dưới chân của Khốc thạch, ngây ngô không biết mình đang ở đâu, đang làm gì.

Mái tóc huyền nhẹ nhẹ bay theo gió. Tóc đen áo trắng tạo nên hình ảnh tương phản mãnh liệt, khiến người ta không thể nào quên được.

Một luồng sương dày thổi tới, bao phủ lên thân hình cô gái. Lờ mờ nơi đó, cô đã lao ra không gian bên ngoài Khốc thạch.

Lăng Độ Vũ kinh hãi hét lớn, chạy nhanh đến mồm Khốc thạch, nơi mới rồi cô gái vừa đứng.

Sương mù dày đặc xuất phát từ Mộng Hồ phía dưới Khốc thạch, nhanh chóng lan tỏa đến vô cùng.

Lăng Độ Vũ nghiêng răng, nhảy thẳng xuống.

Nước hồ âm ẩm.

Hắn lặn xuống, ám lưu mạnh mẽ cuốn lấy hắn, khiến hắn lộn thành vòng.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giang rộng chân tay, tháo bỏ giày và áo ngoài. Hắn đã khổ luyện Yoga trong nhiều năm liền, các lỗ chân lông trên cơ thể có khả năng hô hấp dưới nước, do vậy thời gian chịu đựng dưới nước cao gấp nhiều lần người bình thường.

Càng xuống sâu, ám lưu càng mãnh liệt, hắn phải cố để thân thể không bị cuốn xuống sâu hơn.

Đáy hồ toàn một màu hắc ám, không thể nhìn rõ thứ gì, hắn đã quan sát mấy vòng xung quanh nhưng vô vọng, các cơ trên người đã rất mỏi mệt, nếu không rời khỏi nơi này lập tức thì đừng nói là cứu được người hay không, cái tiểu mệnh của hắn cũng chưa chắc đã giữ lại được. Thầm than một tiếng, hướng về một phía lặn đi. Khi hắn lặn đã tính toán hết sức kỹ lưỡng, cố gắng tránh xa luồng nước xoáy ở dưới Khốc thạch, khi hắn ngoi lên mặt hồ thì đã cách xa Khốc thạch hơn một trăm mã, hiểm tử hoàn sinh, toàn thân thoát lực.

Không kì lạ khi người ta chọn nơi đây làm nơi tự sát.

Ánh sáng cường liệt từ phía sau chiếu tới, đồng thời tai cũng nghe được âm thanh của xuống máy. Một giọng nam nói Anh ngữ : " Không được cử động, bốn vũ khí tự động đang được chia thẳng vào đầu anh ! ".

Lăng Độ Vũ than thầm trong lòng, nhớ lại lời Nhã Đại Nỵ đã tố cáo, mọi hành vi tiềm nhập lòng hồ đều bị thiết bị cảm ứng điện tử bố trí trong hồ phát hiện, lời nói ấy quả thực không sai.

※ ※ ※

Lăng Độ Vũ mặc một bộ Âu phục, ngồi bên cạnh chiếc bàn. Phía bên kia là tiến sĩ Ba Cực đang cười cười.

Một giờ rưỡi.

Họ ngồi trên ban công rộng rãi của pha lê ốc, không xa là hai ngọn đèn phát ra thứ ánh sáng vàng nhạt, kết hợp với sương mù dày đặc tạo ra một cảnh tượng huyền hoặc như trong mộng.

Mộng Hồ như biến mất trong màn sương dày đặc.

Mỗi khi sương mù chợt loãng đi, Mộng Hồ lại run rẩy phản chiếu những ánh đèn, khiến người ta trở lại với thế giới bình phàm thường nhật.

Mộng Hồ ! Mộng Hồ ! Bất phụ nhĩ danh !

Trên bàn trước mặt Lăng Độ Vũ là hai chiếc vi mạch truy tung đã được tháo ra trước đó.

Sau khi được đưa khỏi hồ, Lăng Độ Vũ đã được mang tới thẳng đây.

Ba Cực không có chút gì giận giữ, vừa thưởng thức cảnh tượng sương mù vô cùng vô tận, vừa cười nói : " Anh là người tôi coi trọng nhất, nhưng cuối cùng tôi vẫn đánh giá thấp anh, giờ thì tôi hiểu rõ tại sao anh làm có vị trí quan trọng như vậy trong tổ chức Kháng Bạo Liên Minh, quả là danh phù thực lực ... Ha ! Ha ! Ha ! ... ".

Lăng Độ Vũ cười khổ, hắn vốn tưởng rằng Ba Cực hẳn sẽ đại nộ, không ngờ lại bọc lộ thần thái tán thưởng hắn như vậy.

Ba Cực cười dứt, quay sang nhìn Lăng Độ Vũ đang ngậy ngốc nhìn về Mộng Hồ, cảm thấy kì quái : ” Anh đang nghĩ đến điều gì ? ”.

Lăng Độ Vũ chấn động trong lòng, đương nhiên không muốn nói cho Ba Cực biết tâm trí hắn hiện vẫn bị cái phong tư tuyệt thế của nữ tử thần bí đó hoàn toàn chiếm hữu.

Ba Cực thấy hắn không trả lời, nhãn quang chuyển sang hai linh kiện điện tử tinh vi ở trên bàn, tán thán : ” Anh là người đầu tiên phát hiện được thiết bị này của chúng tôi. Lấy Nhã Đại Ny luôn tự phụ bất phàm mà nói, cô đã li khai chúng tôi được hơn một năm nhưng không hề phát giác ra trong thân thể mỹ lệ của cô lại tàng chứa thiết bị truy tung ”.

Lăng Độ Vũ hoảng nhiên, không lấy làm lạ việc Ba Cực có thể theo sát từng bước đi của bọn họ mà bố trí sẵn thiên la địa võng. Nhưng đối với việc tại sao năm đó Ba Cực lại thả cho Nhã Đại Ny ra đi, hắn vẫn không lí giải được.

Ba Cực nói tiếp : ” Lăng Độ Vũ quả thực bất phàm, nếu chẳng phải là đột nhiên hứng khởi, trầm mình dưới hồ thủy âm áp, thì chúng tôi hắn vẫn đang yên giấc nồng ”.

Lăng Độ Vũ lắng nghe giọng điệu châm biếm của hắn, kì thực là đang muốn che dấu, không muốn nói ra chân tướng sự việc. Nghĩ đến hệ thống cảm ứng cài đặt trong hồ, tịnh không bỏ qua bất kì hành vi xâm nhập nào, tâm trí không khỏi trùng xuống.

Ba Cực thấy Lăng Độ Vũ thần tình cổ quái, đột nhiên cau mày, đột nhiên biến sắc, thần thái không còn trấn định như thường ngày, hắn không nói gì, ánh mắt chuyển ra phía màn sương mù bao phủ ngoài ban công. Hôm qua, hắn ngồi chính tại nơi đây, nghênh tiếp Lăng Độ Vũ đại giá quang lâm trên chiếc chiến cơ, không tưởng rằng hai người lại có thể ngồi cùng nhau mà ngắm sương mù từ Mộng Hồ. Quan hệ giữa hai người thực rất phức tạp, dịch hữu nan phân, nghĩ tới đây, Ba Cực không khỏi bật cười thành tiếng.

Lăng Độ Vũ như bị đánh thức bởi tiếng cười, nói : ” Làm thế nào để biết là phương pháp chữa trị của anh có hiệu quả đối với Cao Sơn Ứng ? ”. Ý đồ của hắn là ép Ba Cực để Nhã Đại Ny trở lại Bolivia, chữa trị cho Cao Sơn Ứng, khiến hắn không còn điều gì phải lo lắng nữa.

Ba Cực điềm tĩnh cười.

Lăng Độ Vũ biết hắn chuẩn bị phát xuất chỉ lệnh, tập trung tinh thần lưu ý từng động tác của hắn, thấy hắn đưa tay vào trong túi quần, động tác hết sức tự nhiên, nếu không để ý thì tuyệt không thể phát giác được.

Từ trong pha lê ốc, ba đại hán lực lưỡng nhanh chóng tiến ra.

Alice đi sau cùng, trên tay mang theo một hộp sắt nhỏ, khuôn mặt mỹ lệ rầu rầu, không một nét cười, Lăng Độ Vũ đương nhiên hiểu rằng cô có ý trách hắn về ý đồ đào tẩu.

Ba Cực nhạt nhẽo nói : ” La Bạt, đưa cổ tay của anh ra ”.

Đại hán đứng giữa không nói một câu, ngửa cổ tay đưa ra.

Ba Cực nói tiếp : ” Tiêm vào ! ”.

Alice tiến tới, mở hộp sắt, lấy ra một chiếc kim tiêm cùng một chiếc xi lanh chứa thứ nước có màu xanh đậm.

Ba Cực giải thích : ” Đó chính là thứ độc được đặc chế bởi thổ dân, không phân biệt là thông qua hô hấp hay tiêm trực tiếp vào thân thể, nó đều có cùng một hiệu quả như nhau ”.

Alice bắt đầu tiêm thuốc vào cổ tay La Bạt.

Lăng Độ Vũ chấn động trong lòng, điều trước tiên, Ba Cực liệu sự như thần, sớm biết vào thời điểm này hắn sẽ đề xuất về vấn đề giải độc để mà bố trí cho mấy người Alice chuẩn bị từ trước; thứ hai, thủ hạ tuân theo mệnh lệnh của hắn như tuân thánh chỉ, không một chút e dè hay phản kháng, giả thiết trong quân đội tư nhân của hắn, mỗi cá nhân đều như vậy thì lực lượng trong tay Ba Cực thực sự kinh nhân, thừa sức hoành hành Nam Mỹ, một dịch nhân như vậy thực khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Đại hán đột nhiên lão đảo bước lùi, hai gã đứng sau vội đưa tay ra đỡ lấy.

Ba Cự nói : ” Để xuống đất “. Rồi quay đầu sang nói với Lăng Độ Vũ : ” Anh có thể thấy triệu chứng trúng độc hoàn toàn giống với Cao Sơn Ưng ”.

Việc liên quan đến sự sống còn của Cao Sơn Ưng, Lăng Độ Vũ không dám sơ suất, cẩn thận quan sát, đặc biệt lưu tâm tới thần sắc của La Bạt đang chuyển sang màu lam dưới tác dụng của độc dược, so với tình hình của Cao Sơn Ưng thì không hề có gì khác biệt.

Lăng Độ Vũ chuyển thân đứng dậy.

Alice lấy ra một xi lanh khác, tiêm vào cơ thể La Bạt.

Ba Cự vỗ tay một tiếng.

Lăng Độ Vũ vốn hoàn toàn không hiểu tại sao hắn gọi người đến, chỉ đến lúc này mới tỉnh ngộ. Từ lúc đặt chân tới Mộng Hồ đến nay, hắn hoàn toàn ở thế hạ phong, giờ mới vội vã toan tính hòng lay chuyển càn khôn.

Người đi tới đích thị nữ tử Nhật Bản mỹ lệ, Hạ Thái Thái. Cô mang theo trên tay bản ” Tầm nhân hợp ước ”, đặt lên bàn, rồi lại lui đi, cô tuy vẫn cúi đầu, nhưng bằng trực giác, Lăng Độ Vũ lại thấy thần sắc cô có ba phần chẳng thềm.

Ba Cự nhanh chóng cầm lên.

Ở dưới đất, La Bạt cũng đã cử động được, từ từ ngồi lên.

Ba Cự ra lệnh : ” Đứng lên ! ”.

La Bạt khởi thân đứng dậy, tưởng chừng như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Ba Cự lại nói : ” Lui ! ”.

La Bạt ba người đi vào, Alice những muốn lưu lại, nhưng khi nhìn thấy cử chỉ của Ba Cự, miễn cưỡng bước đi, trước khi khép cửa lại ném nhanh về phía Lăng Độ Vũ một cái nhìn tỏ vẻ oán giận chồng chất bất tận.

Nhân quang của Ba Cự trở nên sắc bén, cười nói : ” Alice thân tài dạng mạo, thượng thượng chi tuyển, Lăng huynh cũng nên theo câu ngạn ngữ của quý quốc : Hảo hoa kham chiết trực tu chiết (Hoa đẹp đáng bẻ thì nên bẻ ngay) mà làm ”.

Lăng Độ Vũ vốn rất ghét những kẻ coi nữ nhân như đồ vật, tức giận nói : ” Anh là ma quỷ không có nhân tính, uống cho Alice đối với anh trung thành không thay đổi, không ngờ anh lại nói lời khinh miệt như vậy về cô ấy ”.

Trong mắt Ba Cự có nét giận, lạnh lùng nói : ” Lăng huynh thực có phần cổ hủ, cũng không sao ! Anh hãy xem kĩ hợp ước, tôi đã thêm vào đó điều khoản cung cấp giải dược đủ để Cao Sơn Ưng hồi phục ”. Hắn nói giọng cung kính, tư thái có đôi phần lễ mạo.

Lăng Độ Vũ gật gù cười : ” Hi vọng là anh không giao phó nhầm người ! ”. Vừa nói vừa cầm hợp ước đọc qua một lượt, rồi kí tên vào.

Vì mình vì người, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Ba Cự có vẻ hài lòng, cười : ” Trong vòng một tháng kể từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ là chiến hữu thân thiết ”.

Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng ! Sự việc phát triển như thế này là điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Trên ban công, sương mù dày đặc bao trùm cả hai kẻ địch hữu nan phân.

Rốt cuộc thì mục đích của hợp ước tìm người đó là gì ?

※ ※ ※

9 giờ 15 phút ngày hôm sau, hán tỉnh giấc, Alice đang đợi ở phòng khách.

Bầu không khí đã thay đổi, Ba Cực không còn cho nhân viên giám sát hẳn, để hẳn hoạt động tự do hoàn toàn. Lăng Độ Vũ thầm khen trong lòng, Ba Cực hiểu rõ dụng nhân chi đạo, không có gì ngạc nhiên khi thủ hạ của hẳn lại bán mạng cho hẳn như vậy.

Alice mặt lạnh như băng, làm như không biết hẳn đang đi tới.

Lăng Độ Vũ cười nói : " Đại giá quang lâm, không kịp tiếp đón, xin thứ lỗi ! ".

Alice một điểm cũng không động tâm, ngang ngạnh nói : " Tiền sĩ bảo tôi đưa anh đến du thuyền của ngài, anh khởi hành được chưa ? ".

Thấy thứ biểu tình của nữ nhân ấy, Lăng Độ Vũ cố nín cười nói : " Chỉ cần cô cao hứng, tôi có thể đi bất cứ lúc nào, không chỉ là bữa điểm tâm hôm nay, ‘ Alice môi thơm ’ à ".

Alice lạnh lùng gắt : " Mong anh hãy tự trọng, đi thôi ! ". Nói rồi đi trước dẫn đường.

Một chiếc Jeep quân sự đang đợi hẳn ở trước cửa.

Hai người lên xe, Alice cố ý ngồi lệch sang một bên, quay người quan sát khung cảnh phía ngoài cửa sổ.

Lăng Độ Vũ vốn rất tiêu sái, không hề để tâm, đặc biệt đối với nữ hài thanh thuần này lại có hảo cảm. Lúc ban ngày không thể kìm chế được, giờ có điểm hối hận, hi vọng sự tình đến đây là chấm dứt. Mối quan hệ giữa hai người vốn không nên đi xa hơn, dù hẳn đối với chuyện nam nữ khá là thoải mái, nhưng lại chẳng muốn khiến người khác bị tổn thương hay cảm thấy không thoải mái.

Đến chiếc du thuyền hao lệ của Ba Cực, hai người vẫn không nói một câu nào.

Ba Cực ở đuôi thuyền, đã cho bày điểm tâm, chiêu đãi Lăng Độ Vũ.

Alice cùng tám đại hán lánh vào cabin phía đầu thuyền, Lăng Độ Vũ hiểu rằng Ba Cực sẽ nói với hẳn về chi tiết của tầm nhân hợp ước, không hiểu tại sao hẳn lại xuất hiện một chút khấn trương.

Du thuyền lướt trên mặt hồ mênh mông, mũi thuyền rẽ nước tạo ra dải sóng trắng kéo dài về phía sau.

Sương mù tan dần, dưới ánh dương quang, Mộng Hồ như một tấm gương lớn vô cùng vô tận, phản chiếu trời xanh mây trắng phía trên.

Khung cảnh khiến người ta cảm thấy vui vẻ, khó mà liên tưởng đến hồ vụ thần bí huyền hoặc đêm qua.

Ba Cực mặc một bộ đồ đi săn trắng tinh, khí thế bức nhân.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi, nhắm mắt, ngửa mặt đón ánh mặt trời chiếu xuống.

Ba Cực phá tan sự im lặng, từ tốn nói : " Đại vụ như đêm qua, một tháng Mộng Hồ có ít nhất bốn lần, bắt đầu từ hoàng hôn, sáng sớm mới tan đi.

Lăng Độ Vũ tò mò hỏi : " Tại sao lại như vậy ? ".

Ba Cực đáp : " Mộng Hồ nằm giữa vùng đất thấp phía đông của dãy Cordillera, là một nhánh của sông Mã Cách Đạt Lôi Na, với địa hình thấp như thế, những luồng không khí lạnh từ những ngọn núi phụ cận tích tụ lại phía trên mặt hồ, kết hợp với hơi nóng từ Mộng Hồ tạo thành sương mù. Ở trên địa cầu, hiện tượng sương mù dày đặc như vậy rất hãn hữu, cùng việc đêm thì xuất hiện, ngày thì tan biến, thực là kì quái. Tôi đã từng thỉnh giáo chuyên gia, bọn họ cũng không thể đưa ra lời giải thích hợp lí, tôi có một thứ trực giác rằng chính Mộng Hồ tạo ra sương mù như vậy ".

Lăng Độ Vũ bật cười : " Anh nghĩ rằng Mộng Hồ như một sinh vật có ý chí, có sinh mệnh ? ".

Ba Cực chỉnh dung nói : " Tôi chính có ý muốn thỉnh giáo, dường như anh cũng có cảm giác đó ? ".

Lăng Độ Vũ ngắt người, không thốt lên lời.

Hẳn đưa mắt nhìn ra mặt hồ, tính chất huyền hoặc của Mộng Hồ, ngay từ đêm đầu tiên hẳn lái chiến cơ đến oanh tạc Hồ Tế của Ba Cực, hẳn đã cảm nhận được. Hồ vụ cũng biến đổi linh hoạt như tình cảm con người, đêm qua lại xuất hiện mỹ nữ tuyệt sắc bay múa phiêu dật, cảnh tượng huyền hoặc vô thường, như thể có một thứ sinh mệnh có linh có tính.

Khó mà biết được nữ tử mỹ lệ đó có phải là hóa thân của hồ thần, tự cổ dĩ lai hưởng thụ người sống được tế hiến hay không ?

Ba Cự thừa thế xông lên, hỏi : " Đêm qua, anh đã gặp phải chuyện gì ? ".

Lăng Độ Vũ lắc lắc đầu, cố gạt bỏ tình cảnh đêm qua ra khỏi tâm trí, chuyển chủ đề : " Tốt ! Quay lại chủ đề, rốt cuộc là anh muốn tôi tìm ai ? ".

Thần thái của Ba Cự biểu lộ vẻ không cam tâm, không tưởng lại không thể dùng uy thế của mình bức Lăng Độ Vũ nói ra chân tướng, trầm ngâm một lúc rồi lấy từ trong người ra một tấm ảnh, thận trọng đưa cho Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ diềm tĩnh nhận lấy, vừa nhìn qua đã giật thót mình, sắc mặt đại biến, thốt : " Cô ấy, chính là cô ấy ! ".

Ba Cự đứng bật dậy, khẩn trương hỏi : " Anh đã thấy cô ấy ở đó ? Hãy nói ngay ! ". Khi nói đến từ sau cùng, giọng đã cao như quát.

Lăng Độ Vũ ngực thở phập phồng, hải nhiên nhìn sang Ba Cự : " Rốt cuộc là có phải anh tự tay hỏa táng cho cô ấy ? ".

Ba Cự gạt đầu.

Lăng Độ Vũ như lả đi trên ghế, nhắm chặt mắt, chậm rãi nói : " Anh khẳng định cô ấy đã chết ? ".

Ba Cự cũng đã ngồi xuống, đầu cúi thấp, sắc mặt thay đổi dữ dội, lúc sáng lúc tối, chìm sâu trong sự giao tranh giữa thống khổ và khoái nhạc của hồi ức, vài phút sau mới trấn tĩnh lại, ngẩng đầu lên, nhãn quang hướng lên phía những cụm mây trắng bồng bênh trên không, dài giọng nói : " Bốn năm trước, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tình Tử liền lập tức minh bạch thế nào là mối tình sét đánh từ cái nhìn đầu tiên ".

" Cha cô là một phú thương người Nhật Bản, mẹ thì xuất thân từ một gia đình danh giá ở Pháp, vì công việc nên phải tạm trú ở Panama, tôi ... và cô ấy bắt đầu nảy sinh tình cảm, cô không nghe theo sự phản đối của cha mẹ, chuyển đến Mộng Hồ để ở cùng tôi, tôi thực hết sức vui mừng khi có được một nữ nhân như thế, chỉ có điều, cô tịnh không đồng ý ... không đồng ý với phương thức mưu sinh của tôi ... ba tháng sau, cô uất ức thành bệnh, cuối cùng cũng đã ra đi ... ". Ba Cự áp hai lòng bàn tay lên má, thần tình kích động.

Lăng Độ Vũ trầm nghĩ, nguyên nhân khiến Tình Tử tử vong chắc hẳn tuyệt không giản đơn như Ba Cự vừa kể, có điều hiện tại không phải lúc để hỏi lại.

Ba Cự nói tiếp : " Tấm ảnh anh đang cầm trên tay là ảnh cô ấy trong bộ đồ trắng cô ưa thích, cô thường nói : mỗi ngày mặc đồ trắng là mỗi ngày được làm cô dâu. Khi bệnh mất, trên người cũng mặc đồ trắng ".

Lăng Độ Vũ không lạnh mà run, nhìn nữ tử trong ảnh, tóc mượt rủ dài xuống, hai con ngươi đen lầy như màn đêm thăm thẳm, áo trắng như tuyết, dung mạo mỹ lệ tuyệt thế, không lạ khi Ba Cự phải điên đảo vì cô ".

Cô đích thị là mỹ nữ mà hắn đã đuổi theo đêm qua. Điểm khác biệt duy nhất giữa mỹ nữ đêm qua và mỹ nữ trong ảnh chính là ở thứ mị lực quỷ dị kết hợp với dáng điệu xuất trần thoát tục kinh nhân, ngay cả đối với tu dưỡng tâm linh của Lăng Độ Vũ cũng không thể tự chủ, như bị cướp mất hồn phách vậy.

Ba Cự ngẩng đầu lên, thanh âm vẫn run run, kể tiếp : " Tôi đã ngồi bên cô ấy ba ngày ba đêm, vào đúng một đêm đại hồ vụ, đưa cô đặt lên một chiếc thuyền nhỏ kết đầy hoa lá và củi khô, đưa ra giữa hồ, rồi châm lửa, ngọn lửa bùng lên nhanh chóng trùm lấy cô ấy ... ".

" Sau này, mỗi năm vào ngày giỗ của cô, tôi đều cho làm một chiếc thuyền nhỏ chứa đầy hoa và củi khô, coi như đài tế dành cho cô ấy, đêm đó anh không kích, thuyền vẫn chưa được điểm hỏa, hỏa pháo của chiến cơ chính là đã giúp chiếc thuyền tự thiêu, hoàn thành tế lễ năm nay, tôi cũng phải tạ anh về điều đó ".

Lăng Độ Vũ những muốn nói hai câu đùa cợt, nhưng đến nửa câu cũng chẳng thốt ra được, mặc dù Ba Cự vốn là một tên hắc đạo kiêu hùng, vô ác bất tác, nhưng thâm tình cùng hoài niệm của hắn đối với Tình Tử thì không có gì phải hồ nghi cả.

Biển sâu nhưng có đáy, tương tư lại chẳng có bờ.

Ba Cực lại kể tiếp : " Sau lễ an táng, nỗi hoài niệm của tôi đối với cô ấy không một phút nào nguôi, tôi cố ý khiến mình trở nên bận rộn điên cuồng với cái thứ sinh nhai nguy hiểm này, hi vọng sự nguy hiểm cao độ đó cùng với cái kích thích của ma túy đem lại sự cân bằng trong tâm hồn. Không ngờ lại chẳng có chút tác dụng gì, ngoài việc thể lực cùng tài phú của tôi đã tăng lên hàng chục lần ngoài mong đợi ". Khuôn mặt Ba Cực bộc lộ vẻ trào phúng rõ rệt, như thể một kẻ có ý cầu tử mà Diêm Vương lại chẳng muốn thu nạp.

Lăng Độ Vũ hốt nhiên minh bạch tại sao hấn lại cưỡng gian Nhã Đại Ny trên đài tế giữa hồ. Lúc đó, Ba Cực nảy sinh kích thích nhục dục cao độ chính là mong muốn quên đi nỗi hoài niệm đầy thống khổ về Tình Tử. Thậm chí việc hấn dùng hình phạt tiên đả (đánh roi) dịch nhân, khả năng cũng là một hành vi biến thái xuất phát từ tâm thái không cam chịu sự thực ấy.

Ba Cực ngừng đầu trở lại, nói : " Tám tháng sau khi Tình Tử chết, vào một đêm đại hồ vụ, tôi đã nhìn thấy cô ấy ... ".

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, hấn hiểu rõ Ba Cực đang cáo tố cho hấn hiện tượng kì quái đó, cũng bởi vì chính hấn đêm qua cũng đã gặp được giai nhân tuyệt sắc ấy - Tình Tử.

Ba Cực trầm túy trong tư niệm về Tình Tử, trầm túy trong sự tình đích thực khuynh nhân đó, tịnh không nhận ra biểu tình lạ lùng của Lăng Độ Vũ, nói thêm : " Cô đứng dựa vào lan can trên đường ra đài tế, mặc bộ đồ trắng yêu thích nhất, lúc ẩn lúc hiện trong màn sương mù dày đặc. Cô trông còn mĩ lệ hơn trước, nhân tình như bảo thạch phát quang từ dưới đáy biển thâm sâu, hình dạng siêu nhiên xuất chúng, chắc hấn trên đời chẳng có gì hoàn hảo đẹp đẽ hơn ... ".

Lăng Độ Vũ mỉa mai : " Không phải là anh mơ đấy chứ ? ".

Ba Cực sắc mặt thay đổi, chỉnh dung nói : " Không ! Lúc đó tôi tuyệt đối tỉnh táo ... ".

Lăng Độ Vũ nói : " Có phải là do anh tư niệm quá độ mà sản sinh ảo giác ? ".

Ba Cực đã mất đi phong độ điềm tĩnh vốn có, khuôn mặt biến đổi méo mó, đập mạnh tay lên bàn, hét lớn : " Không ! Không phải ảo giác, cô ấy đích xác là đã ở đó, sau đó mỗi lần đại hồ vụ cũng đều xuất hiện ... ".

Lăng Độ Vũ nói : " Sao anh không tiếp cận cô ấy ... ".

Ba Cực buồn bã : " Mỗi lần tôi tiếp cận, cô ấy đều bỏ đi, quay lại Mộng Hồ ".

Lăng Độ Vũ giật mình : " Sao ? Cô ấy sống trong hồ ? ".

Mặt tái xanh, Ba Cực nói như kẻ đã kiệt lực : " Anh vẫn chưa hiểu ư ? Mộng Hồ đã phục sinh cho cô ấy ! ".

Tĩnh lặng hốt nhiên bao trùm cả không gian.

Lăng Độ Vũ hai tay lạnh ngắt, hấn như bị Ba Cực đánh một cú mạnh.

Ba Cực thành khẩn nhìn Lăng Độ Vũ : " Nói đi, có phải đêm qua anh đã gặp cô ấy ? ".

Lăng Độ Vũ ngơ ngẩn một thoáng, cuối cùng cũng phải thú nhận : " Đúng vậy ! ".

Tranh luận giữa hai người cuối cùng cũng dừng lại.

Ba Cực nói : " Tôi đã dùng mọi phương pháp, nhưng chỉ có thể nhìn chứ không đến gần Tình Tử được, những vụ sư và pháp sư có danh tiếng nhất được mời về cũng không đem lại kết quả nào, thậm chí bọn họ đến cái bóng của Tình Tử cũng không nhìn thấy. Do đó tôi đã cho thực hiện một cuộc điều tra rộng rãi, cuối cùng thì kết luận rằng, trên thế giới này, chỉ có duy nhất một người là anh có thể giúp tôi. Bởi vì do lập trường khác nhau, nói ngắn gọn là anh tất sẽ không coi trọng lời mời của tôi, do vậy mà tôi bất buộc phải dùng một chút thủ đoạn ... ".

Lăng Độ Vũ đương nhiên cảm thấy bất mãn, trong lòng lại không khỏi suy nghĩ về việc đó, pháp sư và vụ sư đều thất bại, chứng tỏ Tình Tử là tịnh không phải là quỷ hồn, có thực là Mộng Hồ đã khiến Tình Tử phục sinh ? Khiến cô lại trở thành người, có xương có thịt ?

Ba Cực nói tiếp : " Mộng Hồ đích thực là địa phương kì quái nhất mà tôi từng biết. Cái cảm nhận khi lần đầu tiên tôi bước chân lên Khốc thạch, chắc hấn sáng hôm qua anh cũng đã kinh qua ? ".

Lăng Độ Vũ không trả lời, nói : ” Tiến sĩ ! Anh đã từng nghe về một thứ lí luận giải thích sự tồn tại của quỷ mị, gọi là Phân Tử Kí Lục Lí Luận ? ”.

Tiến sĩ Ba Cực động tâm, nói : ” Xin được chỉ giáo ! ”.

Lăng Độ Vũ sắp xếp tư tưởng trong đầu một lúc, rồi nói : ” Có một nhà tâm lí học đã làm thực nghiệm trong một căn nhà nổi tiếng đáng sợ. Trong ngôi nhà ma mà ông chọn có một gian phòng đáng sợ nhất, bên trong chỉ có một chiếc ghế lớn cũ kĩ, nghe nói chủ nhân cũ của ngôi nhà đã bị sát hại một cách hết sức kinh khủng ngay trên chiếc ghế đó, từ đó mà âm hồn bất tán ”.

” Nhà tâm lí học trước sau đã đưa ba loài động vật vào gian phòng đó. Loài đầu tiên là chuột, đến một phản ứng cũng không có. Loài thứ hai là mèo, ngay khi bước vào trong phòng lập tức lông dựng đứng, chạy thẳng vào góc phòng, nhìn chằm chằm vào chiếc ghế và gào thét. Loài cuối cùng là chó, khi tiến vào trong phòng lập tức hướng về phía chiếc ghế sửa diên loạn, như thể nó đã nhìn thấy một thứ quỷ hồn ”.

Ba Cực cất giọng trầm trọng : ” Việc đó chứng minh là quỷ mị đích thực tồn tại ”.

Lăng Độ Vũ trả lời : ” Khả dĩ nói được như thế, bắt quá sự tồn tại ấy chỉ ở hình thức kí ức ”.

Ba Cực nhú mày nói : ” Tôi không hiểu ”.

Lăng Độ Vũ giải thích : ” Giới khoa học đối với hiện tượng này có một cách giải thích hợp lí, họ nói rằng tất cả các phân tử vật chất, vô luận là đá, gỗ, hay đất bùn đều có năng lực lưu trữ năng lượng. Sở dĩ khi một người bị mưu sát tàn bạo, trước khi chết luôn rất uất hận, đại não sẽ phóng xuất một năng lượng rất lớn, trong đó mang theo một phần kí lục. Mèo, chó hoặc người có xúc giác mẫn duệ hơn người thường, như anh và tôi, đều có thể cảm ứng hoặc tiếp thu được kí ức truyền trong từng phân tử vật chất đó, thậm chí có khi còn sản sinh huyền tượng, tạo thành hiện tượng quỷ mị ”.

Ba Cực cau mày, cân nhắc từng lời nói của Lăng Độ Vũ. Thứ ” Phân Tử Kí Lục Lí Luận ” đó có thể hoàn toàn giải đáp vấn đề về những vùng đất hoặc ngôi nhà bị quỷ ám. Các ngôi nhà bị ma ám đều có liên quan tới cái chết, bệnh viện chính là địa phương quỷ mị bậc nhất ; không một ai có cảm giác thoải mái trong gian nhà xác, đó là bởi vì đều hấp thụ được những vật chất mang theo đầy nỗi tình tự bị thương, ngược lại, chùa đến miếu mạo lại hấp thụ sự thánh thiện, chân thành của nhân loại, cảm giác đương nhiên sẽ thấy khoan dung, ảm áp.

Ba Cực nói : ” Lí luận của anh, hoặc giả là giải thích dị sự của Khốc thạch, nhưng không thể giải thích được vấn đề về Tình Tử ”.

Lăng Độ Vũ chán nản nói : ” Đúng vậy ! Vô luận là về thời gian dài ngắn, hình tượng, địa điểm, không một thứ lí luận nào có thể giải đáp, thực khiến con người ta đau đầu ”.

Ba Cực cười khổ : ” Nếu giải quyết đơn giản được, tôi đâu cần dụng mọi thủ đoạn để đưa anh đến đây ”.

Lăng Độ Vũ thở dài, trong tâm trí hiện lên tư dung tuyệt thế của Tình Tử, Mộng Hồ không những hồi sinh cho cô mà còn khiến cô mỹ lệ hơn, động nhân tâm phách đến mức như không còn giống con người.

Mộng Hồ !

Mộng Hồ !

Hai giờ chiều hôm đó, Lăng Độ Vũ quay về Mộng Hồ thủy trang.

Hắn được hoàn toàn tự do trong vương quốc tư nhân của Ba Cực, thậm chí Ba Cực còn cho hắn đặc quyền ra vào pha lê ốc tùy ý.

Cả chiều hôm đó, hắn nhàn tản đi bộ ở khu vực duyên hồ, cũng đã lâu rồi hắn không có được cơ hội nhàn nhã như vậy.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, cho đến tận hoàng hôn, khi mặt trời lặn xuống phía trời tây, bầu trời vẫn trong xanh như gương.

Khoảng bảy giờ, hắn miễn cưỡng bước theo con đường dọc bờ Mộng Hồ, tiến đến phía trước Khốc thạch.

Trong lòng Lăng Độ Vũ xuất hiện một khát vọng cháy bỏng, mong được gặp lại mỹ nữ thần bí. Đột nhiên hắn cảm thấy một tia lo lắng vì thứ khát vọng cường liệt ấy, nhưng chưa kịp suy nghĩ thêm đã nghe thấy tiếng xe hơi từ phía sau truyền lại.

Một chiếc Rolls-Royce màu đỏ đỗ lại phía sau.

Cửa xe mở ra, trợ thủ của Alice, thiếu phụ Nhật Bản phong vận động nhân, Hạ Thái Thái bước ra.

Cô hoặc là chút sợ phải tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng của Lăng Độ Vũ, hoặc là coi thường hắn mà chỉ cúi đầu, nói : " Lăng tiên sinh, Alice tiểu thư phải tôi đến đón anh về, đêm nay có vũ hội, tiến sĩ hi vọng anh có thể tham gia ".

Lăng Độ Vũ ngồi cùng cô ở hàng ghế sau, xe từ từ lăn bánh. Trên bề mặt Mộng Hồ đã xuất hiện một lớp sương mỏng, khinh nhu mờ ảo.

Hạ Thái Thái cúi đầu không nói một câu, dường như bẽn lèn, thần thái yêu kiều.

Lăng Độ Vũ không kìm được im lặng, hỏi : " Cô đã đến đây được bao lâu rồi ? ".

Hạ Thái Thái nói nhẹ : " Xin lỗi ... Lăng tiên sinh, tôi thực không muốn trả lời câu hỏi này ". Ngữ âm tuy nhẹ nhàng, nội dung lại rất quyết liệt.

Lăng Độ Vũ búng nhẹ ngón tay, cảm giác rất kì quái, hắn trước sau như đã gặp nữ tử yêu kiều này hai lần, lần này cô đối với hắn dịch ý đại tăng, như thế nghĩa là sao ?

Lăng Độ Vũ trở về nhà khách, trong tủ đã xuất hiện lễ phục và tây trang, hoàn toàn hợp với vóc dáng hắn, Ba Cực giống như một ma thuật sư không có gì không làm được vậy.

Lăng Độ Vũ tắm rửa nhanh chóng, mặc bộ lễ phục đuôi tôm màu xanh đậm, đeo nơ cánh bướm, rồi bước ra ngoài.

Hạ Thái Thái lúc này đã đợi hắn được một lúc lâu, nhân tình không kiềm chế được, bị thần thái xuất chúng của Lăng Độ Vũ hấp dẫn, khi tiếp xúc với ánh mắt của Lăng Độ Vũ, hai má đỏ hồng, cúi đầu nói lảng : " Xe đợi ngoài cửa ! ".

Lăng Độ Vũ từ trong mắt của Hạ Thái Thái thấy được một biểu tình rất phức tạp, tựa hồ như tán thưởng, oán giận lẫn lộn.

Cùng ngồi xuống với Hạ Thái Thái, một lúc sau Lăng Độ Vũ đã đến pha lê ốc. Ngôi nhà hoa lệ sáng rực ánh đèn, trước cửa xe cộ tấp nập, người đi vào không ngớt.

Lăng Độ Vũ xuống xe, Hạ Thái Thái ở lại xe không xuống.

Lăng Độ Vũ quay người hướng về phía trong xe, ngạc nhiên : " Cô không tham gia vũ hội sao ? ".

Trong xe, Hạ Thái Thái gật đầu : " Tôi, chỉ là hạ nhân, không thích hợp để tham gia ".

Lăng Độ Vũ cười, lắc đầu phản đối : " Tôi cam đoan cô là người xinh đẹp nhất vũ hội. Hiện tại, cho cô hai lựa chọn, hoặc là lập tức cùng tôi tiến vào, là bạn nhảy của tôi; hoặc là phải bồi tiếp, đi cùng tôi cả ngày mai ".

Hạ Thái Thái đỏ bừng mặt, kéo cửa kính lên, ngăn cách âm thanh với bên ngoài.

Lăng Độ Vũ như đạt được mục đích, tinh quái cười lớn rồi mới xoay người đi vào pha lê ốc.

Alice mặc một bộ váy dài màu xanh, cổ khoét rất thấp, lộ xuất một phần tuyết bạch dụ hoặc, cùng với Mĩ Diễm, nhị phu nhân của Ba Cực, đứng tại cửa chính đón khách.

Trong đại sảnh của pha lê ốc tụ tập hơn hai trăm khách mời mà vẫn không sợ chật chội. Một nhóm mặc đồng phục hơn hai mươi người lập thành nhạc đội, từ một góc tấu lên thứ âm nhạc Trung Hoa cùng những bản tình ca của Trung Âu thế kỉ 18.

5. Ải Mộng Giao Triền

Đường ra dài tẻ kéo dài từ pha lê ốc vào trong lòng hồ, tận cùng là đài tế hình tròn, đèn trên đài tế cũng đã được bật lên, tạo thành một dải ánh sáng tiến thẳng vào màn sương mù, trông thực huyền hoặc quỷ dị.

Lăng Độ Vũ tiến vào trong, mỉm cười bước tới phía Alice, cô đang tiếp chuyện một đôi nam nữ tân khách, Lăng Độ Vũ nhận ra người nam là người đã thử độc dược, La Bạt. Từ đó, hắn đoán rằng vũ hội hôm nay chắc sẽ tụ hội đông đủ nhân viên trong vương quốc Ba Cực.

Lăng Độ Vũ đứng phía sau, kiên nhẫn đợi.

Alice tiếp chuyện La Bạt xong, nhìn ra phía Lăng Độ Vũ, trên mặt xuất hiện nét cười động nhân, đưa bàn tay thon trắng ra.

Lăng Độ Vũ vui mừng nhìn thẳng, nhanh chóng đưa tay ra định nắm lấy, đột nhiên Alice lướt qua sát thân hắn, khoác tay người đi phía sau, Lăng Độ Vũ cực kì giận giữ, bàn tay hắn vẫn còn ở giữa không trung. Người được Alice khoác tay chính là gã râu xồm Hàn Lâm.

Hàn Lâm dường như không biết đến sự tồn tại của Lăng Độ Vũ, nhưng Lăng Độ Vũ cảm thấy Hàn Lâm có tình làm vậy, cảm thấy Hàn Lâm đối với hắn có nhiều hận ý.

Tam phu nhân kéo tay hắn, như muốn phá vỡ tình huống khó xử, nói : " Tiến sĩ ở bên kia ... ".

Lăng Độ Vũ nhìn theo ánh mắt cô, Ba Cực đứng ở gần trung tâm đại sảnh, toàn thân mặc lễ phục đen, cùng một đôi nam nữ nói chuyện, nghi dung phong độ, như thể hạc giữa bầy gà.

Hắn quay người nhìn Alice, eo nhỏ yêu kiều, đôi chân dài thẳng tắp, hình dáng ẻo lả dễ thương, nếu có thể được nhảy cùng cô ấy thì quả là một trường kinh nghiệm đáng nhớ, bất quá đêm nay hắn tuyệt không có cơ hội thưởng thức. Nghĩ đến đây, hắn lại tưởng tượng đến hình ảnh phiêu dật của Tình Tử trên mặt hồ, phải chăng là cô đang nhảy cùng Mộng Hồ, cái tư vị lúc đó không biết là như thế nào ? Không may cho hắn là chẳng thể tiếp cận được với ai trong hai người cả, chỉ có thể nhìn mà chẳng thể lại gần. Thở dài một tiếng, hắn đi về phía Ba Cực đang đứng.

Lăng Độ Vũ đi vào bên trong sảnh, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, tuy hắn là người Trung Quốc duy nhất hiện diện nơi đây, nhưng nguyên nhân chính yếu là do thần thái phong độ của hắn.

Ba Cực nhìn thấy hắn từ xa, hơi tách khỏi đám người, bước nhanh về phía hắn, khiến mọi người hiểu hắn tất có một thân phận rất đặc biệt.

Ba Cực vừa cười vừa nói : " Để tôi giới thiệu ... ". Rồi hướng về một người dáng vẻ lịch thiệp ở phía sau, khoảng 40 tuổi, nói : " Đây là Bạch Lí Thần, trợ thủ đắc lực nhất của tôi, phụ trách hoàn toàn về đối ngoại ".

Lăng Độ Vũ giật mình, thì ra đây là nhân vật đứng thứ hai trong vương quốc của Ba Cực.

Bạch Lí Thần lịch sự bắt tay Lăng Độ Vũ, nói thứ tiếng Anh của Mĩ : " Sớm đã được nghe danh tiếng của anh ! ".

Khi hắn nói, cơ nhục trên mặt như chẳng hề động đậy, một điểm biểu tình cũng không có, cho thấy hắn là một nhân vật đa trí lãnh tỉnh.

Lăng Độ Vũ cũng nói vài câu khách khí với hắn.

Từ phía sau Ba Cực xuất hiện hai mỹ nữ, Ba Cực giới thiệu đó là đại phu nhân Ngải Tư và nhị phu nhân Lan Thiển, cùng với tam phu nhân đang đón tiếp khách khứa ngoài cửa, là ba vị " hợp ước phu nhân " của Ba Cực.

Đại phu nhân cùng nhị phu nhân cũng là " thượng thượng chi tuyển ", đại phu nhân dường như hơn tuổi hai người kia một chút, nhưng tối đa cũng chỉ khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, là một mỹ nữ có mái tóc đen thường thấy ở người Ý Đại Lợi, dung mạo hình dáng cũng có ba phần giống với Tình Tử, từ đó cho thấy Ba Cực đã rất nỗ lực tìm kiếm người thay thế Tình Tử. Lăng Độ Vũ đương nhiên biết Ba Cực đã

thất bại, những người phụ nữ xinh đẹp đứng trước hán lúc này đều trở thành thứ dư thừa, không có chút ý nghĩa, khiến cho hán không khỏi có ý nghĩ khinh thường.

Có một số đôi đã bắt đầu nhảy, Alice đang nhảy ở mé bên phải, vẻ mỹ lệ nổi bật toàn trường, chẳng trách cô trở thành cái đích nhắm của mọi nam nhân. Không rõ Ba Cực với cô có quan hệ gì, tại sao hán đối với cô lại chẳng hề có chút động tâm ?

Alice biểu hiện trên mặt thì như là đang rất thoải mái, thực ra đuôi mắt lại liên tục đánh về phía Lăng Độ Vũ.

Ba Cực nói : ” Lăng huynh, sao không mời đại phu nhân của tôi nhảy một bài ? ”.

Lăng Độ Vũ cười mỉm, đáp ứng.

Vũ hội đã bước vào giai đoạn nhiệt náo.

Lăng Độ Vũ cùng đại phu nhân Ngải Tư nhảy xong, tới ngồi nghỉ ở một góc, vừa ăn chút điểm tâm vừa nhâm nhi chút rượu, hán vốn thực sự không thích cảnh nhiệt náo này, giờ lại cảm thấy có chút gì đó lạ lùng. Nhìn quanh thì phát giác Ba Cực cùng Bách Lí Thần đã đều rời khỏi đại sảnh, không biết đi đâu.

Tay ngọc đặt lên ngực hán khiến hán phải quay đầu nhìn lại, tiếp xúc với nhãn tình đen láy lạnh lợi của đại phu nhân Ngải Tư, cô thực cũng có điểm rất giống Tình Tử.

Ngải Tư cười : ” Này ! Để tôi tác hợp cho anh và Alice, được không ? “. Rồi ánh mắt khỏi Lăng Độ Vũ, cô đưa ánh mắt lộ đầy vẻ thân thiết hướng về phía Alice, bộ ngực đầy đặn lúc này đã dán vào lưng Lăng Độ Vũ, khiến hán có điểm mất tự nhiên, kháng nghị : ” Cô và tôi công nhiên thân cận như thế này, không sợ Ba Cực sao ? ”.

Ngải Tư hai mắt mở to, ngạc nhiên : ” Ồ ! Nguyên lai là anh không biết vũ hội hôm nay là để tổng biệt ba người ” hợp ước phu nhân ” chúng tôi ? Từ giờ trở đi, chúng tôi được hồi phục thân phận tự do rồi ”.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi lại : ” Đã hết kì hạn rồi ư ? ”.

Ngải Tư lắc đầu trả lời : ” Không phải ! Tiến sĩ đề xuất giải phóng hợp ước cho chúng tôi, thù lao vẫn đủ, bất quá chúng tôi cũng có chút bất đắc dĩ, bởi vì ông đích thị là một tình nhân hạng nhất ”.

Lăng Độ Vũ thâm hiểu, Ba Cực đã toàn tâm toàn ý để đem Tình Tử trở về.

Ngải Tư nói nhẹ : ” Giả như anh muốn hẹn hò với tôi, tôi sẽ rất vui mừng, tôi muốn ở lại Mộng Hồ thêm một thời gian nữa, đây thực là một địa phương tuyệt vời mê nhân. Hiện tại, hãy giảng hòa với Alice đã ! ”. Nói rồi kéo Lăng Độ Vũ đi ngang đại sảnh, hướng về phía Alice, xung quanh từng cặp nam nữ vẫn miệt mài trong điệu nhạc.

Alice đang nói chuyện với một ” hoa hoa công tử ”, thấy Ngải Tư kéo Lăng Độ Vũ đi đến, với sự miễn dục của phái nữ, cô dễ dàng đoán được điều gì sẽ phát sinh, nhanh chóng cụp mi, cúi đầu nhìn xuống nền đá.

Alice xác thực là một mỹ nữ hiếm có, hoàn toàn có thể so sánh được với Tình Tử, hoặc ít ra là chỉ có một sự chênh lệch khách quan, đó là sự phân biệt giữa nhân loại và thần tiên (ND: ý chỉ Tình Tử có hình thái của thần tiên).

Khi chỉ còn cách Alice mười bước, Lăng Độ Vũ toàn thân nhất chân, vụt đứng lại, Ngải Tư không hiểu, nhìn sang phía Lăng Độ Vũ, thấy thần sắc hán kì quái, nhìn ra phía đường ra đài tế, Ngải Tư nhìn theo mục quang của hán, xuyên qua lớp lớp tân khách giữa đại sảnh, qua một lớp pha lê, vừa vận nhìn được một thân ảnh màu trắng ẩn hiện gần đài tế.

Lăng Độ Vũ lễ mạo buông tay Ngải Tư, nhẹ nhàng nói : ” Xin lỗi ! ”. Nói rồi nhanh chóng chạy ra đường đến đài tế.

Ngải Tư nhìn sang Alice.

Alice bộc lộ ánh mắt phần nộ sâu sắc, nhìn thẳng vào lưng trên Lăng Độ Vũ, hành động này của hán chẳng khác gì việc đổ thêm dầu vào lửa.

Nữ hài mỹ lệ này, khi yêu hay khi hận cũng đều rất cường liệt.

※※※

Sương mù trên Mộng Hồ đã dày đặc, toàn bộ con đường ra đài tế mờ ảo trong làn sương mù, trông như một con đường xuyên qua lớp mây trắng để đến tiên giới.

Khi Lăng Độ Vũ đến nơi, trên đường không một bóng người, chẳng biết bóng áo trắng đã biến đi đằng nào.

Lăng Độ Vũ đi về hướng bên phải, men theo biên của pha lê ốc, đến một cánh cửa khép chặt, đó chính là cửa biên của pha lê ốc.

Lăng Độ Vũ lấy ra chiếc thẻ điện tử cảm ứng mà Ba Cực đã đưa cho, mở cửa chuẩn bị tiến vào, Lăng Độ Vũ giật mình, một nữ tử vận bạch y đột nhiên từ phía trong lao ra, đâm bổ vào hắn. Hắn trong lòng mừng rỡ, một tay ôm trọn thân hình mềm mại thơm tho, cảm giác rõ ràng sự chân thực của huyết nhục va chạm.

Nữ tử kêu hoảng một tiếng, tung chân đá vào đùi Lăng Độ Vũ. Lăng Độ Vũ lâm nguy bất loạn, nhẹ nhàng co chân lên khiến cú đá của nữ tử rơi vào khoảng không.

Nữ tử vẫn cúi đầu, tóc dài che kín khuôn mặt, tựa như sợ Lăng Độ Vũ nhận ra, đầu gối nhanh chóng đưa lên đánh vào hạ thể Lăng Độ Vũ, chiêu thức độc辣 phi thường, động tác mau lẹ mạnh mẽ. Dưới con mắt lành nghề của Lăng Độ Vũ, hắn không khó để nhận ra cô là một cao thủ Không Thủ Đạo (ND : karate), tạo nghệ không hề kém chút nào.

Lăng Độ Vũ dùng tay chém xuống, kích trúng đầu gối nữ tử, rồi thừa thế tiến lên phía trước.

Nữ tử đương nhiên kinh hãi, nhanh chóng thối lui đến lan can, không chút do dự nhảy thẳng xuống hồ nước.

Lăng Độ Vũ thở dài, nữ tử này thân thủ cao minh, có thể đào tẩu ngay trước mắt hắn. Bất quá, hắn cũng nhận ra đây tịnh không phải Tình Tử, nữ tử này nhỏ nhắn mềm mại, khi hắn ôm lấy thì cảm thấy rất đều đặn, khiến hắn vẫn còn cảm giác ấm áp ôn nhu. Một ý tưởng lóe lên trong đầu, hắn biết là có các bộ điện tử cảm ứng lắp đặt khắp dưới lòng hồ, trừ khi nữ tử này đã dày công bố trí, nếu không nhất định không thể thoát khỏi, từ đó có thể khẳng định nữ tử này chính là người ở Mộng Hồ thủy trang.

Cửa vẫn mở, ẩn ước có âm thanh phía trong truyền ra.

Lăng Độ Vũ đi vào, bên trong là một phòng lớn, có hơn mười màn hình đang bật sáng, đa phần là cảnh vũ hội bên trong đại sảnh, trên một màn hình, hắn thấy Alice đang bức bối đứng ở một góc, bên cạnh là Ngải Tư như đang cố gắng khuyên giải. Màn hình ở phía dưới bên trái là hai người, khung cảnh không phải là ở đại sảnh mà giống như một phòng họp kín, âm thanh từ đó phát ra, hai người chính là Ba Cực và thủ hạ số một Bạch Lí Thần.

Đây có lẽ là phòng bảo mật trong pha lê ốc, không rõ là nhân viên an ninh sao không có ở đây, hay là lúc này không có ca trực, thảo nào nữ tử thần bí lại đến đây để nghe trộm cuộc đối thoại bí mật của Ba Cực và Bạch Lí Thần.

Lúc này, Bạch Lí Thần đang trầm giọng nói : ” Tiên sĩ, tôi hi vọng ngài xem xét lại quyết định, bao nhiêu huynh đệ đã hi sinh mới có thể đem lại cho chúng ta độc quyền vùng đoạn thị trường ma túy Nam Mỹ, giờ đây mà lại buông bỏ tất cả thì rất đáng tiếc ”.

Ba Cực nhẹ nhàng nói : ” Không cần nói lại chuyện này, tôi đã quyết định rồi ! Chỉ với những khoản đầu tư ở khắp nơi cũng đủ để chúng ta có thể thoải mái sống ít nhất một trăm năm nữa, hà huống chúng ta còn có những thương vụ vũ khí, việc buôn bán vẫn đang phát triển rất tốt ”.

Bạch Lí Thần nói tiếp : ” Với ma túy, chúng ta hoàn toàn ở thế chủ động; với vũ khí thì lại phải mất chi phí hoa hồng, hà huống các tổ chức buôn bán ma túy ở Nam Mỹ, đặc biệt là tên Bang Đạt ở Colombia, luôn nhòm ngó địa bàn của chúng ta, ngài đột nhiên thối lui, hẳn nhất định thừa cơ thâm nhập, thay thế ngài tiếp thụ địa bàn, sợ rồi sẽ đến lúc hắn thủ tiêu chúng ta ? ”.

Ba Cực tự tin cười : ” Hẳn dám đụng đến ta, ngày đó vẫn còn xa lắm ”.

Bạch Lí Thần bắn khoả : ” Hay là thế này, chúng ta sẽ không tham gia vào việc mua bán, tuy nhiên vẫn chỉ phối đường dây vận chuyển và các công cụ để ... ”.

Ba Cực cắt lời : ” Không phải nói lại, tôi quyết định rút lui hoàn toàn thì là rút lui hoàn toàn, đó là mệnh lệnh ! ”.

Không khí trở nên trầm lắng.

Cuối cùng thì Bạch Lí Thần cũng phải chấp thuận : ” Vâng, thưa tiến sĩ ... ”. Nói rồi quay người đi thẳng ra.

Trên màn hình chỉ còn lại một mình Ba Cực đang lăm bằm : ” Tình Tử, ta đã từ bỏ việc buôn bán ma túy, sao vẫn chưa đến gặp ta ? ”.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, việc Ba Cực biểu lộ thứ tình cảm chân thành như vậy khiến hắn có chút xúc động.

Lăng Độ Vũ rời khỏi phòng an ninh, quay ra đường. Bên trong pha lê ốc vẫn ồn ào. Hắn tựa vào hàng rào gỗ bên đường, trong lòng tràn ngập tâm sự, quan sát cảnh tượng Mộng Hồ.

Sương mù trên Mộng Hồ như là một dị vật có ý chí, vận động mà không cần có gió, trước mặt hắn nhẹ nhàng lan tỏa.

Lăng Độ Vũ lại nhớ đến phong tư tuyệt mỹ của Tình Tử, tuy chỉ được chiêm ngưỡng thoáng qua nhưng cũng khiến hắn không thể quên được.

Tiếng nói của Ba Cực phát ra ngay phía sau : ” Anh đang nghĩ gì vậy ? Sao không mời Alice nhảy ? ”.

Lăng Độ Vũ nhìn vào màn sương mênh mông, trầm giọng : ” Tôi cũng giống anh, đều đang nghĩ về một việc ”.

Ba Cực nhìn ra hồ, sương mù càng lúc càng thêm dày đặc.

Ánh mắt hai người bị cảnh tượng sương mù trên Mộng Hồ hấp dẫn.

Đúng lúc này, điều kì lạ xảy ra.

Sương mù đang chuyển động nhẹ nhàng, đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ, giống như ở đó đang có một con rồng vùng vẫy tạo ra những con sóng lớn.

Lăng Ba hai người giật mình lùi lại.

Sương mù lại đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Đến nhanh như chớp, đi cũng nhanh như chớp.

Âm thanh của đại phu nhân Ngải Tư từ phía sau vang lên : ” Một người là chủ nhân, người kia thì là quý khách quan trọng, sao lại không thêm để ý gì đến chúng tôi vậy ”.

Ba Cực nhú mày, sắc mặt không vui.

Lăng Độ Vũ thấy vậy, vội vàng cười lớn : ” Ba huynh ! Chúng ta cùng vào làm vài ly chứ ”.

Ba Cực chẳng thể cười nổi, đành cùng hai người bước vào đại sảnh.

Bên trong không khí vẫn rất náo nhiệt, nhưng không thấy bóng dáng Alice đâu cả, Lăng Độ Vũ cũng chẳng buồn hỏi, đến 11 giờ, hắn cáo từ ra về.

Cự tuyệt không dùng xe hơi, Lăng Độ Vũ tản bộ về hướng Khốc thạch, hắn muốn thanh tĩnh để suy nghĩ một số vấn đề.

Đi theo đường ven hồ, làn gió đêm nhẹ nhàng thổi đem lại cho Lăng Độ Vũ cảm giác thư thái dễ chịu.

Ánh đèn quanh hồ chiếu xuống, xuyên qua màn sương dày đặc tạo nên một thứ cảnh tượng như hư ảo.

Lăng Độ Vũ vừa rời khỏi vũ hội ồn ào, giờ đây lại đang tận tình hưởng thụ cái cảm giác ” nhất nhân độc hành ”.

Chỉ có đêm đen thẫm bí cùng với sương hồ dày đặc mới có thể khiến hắn động lòng.

Gió đột nhiên thổi mạnh, sương mù theo gió thổi động khắp xung quanh, cảnh tượng giống hệt khi hắn gặp Tình Tử, nghĩ đến đây, hắn hồi hộp nhìn về phía trước.

Hắn thấy Tình Tử.

Nhược ần nhược hiện trong màn sương mù, áo trắng tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt sáng như sao trời của Tình Tử đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Đôi mắt mang theo một nỗi buồn vô hạn.

Một nỗi bi thương mãnh liệt bùng lên từ sâu thẳm trong tâm linh, đè nặng lên ngực hắn.

Tình Tử đứng ở mép hồ, chỉ cách hắn khoảng 10 feet, hắn có thể nhìn rõ khuôn mặt đầy đặn của Tình Tử, vầng trán u buồn và một cái nhíu mi nhẹ nhẹ cũng thể hiện một thứ tình cảm vi diệu phức tạp.

Hắn chưa từng nghĩ rằng trên đời lại có khuôn mặt mỹ lệ nào có thể truyền đạt được nội tâm rõ ràng như thế, lại có thứ biểu tình vừa hàm súc vừa phong phú như thế.

Cùng sự thay đổi vi diệu trên khuôn mặt, ánh mắt cô cũng liên tục biến hóa, từ u buồn chuyển sang oán giận, bi thương, mỗi một chuyển biến đều khiến người ta như muốn vỡ tim.

Sương mù dày đặc.

Tâm thần Lăng Độ Vũ phải chịu đựng một đả kích khó mà hình dung được, hai chân mất lực quỵ xuống, cảm giác như rơi vào biển sâu vô tận, tự đưa mình vào cái họa diệt vong.

Hắn hoàn toàn không còn khống chế được thân thể, ngã về phía trước, khi mặt tiếp xúc với lớp đất bùn lạnh lẽo trên bờ hồ, hắn giật mình tỉnh lại, hoảng hốt quay đầu nhìn thì đã không còn thấy bóng dáng Tình Tử nữa.

Nước mắt đã ướt đầm ngực áo.

Lăng Độ Vũ cùng Ba Cực ngồi trên ban công của pha lê ốc dùng điểm tâm.

Phía ngoài ban công, sương giăng nhẹ nhẹ trông như một tấm áo mỏng phủ lấy Mộng Hồ.

Lăng Độ Vũ có phần lúng túng, cảm cúi đầu bừa. Trong lòng hắn có chút hổ thẹn vì đêm qua đã gặp được Tình Tử nhưng lại không hề nhớ đến tâm nhân hợp ước giữa hắn và Ba Cực. Hiện tại, hắn không muốn nói cho Ba Cực biết sự tình đêm qua, hắn không biết nguyên nhân tại sao, đơn giản hắn chỉ nghĩ là nên làm như vậy.

Ba Cực phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, từ tốn nói : " Những ngày gần đây, Mộng Hồ đã thay đổi thật nhiều ". Tròng mắt đỏ ngầu chứng tỏ đêm qua hắn không hề chớp mắt.

Lăng Độ Vũ chỉ kêu " a " một tiếng, thái độ chẳng có chút gì gọi là đang lắng nghe.

Ba Cực lòng cũng đầy tâm trạng, không hề để ý đến sự khác thường nơi Lăng Độ Vũ, nói tiếp : " Trước đây, đại hồ vụ đều diễn ra từ từ chứ không giống như đêm qua, bất ngờ xuất hiện, không có dấu hiệu báo trước nào cả. Ngoài ra, ít nhất cũng phải ba ngày hoặc một tuần thì đại hồ vụ mới có thể xảy ra lần nữa, không thể xảy ra ở hai đêm liên tiếp được ". Hắn thở dài, hết tự nói rồi lại tự hỏi : " Không rõ tại sao lại như vậy ? ".

Lăng Độ Vũ muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Ba Cực nhận ra, nhíu mày : " Anh muốn nói gì sao ? ".

Lăng Độ Vũ mở miệng định cười, cuối cùng lại chẳng thể cười được.

Ba Cực chăm chú nhìn hắn, kiên nhẫn đợi hắn lên tiếng. Lăng Độ Vũ lúc này đã nhắm chặt hai mắt, hít sâu một luồng không khí trong lành rồi mới mở mắt, nhìn thẳng vào Ba Cực đang nghi nghi hoặc hoặc, nghiêm túc nói : " Tôi có một cách giải thích, nhưng nó thực sự rất buồn cười ".

Ba Cực cười : " Có thứ còn buồn cười hơn việc chúng ta đang làm sao ? ".

Lăng Độ Vũ vẫn không hề cười : ” Đúng vậy ! ”.

Cửa bật mở, có một đại hán bước ra ban công, trên tay cầm chiếc điện thoại di động, cung kính nói với Ba Cực : ” Tiên sĩ, Bạch Lí Thần tiên sinh gọi từ Panama ”.

Ba Cực mặt lạnh như tiền, lạnh lùng nói : ” Nói với anh ta, tôi hôm nay không nghe điện thoại ”.

Đại hán tuân lệnh lui ra.

Ba Cực trở lại bình tĩnh, nhìn sang Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ đoán là tin Ba Cực rút lui khỏi các thương vụ buôn bán ma túy nhất định là đã khiến giới hắc đạo Nam Mỹ xôn xao, các thế lực đang xâu xé ác liệt miếng bánh mà Ba Cực để lại, nói không chừng Ba Cực cũng sẽ bị cuốn theo dòng nước xoáy này.

Lăng Độ Vũ nói tiếp : ” Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì Mộng Hồ biết tôi đã đến ”.

Ba Cực ngạc nhiên, rồi lại chuyển sang trầm tư.

Lăng Độ Vũ nhìn ra hồ, mơ màng nói : ” Kì thực, mối quan hệ này là do cả hai bên, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộng Hồ ... “. Hắn trầm mặc một lúc, nhớ lại lúc đang ở trên chiến cơ, quanh cảnh Mộng Hồ nhìn từ trên không khiến hắn không thể nào quên được, rồi nói tiếp : ” Tôi cảm nhận được sự biến đổi ở chính bản thân mình ”.

Trong mắt Ba Cực biểu lộ sự đồng tình, hắn ở Mộng Hồ được mười năm thì trong cả mười năm ấy hắn đều có sự biến đổi. Hắn đã thay đổi rất nhiều, trở nên đa sầu đa cảm, đuổi theo những mộng tưởng và ái tình xa xăm, cũng với việc mới rồi hắn quyết định từ bỏ hoàn toàn việc kinh doanh ma túy siêu lợi nhuận mà hắn đã thực hiện hơn 25 năm rồi.

Lăng Độ Vũ nói : ” Tôi đã quên hẳn thế giới bên ngoài Mộng Hồ, thậm chí còn quên hẳn người bạn gái đang ở New York, mà ở đây truy tìm một thứ mộng tưởng, giống như thể vẫn còn là một đứa trẻ vô tri vậy. Không thể nói thứ mộng tưởng đó là ái tình, dường như nó còn trên cả ái tình, hoặc giả có thể nói nó là khát vọng truy cầu cái Đẹp, là cái Mộng nằm sâu trong tâm của mỗi người ”.

” Trong quan hệ nam nữ, tôi trở nên mẫn cảm hơn. Những nữ hài như Alice thường khó khiến tôi xúc động tâm linh, không ngờ giờ lại khiến tôi khao khát, giống như là Mộng Hồ đã đánh động ái tình trong tim tôi, khiến tôi mải mê mà quên đi mọi chuyện ”.

Ba Cực thở dài : ” Thật cảm ơn anh đã thông báo tác động trong lòng tôi. Trước khi tới Mộng Hồ, tôi có thể coi là lãnh huyết vô tình, tâm ngoan thủ lạt nổi tiếng Nam Mỹ, coi nữ nhân như đồ chơi, không một ai có thể khiến tôi lưu luyến, nhưng giờ đây ... ài, bất quá, tôi trở nên mềm yếu, nếu không còn được ở Mộng Hồ, không còn được thấy cái u uất, oán giận do cô ấy đem đến, thì tôi không biết sẽ phải sống như thế nào nữa ”.

Lăng Độ Vũ định nói thì cửa lại được mở ra, một người bước dài đến khiến Lăng Độ Vũ cảm thấy kì lạ, không hiểu hắn là ai mà lại dám tiến tới không một lời hỏi trước Ba Cực.

Người đó đi đến trước mặt Ba Cực, làm những động tác hết sức kì quái.

Hắn quỳ xuống, hôn lên giày của Ba Cực, biểu tình trên mặt khiến người ta không thể hoài nghi về sự chân thành và kính trọng.

Ba Cực nói nhẹ : ” Đứng lên ! ”.

Người đó đứng lên, thân hình cao gầy, ít nhất cũng phải đến 1m95, mặc dù gầy gò nhưng thân thể rắn chắc tràn đầy sức mạnh. Khuôn mặt nhỏ mà dài, mũi gầy gập, hai mắt sáng như điện, lộ rõ vẻ máu lạnh khiến người ta không lạnh mà run.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Ba Cực, đương nhiên là tuyệt đối thành kính.

Ba Cực nói với Lăng Độ Vũ : ” Tôi nghĩ anh đã nghe về sự tích của anh ấy, đây chính là Tiêu Thương ”.

Lăng Độ Vũ thấy lạnh khắp người, hần đường nhiên đã nghe qua danh tự này, đó chính là sát thủ nổi tiếng số một ở Nam Mỹ, không một ai biết tính danh thật của hần là gì, chỉ biết hần dưới bí danh Tiêu Thương. Người này uy danh chấn nhiếp Nam Mỹ, ngay cả nguyên thủ các nước cũng không dám động đến hần.

Tiêu Thương nhìn sang phía Lăng Độ Vũ, Lăng Độ Vũ cũng thản nhiên nhìn lại hần.

Trên mặt Tiêu Thương không chút biểu tình, ánh mắt ngay khi rời khỏi Ba Cực lập tức trở nên sắc bén, nhìn Lăng Độ Vũ như nhìn một xác chết, trầm giọng nói : " Tiến sĩ, có thể nói được không ? ".

Ba Cực không hề do dự : " Lăng Độ Vũ tiên sinh có thể nói là bằng hữu, tuyệt đối tin tưởng được, anh không phải ngại ngần gì ".

Ánh mắt Tiêu Thương lộ vẻ ngạc nhiên chỉ trong chớp mắt, rồi nhanh chóng hồi phục vẻ lạnh lùng như trước.

Thời tiết mát mẻ, không gian yên bình khiến cho Mộng Hồ thủy trang bưng bưng sinh khí.

Tiêu Thương đứng trước mặt hai người, Ba Cực vẫn không hề mời hần ngồi xuống.

Tiêu Thương nói : " Hôm kia, tôi nhận được chỉ lệnh của tiến sĩ về việc từ bỏ việc buôn bán ma túy, lập tức động viên thuộc hạ, một mặt giám sát việc thực hiện, một mặt chuẩn bị để đối phó với những đột biến, bao quát cả những người bên trong và bên ngoài tổ chức ".

Lăng Độ Vũ giật mình, Bạch Lí Thần - nhân vật số hai trong vương quốc của Ba Cực - hôm qua mới biết được quyết định này, chậm hơn so với Tiêu Thương một ngày, hiển nhiên cho thấy Tiêu Thương được Ba Cực sủng tín đến thế nào. Hơn nữa, Tiêu Thương nhận được lệnh, lập tức chấp hành không hề do dự, thể hiện lòng trung thành cao hơn nhiều so với Bạch Lí Thần. Do vậy, có thể nói rằng Tiêu Thương mới chính là nhân vật chủ chốt của Ba Cực. Hiện tại, hần tự mình đến gặp Ba Cực, chứng tỏ đã xảy ra sự tình nghiêm trọng. Vừa rồi, Ba Cực lại cự tuyệt nghe điện thoại của Bạch Lí Thần, cho thấy mối quan hệ giữa hai người có phần không thỏa đáng lắm.

Quả nhiên, Tiêu Thương nói : " Bạch Lí Thần đến Colombia tối qua, rời khỏi phi trường thì lập tức đến khách sạn Ái Sa, mật đàm với Bang Đạt 45 phút, sau đó cùng với tâm phúc hội họp cho đến sáng. Cùng lúc đó, toàn bộ Hắc Hồ Bang của Bang Đạt được lệnh tập hợp, chuẩn bị chiến đấu ".

Ba Cực vẫn bình tĩnh nói : " Anh nghĩ chúng ta nên làm thế nào ? Tôi muốn biết ý kiến của anh ".

Vẫn giữ vẻ lãnh tĩnh, Tiêu Thương phân tích : " Chúng ta có thể chia ra theo ba phương hướng hành động. Phương hướng thứ nhất, chúng ta liên lạc với các chính trị gia lớn ở Nam Mỹ, bảo chứng với họ rằng lợi ích của họ chỉ có tăng chứ không giảm ".

Ba Cực gật đầu đồng ý.

Tiêu Thương nói tiếp : " Phương hướng thứ hai, với các bang hội buôn bán ma túy ở Nam Mỹ, chúng ta hứa sẽ phân chia các thương vụ cho bọn họ một cách công bằng, khiến bọn họ tự thủ bàng quan, không tham gia vào việc tranh đoạt ".

Lăng Độ Vũ lộ vẻ tán thưởng, Tiêu Thương quả thực hiểu rất rõ cục diện, có thể nói là một nhân tài trí dũng song toàn trong hắc đạo.

Tiêu Thương, mặt vẫn không lộ xuất biểu tình gì, nói ra phương hướng thứ ba : " Với Bạch Lí Thần và thủ hạ của hần, tự tôi sẽ chấp hành gia pháp, tôi cũng không quên Bang Đạt, để ngài có thể yên tâm thối xuất khỏi các thương vụ ma túy, cũng để tỏ rõ uy vọng của ngài, loại bỏ mấy cái gai trong mắt ".

Ba Cực cười lớn : " Nhất cử lưỡng đắc, tại sao lại không làm ". Rồi lộ vẻ quan tâm : " Tiêu Thương ! Anh cũng phải đề phòng, Bạch Lí Thần cùng ta chinh chiến nhiều năm, không phải là loại mới vào nghề ; Bang Đạt nổi danh là kiêu hùng bậc nhất Colombia, dưới trướng vô số người tài, đối phó với hần nhất định phải dùng thủ pháp lôi đình, không được phép cho hần bất cứ cơ hội nào ".

Tiêu Thương không nói một lời, quỳ xuống trước mặt Ba Cực, từ từ hôn lên chân rồi mới đứng dậy đi vào. Nhìn vào tấm lưng của hần, người ta hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kiên nghị, quyết tâm, cùng một thứ dũng khí ít người có được.

Chiến tranh giữa các thế lực không khác gì gió bão tích tụ, khiến cho phong vân biến sắc.

Cả ngày hôm đó, Lăng Độ Vũ không hề gặp lại Ba Cực, chắc hẳn đang bận bịu chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới, thậm chí có thể đã rời khỏi nơi này. Ba Cực không hổ là tuyệt đại kiêu hùng, luôn chuẩn bị sẵn sàng cho mọi biến cố có thể xảy ra, bất quá, ngoài Lăng Độ Vũ hẳn thì không một ai biết được lí do khiến Ba Cực rút lui khỏi việc buôn bán ma túy.

Alice cũng không hề xuất hiện.

Lăng Độ Vũ trải qua một đêm vô sự. Sáu giờ sáng hôm sau, hắn tản bộ bên bờ Mộng Hồ. Không khí trong lành khiến tinh thần hắn tỉnh táo, bề mặt Mộng Hồ bao phủ bởi một lớp sương mờ bàng bạc, trông giống như tấm vải sa trùm đầu của cô dâu.

Hắn đi đến trước Khốc thạch.

Lăng Độ Vũ hồi tưởng lại cái kinh nghiệm đáng sợ lần đầu tiên bước lên Khốc thạch, nhưng đến lần thứ hai là trong đêm truy đuổi Tình Tử lại không có cảm ứng gì, hắn phỏng đoán : nguyên nhân rất đơn giản, lúc đó tâm thần hắn đã hoàn toàn đặt lên Tình Tử, do đó mà không chịu ảnh hưởng bởi những kí ức trữ tồn trên Khốc thạch. Việc đó lại càng chứng minh điều hắn nói với Ba Cực về ” Phân Tử Kỷ Lục Lí Luận ” là đúng.

Hắn thở sâu, hít lấy từng luồng không khí mát mẻ, từ từ tập trung tinh thần, loại bỏ mọi tạp niệm.

Hắn từ từ đặt chân lên Khốc thạch.

Khi hắn bước lên tới đỉnh của Khốc thạch, từ sống lưng, một cảm giác hoang mang khủng bố dâng lên mạnh mẽ, kéo lên tới đỉnh đầu, rồi nhanh chóng lan ra toàn thân.

Lông mao khắp thân dựng đứng, hai tai tràn ngập những tiếng kêu gào kinh hãi của vong hồn, hết như khi bước chân vào nơi giam giữ oan quỷ ở địa ngục.

Mồ hôi lạnh đã ướt đầm toàn thân.

Lăng Độ Vũ rất muốn gào khóc thật lớn, cũng may linh trí kịp thời cáo tố hắn rằng nếu làm vậy thì tuyệt đối ngu ngốc.

Từng phân tử kí ức kinh khiếp từ Khốc thạch, dồn dập như những cơn bão, không ngừng xâm tập hắn.

Lăng Độ Vũ thu hết tàn lực, thu nhiếp tâm thần, từ từ ngồi xuống tĩnh tọa trên Khốc thạch.

Hắn tập trung tinh thần tại mi tâm, nỗ lực bức ép những thứ vốn tích tồn ở Khốc thạch qua hàng trăm, hàng nghìn năm : sự oán trước khi chết, sự thống khổ của sinh mệnh, nỗi hiu quạnh khi sống mà không được yêu thương, ra khỏi tâm trí.

Cuối cùng hắn cũng đã thành công.

Giống như dòng nước vượt qua được bờ nham thạch kiên cố, không để lại chút tí vết.

Tiếng kêu ai oán của nghìn vạn vong hồn đã tiêu khử.

Tinh thần của Lăng Độ Vũ dần dần dung hợp được với hoàn cảnh xung quanh, cảm thụ được kí ức ẩn tàng bên trong Khốc thạch qua từng loạt, từng loạt hình ảnh xuất hiện trong não hắn với tốc độ nhanh hơn cả ánh sáng.

Không gian, thời gian khác nhau, từng con người khác nhau, vì những nguyên nhân khác nhau, từ nơi này đã gieo mình xuống Mộng Hồ, kết liễu sinh mệnh bi thảm của chính họ.

Tim hắn tràn ngập bi thương.

Đúng lúc này, một hình ảnh mờ ảo xuất hiện, rồi từ từ trở nên rõ nét nhất : một thân hình nữ tử vận bạch sa, từ từ bước chân lên Khốc thạch, trên khuôn mặt mỹ lệ không hề vương chút nước mắt nhưng lại vừa kiên nghị vừa buồn bã, mái tóc dài tung bay trong gió, không có một điểm do dự, từ trên Khốc thạch lao xuống lòng hồ.

Lăng Độ Vũ hoảng hốt mở mắt đứng dậy.

Mộng Hồ vẫn hiển hiện ngay trước mắt, sóng nước lặn tẩn.

Tâm linh Lăng Độ Vũ hoàn toàn chấn động vì sự việc vừa nhìn thấy.

Thông qua kí ức của Khốc thạch, qua tuệ nhãn của hắn, nhìn thấy hình ảnh Tình Tử tự sát trên Khốc thạch.

Sự việc phải chăng là như vậy ?

6. Chiến Vân Mật Bố

Rời khỏi Khốc Thạch, Lăng Độ Vũ thuận bước đi đến Pha Lê ốc. Đi được nửa đường, trong lòng chợt động, đem đó hắn gặp Tình Tử chính tại nơi đây. Nhờ vào trí nhớ hơn người, hắn cố hết sức mới tìm được đến nơi giam giữ Nhã Đại Ni.

Hắn nhắm hai mắt, ôn lại kí ức của ngày hôm đó sau khi bị bịt hai mắt, bị đưa tới hướng Nhã Đại Ni.

Chỉ chớp lát, hắn mở mắt ra, nở nụ cười tin tưởng, quay đầu đi về hướng Khốc Thạch. Đi qua phía sau Khốc Thạch, bên phải xuất hiện một ngã ba. Lăng Độ Vũ không chút do dự chọn lối rẽ rồi đi tiếp, đi nhanh độ chừng mười lăm phút đến một ngã tư, dừng lại độ vài giây rồi chọn con đường bên trái. Giờ đây hắn đã cách khá xa Pha Lê ốc

Dọc đường cây cối rậm rạp, chim ca ong lượn, mang phong thái rất đặc trưng của vùng Nam Mỹ. Đi được ba mươi phút, trước mặt hắn hiện ra một khu rừng dày đặc, thấp thoáng bên trong là một khu nhà xây bằng gạch đỏ. Lăng Độ Vũ trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhận ra đúng là khu nhà giam giữ Nhã Đại Ni. Trong khi hắn đang tính toán làm sao để chế phục đám người canh giữ thì có tiếng vó ngựa truyền tới từ phía sau, nhanh chóng đến gần hắn.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi, quay người lại.

Alice xinh đẹp trong bộ trang phục cưỡi ngựa, mũ cao ủng dài. Nàng một tay cầm cương, tay kia cầm khẩu súng săn hai nòng, cười trên lưng con ngựa trắng có bờm mượt tung bay, phóng nhanh tới nơi, anh khí lắm liệt, thần thái mê người.

Đáng tiếc trên mặt nàng lại mang sát khí lạnh lẽo, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Lăng Độ Vũ.

Alice kéo cương, bạch mã dừng vó dựng hai chân trước lên cách năm feet trước mặt Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ bất động, hoàn toàn không xem bạch mã giương vó trước mặt vào đâu, nét mặt lộ thần sắc lạnh lùng.

Nòng súng của Alice chỉ vào mi tâm hắn. Cô lạnh giọng hỏi: “Anh tới đây làm gì? Muốn cứu người tình cũ hả?”

Lăng Độ Vũ ngạo nghễ nói: “Bỏ súng xuống!”

Alice giận đến má phấn tái đi, hai mắt bắn ra tia nhìn phẫn hận.

Khúc mắc chưa giải.

Bộ ngực cao vút của Alice nhấp nhô không ngừng, dáng vẻ bất khuất của Lăng Độ Vũ khiến nàng càng cảm thấy phẫn nộ. Mâu thuẫn chính là: Ngạo khí cùng với khí phách nam tử của hắn lại làm nàng mềm lòng. Hệ thống giám sát tinh mật toàn bộ khu vực Mộng Hồ nhận ra việc vắng mặt của Lăng Độ Vũ. Hắn mất đi sự yểm hộ của sương mù như đêm trước, vừa đi tới hướng Nhã Đại Ni, lập tức bị phát hiện. Alice nhận được tin báo, lửa giận bùng bùng phóng ngựa đến, tạo thành tình thế như bây giờ.

Lăng Độ Vũ nhàn nhã đưa tay phải lên nắm lấy nòng súng, khiêu chiến: “Súng đạn có thể kết liễu sinh mệnh, nhưng có thể kết liễu ái tình hay thù hận được không?”

Alice ánh mắt dịu lại. Đột nhiên nàng kinh hãi la lên một tiếng. Thì ra Lăng Độ Vũ đã nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, từ phía sau ôm chặt lấy bụng dưới của nàng. Nàng chưa kịp phòng bị đã thấy súng sẵn rồi tay rơi xuống dưới đất. Bạch mã hoảng kinh lập tức lồng lên, tất cả nhờ vào Lăng Độ Vũ giữ chặt đầu ngựa, hai người mới không bị ngã ngựa.

Con ngựa kinh hãi tự mình tung bốn vó, phóng thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã vượt qua khu nhà gạch đỏ giam giữ Nhã Đại Ni, tiếp tục phi nhanh vào một con đường nhỏ trong rừng. Ngựa điên cuồng phóng tới, bóng cây hai bên vùn vụt lùi về phía sau. Alice cũng điên cuồng giãy giụa chống lại vòng tay đang ôm chặt của Lăng Độ Vũ, thật là cảnh tượng hỗn loạn không thể tả.

Alice quay đầu lại, há miệng cắn mạnh một cái vào vai của Lăng Độ Vũ. Hắn kêu lên thất thanh, cố gắng chịu đựng cơn đau. Lại thấy máu đã chảy ra, làm đỏ cả áo.

Đồng thời, hắn từ từ siết chặt cương ngựa, ngựa được khống chế, càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng hẳn lại.

Alice mơ hồ ngẩng đầu lên, đến giờ mới biết mình đã cắn Lăng Độ Vũ, liền lấy tay che lên nơi vết thương bị chảy máu.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ lộ vẻ thông cảm.

Alice quay khuôn mặt xinh đẹp lại, nói: “Xin lỗi! Thật em cũng không biết mình đã làm gì nữa.”

Lăng Độ Vũ thúc nhẹ vào bụng ngựa, bạch mã chậm chậm sải vó. Tay phải hắn cầm cương, tay trái ôm ghì lấy Alice, khiến cả người nàng ép sát vào lòng hắn.

Vẻ lạnh lùng băng giá trước kia của nàng đã hoàn toàn tan ra, đôi mắt nhắm lại, ngoan ngoãn như cừu non nép vào lòng hắn.

Người ngựa chuyển hướng, đi qua con đường ven hồ. Khói sương Mộng Hồ lãng đãng như gần như xa, hai người tâm tình nhàn nhã, cảm giác như đạp lên sương khói mà đi.

Lăng Độ Vũ thuận thế kề miệng sát tai nàng nói: “Ngày đó Tam phu nhân có nói trong lịch sử của Mộng Hồ Thủy trang, em là một trong năm người không cần phải ký hợp đồng. Vậy bốn người còn lại là những ai?”

Bị hơi thở ấm áp của hắn thổi vào nơi mẫn cảm là cổ và tai, toàn thân Alice mềm nhũn ra, trả lời như bị thôi miên: “Chính là Tiêu Thương và Tích Khắc, hai người đã đi theo Tiến sĩ hơn ba mươi năm. Hai người còn lại là Tình Tử và Hạ Thái Thái...”

Làm sao Lăng Độ Vũ lại bỏ qua cơ hội này, chỉ có điều hắn biết nếu muốn nàng nói thật thì phải dùng chút kỹ xảo, bèn dùng cách tiết lộ một chút thông tin có hạn mà mình biết, đem trao đổi với đối phương: “Tiến sĩ cũng đã nói với anh về chuyện của Tình Tử, việc cha mẹ cô ấy phản đối chuyện của bọn họ chắc chắn tạo ra áp lực nhất định đối với Tình Tử.”

Alice nói: “Sự tình thật không thể tưởng tượng được. Tình Tử vừa mới đến Mộng Hồ đã yêu thích nơi này, đến sau khi hai người nghỉ mát ở Hawaii về thì xảy ra tranh cãi. Bọn em đều không dám hỏi nguyên nhân vì tâm tình của Tiến sĩ lúc đó rất nóng nảy...”

Lăng Độ Vũ làm ra vẻ hiểu rõ hoàn cảnh lúc đó, thở dài một hơi: “Anh hiểu, Tiến sĩ sau này rất hối hận về hành vi tại thời điểm đó, nhưng không hiểu tại sao Tình Tử bỗng nhiên tự sát.”

Alice toàn thân rung động, cặp mắt mở to, vẻ mặt không tin, kêu lên thất thanh: “Gì cơ?”

Lăng Độ Vũ cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Alice tuyệt không biết việc Tình Tử tự sát, chứng tỏ đây là quả thật là một bí mật, vội vàng nói: “Thương tâm đến thế, chẳng phải giống như tự sát sao?” Hắn nhớ đến ánh mắt u uất của Tình Tử, liền tùy tiện tìm lời nói để chặn lại.

Alice mặc dù nét mặt thoáng hiện vẻ nghi ngờ nhưng rồi thả lỏng trở lại, gật đầu: “Đúng vậy! Trong thời gian hai tuần trước khi Tình Tử bị bệnh chết, cô ấy ở suốt bên trong phòng ngủ tại Pha Lê ốc, ngày cả

Tiền Sĩ cũng không chịu gặp mặt. Thần sắc u ám của cô ấy làm bọn em chỉ nhìn thôi cũng đã thấy đau lòng, căn bệnh lấy đi tính mạng của cô ấy có lẽ là do u uất quá độ.”

Lăng Độ Vũ im lặng. Hiên nhiên giữa Ba Cực và Tình Tử đã phát sinh nhiều chuyện mà người ngoài không được biết. Nghĩ đến Tình Tử, hắn cũng nảy sinh cảm giác rất đau lòng, may mà đang ở trong lòng hắn chính là cơ thể mềm mại ấm áp thơm ngát của Alice, tạo tác dụng thay thế, bổ sung cho cảm giác trống rỗng. Vẫn còn một nghi vấn là vì sao Hạ Thái Thái lại không bị hợp đồng quản thúc, nhưng tại giờ phút này hắn biết không nên hỏi quá nhiều, có thể đợi sau này hỏi cho rõ ràng cũng được.

Hồ hấp của Alice bắt đầu trở nên dồn dập. Sự nhạy cảm của phái nữ khiến nàng cảm nhận được Lăng Độ Vũ bắt đầu có ý niệm xâm phạm.

Tinh thần Lăng Độ Vũ lại chuyển đến một vấn đề khác, hỏi: “Tại sao em cũng không cần hợp đồng, nhưng lại có thể xưng vương xưng bá tại nơi này vậy?”

Alice thấy cách dùng từ của hắn thật cổ quái, bật cười phì một tiếng, nói: “Em không biết. Em từ nhỏ đã ở trong cô nhi viện, đến năm mười bốn tuổi thì được một đôi vợ chồng nhận làm con nuôi, đưa đến Mộng Hồ làm việc cho Tiền Sĩ. Mới đó mà đã hết bảy năm rồi.”

Lăng Độ Vũ hiểu mối quan hệ giữa Ba Cực và Alice, nhất định còn có bí ẩn.

Alice như chưa từng có dịp tâm sự với người khác, gặp được cơ hội này, tức thì có bao nhiêu trong lòng đều dốc hết ra: “Em đã từng hỏi Tiền sĩ, ông trả lời rằng em và ông ta có duyên, vừa thấy đã thích, muốn dùng em làm Quản gia. Đáng tiếc sự yêu thích của ông ta với em không giống như tình cảm dành cho Tình Tử. Ai! Thế nhưng từ khi em gặp được anh, dù chưa có quan hệ gì... giờ đây... em chưa từng thấy mãn nguyện như bây giờ.”

Lăng Độ Vũ đột nhiên hiểu rõ, thì ra Alice luôn yêu đơn phương Ba Cực. Điều này giải thích vì sao nàng có địch ý với Nhã Đại Ni, bởi vì quan hệ không tầm thường giữa Nhã Đại Ni và Ba Cực trong quá khứ. Lại thêm Lăng Độ Vũ bây giờ chiếm địa vị quan trọng trong lòng nàng, thay thế hình ảnh Ba Cực, nàng tự nhiên phải e ngại Nhã Đại Ni cướp đi Lăng Độ Vũ của nàng, điều này giải thích được hành vi bất thường của nàng. Sự việc kiểu này không thể dùng lý trí mà xét được.

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Alice, anh có một yêu cầu.”

Alice tỏ thái độ: “Bất cứ chàng nói gì bốn tiểu thư đều đáp ứng”, nhắm mắt rên rỉ: “Anh nói đi!”

Lăng Độ Vũ nói: “Anh muốn gặp Nhã Đại Ni!”

Alice toàn thân run lên, cả giận: “Cái gì?”

Lăng Độ Vũ hôn lên bờ môi ấm áp của nàng. Hai người đắm chìm trong niềm hoan lạc của đôi lứa.

Lăng Độ Vũ rời khỏi đôi môi hồng nóng bỏng, nói: “An tâm! Nhã Đại Ni là... chiến hữu cũ, chứ không phải người tình. Anh lần này muốn gặp cô ấy, có thể đảm bảo với em rằng sẽ không xảy ra hình thức ‘quan hệ giới tính’ đâu. Nhưng đối với Alice tiểu thư xinh đẹp, thì thứ cho tiểu đệ không thể đảm bảo được điều đó.”

Địch ý của Alice biến mất, đỏ mặt nói: “Anh chết đi!” rồi nàng “Ồ!” một tiếng. Thì ra con ngựa đã đưa họ quay trở lại khu nhà giam giữ Nhã Đại Ni. Nàng hoàn toàn dành trọn vào việc tâm tình cùng Lăng Độ Vũ, không biết mình ở chốn nào, để cho đối phương mưu mô đưa nàng về chỗ này. Chỉ có điều giờ đây, nàng sẵn sàng khiến hắn vui lòng.

Lát sau Lăng Độ Vũ gặp Nhã Đại Ni trong phòng lần nữa, sau khi Alice ra lệnh triệt bỏ nhân viên giám thị. Thực ra Ba Cực đã sớm có lệnh đối với mọi thứ liên quan đến Lăng Độ Vũ.

Biểu hiện của Nhã Đại Ni cho thấy đã bình phục, trong mắt còn chứa đựng sinh lực và hi vọng, khác hẳn vẻ thất vọng chán chường lần trước.

Lăng Độ Vũ đi thẳng vào vấn đề: “Ba Cực đến tìm cô chưa?”

Như phụ nữ Hồi giáo phải bỏ sa che mặt, Nhã Đại Ni cúi đầu hỏi: “Anh biết rồi à?”

Lăng Độ Vũ thực ra chẳng biết gì hết. Chỉ từ cách thức Ba Cực, Alice, thậm chí cả Nhã Đại Ni nói chuyện mà tìm ra đầu mối, thuần túy là phép thử. Phản ứng của Nhã Đại Ni làm rõ quan hệ giữa hai người, không chỉ đơn thuần là thù địch.

Lăng Độ Vũ không ngờ Nhã Đại Ni nhìn thấu con bài úp của mình, nói hàm hồ: “Cô có muốn trốn đi không?”

Nhã Đại Ni ngậy ra hồi lâu, rồi kiên quyết lắc đầu: “Không! Trừ phi tôi tận mắt trông thấy hắn, không thì tôi tuyệt đối không đi đâu hết...”

Ngước đầu lên nhìn Lăng Độ Vũ, rồi lại cúi đầu, nàng nói khẽ: “Tôi vốn chỉ có mối hận với hắn, thế nhưng khi gặp mặt, tôi mới thấy là mình luôn tự dối bản thân. Từ khi rời khỏi đây, mỗi đêm tôi dường như đều mơ tới Mộng Hồ tươi đẹp này, cũng mơ thấy hắn...” Thần tình chợt kích động, giọng nói cũng lớn lên không ít, gần như kêu lên: “Cũng mơ thấy hắn vì một phụ nữ khác mà bỏ rơi tôi, không quan tâm đến.” Gương mặt đỏ gay nói tiếp: “Tôi muốn giết cả hai!”

Lăng Độ Vũ thở ra một hơi, cảm thấy đau đầu với quan hệ giữa mọi người tại nơi này, đồng thời cũng có suy nghĩ mình tự thân làm tội đời. Hắn không hay nghĩ tới Tình Tử, không tiện tới Mộng Hồ.

Hắn trầm giọng hỏi: “Người phụ nữ ấy là ai?”

Nhã Đại Ni lắc đầu đáp: “Tôi không biết. Hắn ta sau khi dùng cách thức cường bạo để có được tôi, buộc tôi phải cùng hắn trong hơn một tháng. Thực ra mỗi lần cùng tôi hoan ái, từ thần tình của hắn tôi đều đoán ra hắn đang ảo tưởng cùng với một phụ nữ khác, thậm chí hắn còn nói ra tên người đó. Tôi không nhẫn nhịn nổi... cuối cùng bỏ chạy, thế phải chặt hắn ra thành vạn mảnh, chuyện về sau thì anh biết cả rồi.”

Lăng Độ Vũ than thầm: “Cô không thể thoát khỏi tay Ba Cực được, chỉ là do Ba Cực để cô làm mỗi câu để kéo tôi đến thôi.” Nghĩ đến chuyện Nhã Đại Ni ghen với người đã chết như Tình Tử khiến người ta thương cảm.

Nhã Đại Ni nhớ ra chuyện gì đó, hỏi hắn: “À! Tại sao anh lại như thể khách quý đi đi lại lại nơi này vậy?”

Lăng Độ Vũ lạnh lùng đáp: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôi là bạn của Mộng Hồ.”

Rời khỏi nơi giam giữ Nhã Đại Ni, đã rất lâu mà hắn vẫn còn bị ám ảnh bởi ánh mắt oán hận của nàng. Hắn tin chắc chẳng chút nghi ngờ, chỉ cần Nhã Đại Ni có cơ hội, nàng tuyệt đối sẽ giết Ba Cực không ngần ngại.

Đổ kị là con rắn độc cắn ngập nanh vào tim.

Điều này đang xảy ra với Nhã Đại Ni.

Lăng Độ Vũ ngồi một mình trên ban công rộng lớn nhìn ra hồ, chìm đắm vào phong cảnh trước mặt.

Ba Cực vẫn chưa quay trở lại.

Sau khi gặp Nhã Đại Ni, Alice nhận được điện thoại của Ba Cực từ Colombia, liền vội đi nghe. Toàn bộ Mộng Hồ thủy trang đang hoạt động, thường trông thấy thủ hạ có vũ trang của Ba Cực ra ra vào vào, lực lượng phòng ngự được tăng cường này, tạo nên thanh thế “Sơn vũ dục lai phong mãn lâu” (1)

Đêm đến, thủy trang tĩnh lặng trở lại, tuy nhiên Lăng Độ Vũ biết đó chỉ là vẻ bề ngoài, khách không mời nào xâm nhập đều gặp phải sự phản kích cường đại vô tình.

Mười hai giờ đêm.

Sương dần tụ lại.

Lăng Độ Vũ bật hai ngọn đèn trên ban công. Ánh sáng tỏa ra hơn mười feet thì bắt đầu yếu đuối mờ ảo, không cách gì xuyên qua được.

Đôi mắt hổ của Lăng Độ Vũ cũng giống như tình cảnh bên ngoài, bị phủ lên từng lớp, từng lớp sương không tránh đi đâu được.

Tình Tử! Nàng rốt cuộc ở nơi đâu?

Có phải nàng đã chết rồi không?

Có phải Mộng Hồ khiến cho oan hồn của nàng vương vấn mãi chẳng tan?

Thường nói người có ba hồn bảy vía, khi chết hồn phách tiêu tán, sau khi chết không lâu lại tụ lại, suy nghĩ cẩn thận về những chuyện trước đây, nếu có oan khuất thì không chịu tán đi, tạo nên oan hồn cứ vẫn vương nơi trần thế.

Tĩnh Tử! Có phải nàng có nỗi oan nào chưa giải chăng?

Sương càng lúc càng dày.

Trời đất dung hòa lại trong sương.

Sương bắt đầu xoay chuyển.

Không gió mà động.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, linh giác vượt hơn người thường của hắn khiến hắn cảm thấy Tĩnh Tử ở đâu đây, tiếp xúc với nỗi bi thương ai oán vô tận của nàng.

Hắn vẫn ở trên ban công bốn phía trống vắng. Ngoại trừ một bàn một ghế và chính hắn, hai ngọn đèn tỏa sáng, không còn chi khác.

Trong lòng trào lên một sự đợi chờ âm ập. Lăng Độ Vũ nhin không nổi kêu lên: “Tĩnh Tử!”

Sương đang bay bay.

Tĩnh Tử vẫn mịt mờ nơi đâu.

Lăng Độ Vũ nắm tay lên lan can, căng mắt ra nhìn màn sương dày đặc, không trông thấy được gì.

Hắn chán nản lùi lại, lùi tới khi chân chạm vào ghế mới ngồi xuống.

Bỗng nhiên tâm tư hắn chợt sáng suốt ra. Khát vọng trông thấy Tĩnh Tử cuối cùng là gì? Có phải để hoàn thành hợp đồng tìm người của Ba Cực không? Không! Tuyệt đối không phải. Bởi hắn chẳng nghĩ về Ba Cực chút nào, chưa kể tới việc y nhờ.

Lẽ nào mình cũng giống như Ba Cực, yêu Tĩnh Tử sâu sắc rồi? Thân đã hãm trong bùn, không thể tự thoát ra chăng?

Suy nghĩ này khiến hắn run lên, hắn nhớ tới người bạn gái Trác Sở Viên, giờ biến thành hình ảnh mơ hồ không rõ; lại nhớ tới Alice, so với Tĩnh Tử, cũng trở nên không còn quan trọng như vậy.

Hắn như nhận ra điều gì, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía Mộng Hồ.

Tĩnh Tử – trang tuyệt sắc, mình mặc bạch sa, đứng trên lan can, đôi mắt như bảo thạch – đang nhìn chăm chú vào trong mắt hắn.

Sương mù khiến cho trời đất thu hẹp lại, tựa hồ trên trái đất chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lăng Độ Vũ không dám động dậy, chỉ sợ một cử động thôi là nàng sẽ bay đi hoặc biến mất. Dường như đây là trạng thái nửa tỉnh nửa mê trong mộng, vừa dụng tâm là mộng đã tan.

Dung nhan lay động lòng người của Tĩnh Tử tỏa ra hào quang làm ánh mắt hắn mê mẩn. Bộ ngực khe khẽ phập phồng, như có như không. Bạch sa theo sự xoay chuyển của sương mà phơ phất, muốn bay theo làn gió.

Đôi mắt Tĩnh Tử chứa đầy mối thâm tình, ngấm nhìn chăm chú. Tâm linh Lăng Độ Vũ run rẩy, muốn nói mà chẳng thành lời.

Khoảng cách giữa hai người chưa đến mười feet, vậy mà lại như Hồng Cầu(2) chẳng thể bơi qua, phân cách giữa trời với người.

Lăng Độ Vũ gần như nức nở: “Tĩnh Tử! Tĩnh Tử!”

Tình Tử khẽ lay động mái tóc, gương mặt như mỹ ngọc thanh thuần lộ ra sắc thái thâm tình, rồi nhẹ cúi đầu lẩm nhẩm, muốn nói lại thôi.

Lăng Độ Vũ nhất thời mắt trợn trừng miệng há hốc, thì ra trong tâm linh hắn vang lên giọng nói dịu dàng êm ái: “Tình Tử? ‘Tình Tử’ là cái gì vậy?” Tình Tử trước mắt rõ ràng môi hồng khép chặt, Lăng Độ Vũ khẳng định đây là lời Tình Tử truyền qua tâm linh.

Hắn còn muốn nói, Tình Tử đã bay sang một đầu khác của ban công, váy dài quét đất phảng phất như áng mây trắng, diễm lệ vô ngần. Lăng Độ Vũ phản ứng thần tốc thế nào chứ, như hổ nhảy báo phi nhào theo hướng Tình Tử rời đi.

Động tác của hắn không thể nói là chậm nhưng thân hình tuyệt mỹ của Tình Tử như sợi lông vũ bị gió lớn thổi bay, bay tới đầu kia ban công, vượt ra khỏi tầm với của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ vừa định xông lên, đột nhiên dừng người lại. Thì ra hắn từ đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của Tình Tử nhìn ra được thông điệp từ trái tim nàng.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện có thể từ việc cùng người khác mắt nhìn mắt mà thấy được lời đối phương muốn nói trong lòng.

Đôi mắt Tình Tử như than như vãn, trách cứ Lăng Độ Vũ đã thô lỗ đuổi theo, lại cảnh cáo hắn nếu mà bước tới một bước thôi, nàng sẽ quay lại Mộng Hồ, không thêm gặp hắn nữa.

Tâm thần của Lăng Độ Vũ bị chấn động mạnh mẽ, trong lòng trỗi dậy một ngọn lửa không thể kháng cự, khiến hắn tình nguyện dâng hiến bất cứ thứ gì để đổi lấy một sự tiếp xúc nhẹ nhàng với Tình Tử.

Mắt hắn bị đôi mắt như nam châm của Tình Tử hút lấy. Hắn cảm thấy mối thâm tình như nước đại dương của nàng đang tuôn vào mắt hắn chẳng chút trở ngại, rồi tiến vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn hắn. Hắn cảm thấy nỗi u oán của Tình Tử, cảm thấy sự rung động của sinh mệnh người mỹ nữ trước mắt. Trong đó còn chứa đựng một xúc cảm kỳ quái vô cùng: Tựa như ngỡ ngàng không hiểu điều gì, chẳng ai trợ giúp.

Nước mắt từ khóe mắt hắn chảy ra. Cùng lúc, hắn cũng kinh ngạc nhận ra một giọt lệ trong vắt từ khóe mắt Tình Tử rơi ra, lệ làng trượt qua làn da mặt như băng tuyết, nhỏ vào màn sương mờ ảo. Ánh mắt hắn không tự chủ được truy tìm trong màn sương trắng, trời đất ngưng lại. Giọt nước mắt rơi xuống trên mặt đất ban công, vỡ tan ra tứ phía. Hắn hoàn toàn không hiểu vì đâu mà mình có thể quan sát thế giới một cách tinh vi đến thế. Nhân lực của hắn đã tăng thêm cả trăm lần, có lẽ tế bào não phụ trách thị lực của hắn hoạt động với vận tốc vượt hẳn lúc bình thường.

Khi ngẩng đầu lên, hắn không còn thấy gì nữa.

Chỉ có lời nói từ từ đôi mắt nàng cùng nàng vươn tới hắn, một bàn tay ngọc vượt khỏi bất kỳ định nghĩa nào về cái đẹp trên thế gian.

Bàn tay trắng như tuyết, ngón tay thon thon, đang vẫy hắn như con rắn nước.

Lăng Độ Vũ giơ hai tay lên, muốn nắm lấy tay nàng.

Tình Tử co tay lại, trách móc lắc đầu. Mắt nàng truyền ra thông điệp: “Không phải như thế! Anh chỉ yêu cầu chạm nhẹ thôi mà. Chỉ vậy thôi.”

Lăng Độ Vũ trong lòng ngưng ngừng vì sự tham lam, thu tay trái lại, hợp các ngón tay phải vào, đưa về hướng Tình Tử.

Từ trong mắt Tình Tử tán ra ý tán thưởng, ngọc thủ lại vươn ra, run run, đưa tới hướng Lăng Độ Vũ.

Ngón tay khẽ chạm.

Trong sát na, trời đất của cả hai hợp lại thành một.

Bầu trời cao vút bên trên, mặt đất thấp chìm phía dưới.

Sự kết hợp của những giọt nước mưa, tạo thành khúc nhạc tình yêu.

Thông qua cái chạm nhẹ nhàng nơi đầu ngón tay, hai thế giới bất đồng mà độc lập hợp lại vào nhau.

Nếu nói tình yêu nam nữ bình thường trên thế gian giống như một tia sáng lóe lên trong tăm tối, tình yêu của Tình Tử là ánh sáng của ngọn lửa chiếu lên mặt đất, thoáng chốc thiêu cháy tới tận cùng của vũ trụ.

Cô độc là sản phẩm phụ của sinh mệnh.

Ngay cả hàng trăm ngàn người đối mặt với sự tàn sát hàng loạt, cùng lúc hét lên, cùng kêu khóc, phần nộ, ai oán, nhưng họ cũng chỉ có thể từng người thông qua tâm linh độc lập của bản thân, đi trải nghiệm mọi thứ đã xảy ra hoặc sắp tới.

Một sự cô độc trống rỗng và khiến người ta ghen thối.

Sự cô độc này, trong khoảnh khắc như núi băng tan chảy, tâm linh hai người như sữa và nước hòa vào với nhau, không còn phân biệt được nữa.

Tình nhân qua việc nhìn nhau, nói chuyện, giao tiếp qua truyền thông, tiếp xúc cơ thể mới có thể trong một sát na lóe lên ánh lửa tình, sau đó lại mây tan khói tan, không còn dấu vết.

Chúng ta hết lần này lại lần khác cố gắng tránh xa vực sâu cô độc, nhưng vẫn không tránh khỏi việc mỗi lần đều quay trở về đó.

Cô độc là bản chất của sinh mệnh.

Mỗi một cá nhân, đều là một vũ trụ cô tịch cách ly.

Mỗi một cá nhân đều có kinh nghiệm hữu hạn của mình, đi so sánh với kinh nghiệm và cảm thụ của người khác, dẫn tới “cộng hưởng”. Chúng ta chưa từng thực sự “kinh nghiệm” được “kinh nghiệm” của người khác, chỉ có thể “học hỏi”, chỉ có thể “tưởng tượng”, chỉ có thể “đến gần”.

Nhưng trong thời khắc này, Lăng Độ Vũ đã tiến được vào thế giới và kinh nghiệm của Tình Tử.

Mắt lệ rơi rơi không ngừng nơi khóe mắt, làm ướt cả áo.

Người ta nói họ đã hiểu nhau, nhưng cái hiểu đó có giới hạn đến đâu? Mỗi cá nhân đều sống trên thế gian này trong sự cô độc tách biệt, bất kể tự lừa dối mình thế nào, cuối cùng, vẫn đứng lặng lẽ trên “cô đảo” của mình.

Mỗi cá nhân sinh ra, mỗi cá nhân chết đi, đều cô độc triệt để.

Người đang yêu nói tình yêu của họ sở hữu toàn thế giới, cùng lắm cũng chỉ là cô độc sở hữu mỗi “toàn thế giới” của mình.

Nhưng vào thời khắc này, Lăng Độ Vũ hoàn toàn có được vũ trụ và thế giới của Tình Tử.

Lăng Độ Vũ nhắm hai mắt lại, tâm linh dung nhập vào trong tâm linh của Tình Tử.

Pha Lê ốc, ban công, ánh đèn, sương hồ, biến mất hết.

Từng đợt mừng vui trào dâng từ trong nỗi bi ai vô tận. Lăng Độ Vũ không còn phân biệt được “hắn” và “nàng” nữa. Giới hạn của tâm linh đã bị sụp đổ triệt để.

“Bọn họ” nhận ra “bản thân” đang nằm trên thảm cỏ xanh mát bên Mộng Hồ, phía trên là màn đêm đen thăm thẳm.

Bóng đen khuếch tán ra khắp nơi. Trên đại thảo nguyên vô biên, cơn mưa màu vàng, tưới xuống cả bình nguyên, tưới lên thân thể nằm giữa của họ.

Tình yêu như lửa mạnh thiêu đốt tâm linh hòa quyện của họ, như hồng thủy cuốn trôi họ đi.

Nước mắt rơi rơi không ngừng.

Tâm linh không ngừng thăng hoa, lên cao tới hư không vô tận, lên tới hư không cô độc, nhưng họ không còn cô độc nữa, bởi vì họ cũng biến thành hư không, như hư không biến thành họ.

Lăng Độ Vũ “cảm” được Tình Tử cười với hắn, “thấy” làn suối tóc đỏ dài như thác nước, từ trời cao hạ xuống mặt đất kia, nhận được sự vỗ về thương yêu của nàng tới tâm linh hắn, sức sống của nàng và hắn hội tụ vào nhau.

Tâm linh cả hai tiêu diêu bay bổng trên cánh đồng xanh nhạt, chân đạp trên rừng cây ẩm ướt.

Sau đó...

Tất cả biến mất.

Lăng Độ Vũ nhận ra mình đang quỳ trên ban công của Pha Lê ốc, cảm giác cô độc lại quay trở lại.

Tình Tử chẳng biết đi đâu.

Sương bắt đầu loăng đăn.

Sáu giờ bốn mươi bảy phút sáng.

Cho tới khi Ba Cực bước lên, Lăng Độ Vũ vẫn ngồi ngây ra trên ban công Pha Lê ốc.

Hắn ngồi đó cả đêm. Sương sớm khiến cho áo hắn từng bị nước mắt và sương hồ làm ẩm ướt, khô rồi lại ướt.

Ba Cực ngồi lên một chiếc ghế khác trên ban công, mắt đầy tia vằn đỏ, cả một ngày một đêm lao tâm khổ tứ.

Lăng Độ Vũ vẫn chưa hồi phục lại từ sau “kinh nghiệm” đêm qua với Tình Tử, thần tình hoang mang.

Ba Cực trêu chọc: “Anh sao rồi?”

Toàn thân Lăng Độ Vũ run lên, ngẩng đầu nhìn Ba Cực, tựa hồ bây giờ mới nhận ra sự tồn tại của y.

Ba Cực chưa từng tưởng tượng được Lăng Độ Vũ tinh anh lại có thần thái ngây ngốc này, hồi hộp hỏi: “Có phải liên quan tới Tình Tử không?”

Ánh mắt mơ hồ của Lăng Độ Vũ nhìn Ba Cực rồi lại hạ xuống, chậm rãi gật đầu.

Ba Cực đứng dậy bước tới trước mặt Lăng Độ Vũ, sốt ruột truy hỏi: “Sự tình có tiến triển gì không?”

Lăng Độ Vũ ngẩng đầu nhìn Ba Cực đứng phía trước. Nhìn từ góc độ này, vóc dáng hùng vĩ của Ba Cực như ngọn núi cao, chỉ có hắn mới biết được mặt yếu nhược của núi.

Lăng Độ Vũ cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi không hoàn thành được nhiệm vụ anh giao, hi vọng có thể chấm dứt hợp đồng.”

Ba Cực ngạc nhiên, thần sắc thoáng biến đổi, lùi về sau mấy bước, lắc đầu nói: “Không! Không được! Anh là hi vọng duy nhất của tôi, anh nhất định phải tìm cô ấy lại cho tôi.”

Lăng Độ Vũ chỉ lắc đầu.

Ba Cực sải bước tới vị trí vừa rồi, nói: “Anh không giúp tôi giải quyết xong việc này, tôi không cấp cho anh bất cứ thứ gì, thuốc giải, Nhã Đại Ni, không gì hết!” Y đã mất đi sự bình tĩnh và lý trí thường ngày.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, còn kích động hơn cả Ba Cực: “Anh không biết gì cả, sự rút lui của tôi chỉ có lợi mà không hại gì cho anh cả, anh hiểu chưa?”

Ba Cực chợt bình tĩnh lại, sắc mặt mau chóng tái đi, yếu ớt lùi lại tới bên lan can, dừng lại, môi run run, không nói được một lời nào.

Lăng Độ Vũ ngồi trở lại, thần sắc dần quay trở về đôi mắt, bình tĩnh nói: “Cho tôi biết, từ khi tôi tới Mộng Hồ, anh có gặp Tình Tử không?”

Sắc mặt Ba Cực càng tái đi, yếu ớt lắc đầu. Y hiểu Lăng Độ Vũ muốn nói gì. Y là người tinh nhạy vô cùng, cảm giác được những biến đổi tinh vi nhất của sự vật.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ di chuyển từ Ba Cực tới Mộng Hồ. Trong ánh sáng dịu dịu của buổi sáng sớm, không có sương hồ làm nhiễu loạn, mặt hồ lấp lánh, từ xa tới gần bờ, vẽ nên một đường cong thô.

Ba Cực chôn mặt vào hai tay, lẩm bẩm: “Tôi hiểu, anh đã đoạt đi Tình Tử, Tình Tử của tôi.” Y ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa ra tia nhìn lạnh buốt, nhìn thẳng vào “tình địch” trước mặt.

Lăng Độ Vũ hồi phục lại vẻ trầm ổn thường ngày, hiểu rằng đây là thời khắc quan trọng, một điểm không hay là tạo thành thảm cục đổ máu. Hần bình tĩnh nói: “Không! Anh nhầm rồi, tôi không hề đoạt đi ‘Tình Tử của anh’.” Khi nói tới “Tình Tử của anh”, từng chữ từng chữ nhấn mạnh, khiến Ba Cực cảm giác trong đó còn ẩn tình, không lập tức phát tác.

Ba Cực trầm giọng: “Được! Nếu không phải anh, thì ai?”

Lăng Độ Vũ nói: “Chuyện này, ngoại trừ anh, tôi, cô ấy, không tồn tại ai khác.” Sự thật cũng chỉ có hai người họ có thể thấy Tình Tử.

Sắc mặt Ba Cực thoáng lạnh, lộ ra nụ cười tàn khốc. Y nói: “Vây chính là anh vi phạm hợp đồng, biển thủ, đánh cắp Tình Tử từ chỗ của tôi.”

Lăng Độ Vũ không chút nhường nhịn, ăn miếng trả miếng: “Anh đã hoàn toàn nghĩ lệch hướng. Tôi không hề vi phạm hợp đồng, cũng không hề biển thủ. Bởi vì Tình Tử trong hợp đồng của anh đã qua đời từ ba năm trước rồi, bảo tôi làm sao mà đánh cắp được?”

Lửa giận ngút trời, Ba Cực bước từng bước tới, hai tay nắm lấy hai vai Lăng Độ Vũ, điên cuồng gầm lên: “Anh nói dối, lừa đảo, làm chuyện sai trái rồi còn muốn ngụy biện. Được! Nói cho tôi biết, Tình Tử anh thấy đêm qua, là ai?”

Lăng Độ Vũ mặc kệ hai tay Ba Cực nắm lấy vai mình, thần sắc như bể lặng sóng êm, nói rõ từng tiếng một: “Anh vẫn còn chưa hiểu, cô ấy không phải là Tình Tử. Tình Tử mà anh yêu đã qua đời từ ba năm trước rồi.”

Hai mắt Ba Cực bốc lửa, hét lên điên cuồng: “Không ai có thể rõ Tình Tử như tôi. Kẻ khác muốn giả cũng không được. Đó đích xác là Tình Tử, Tình Tử trong tim tôi. Tôi muốn cắt phăng cái lưỡi nói dối của anh.”

Lăng Độ Vũ lạnh lùng nói: “Anh nói đúng, đó đích xác là ‘Tình Tử trong tim anh’, nhưng không phải là Tình Tử anh từng yêu. Người đó đã qua đời ba năm trước rồi.”

Ba Cực ngây ra, thả lỏng bàn tay nắm vai Lăng Độ Vũ, nói: “Vây có gì khác biệt? Tôi nghĩ tới vẫn là Tình Tử đó.”

Ghi chú

(1) “Sơn vũ dục lai phong mãn lâu”: Mưa muốn tràn núi gió đầy lâu - trong bài thơ Hàm Dương thành đông lâu, câu này có ý nói không khí chiến tranh sắp đến.

(2) Hồng Câu: con sông đào ở biên giới Hán Sở thời xưa, ví như ranh giới rõ ràng.

7. Vân Tán Yên Tiêu (mây Tạnh Khói Tan)

Ba Cực đến bên cạnh hắn, lời Lăng Độ Vũ nói như ngọn núi bất chợt trời lên, khiến cho cảm xúc của y dần dần mới trấn tĩnh được.

Lăng Độ Vũ than: “Mộng Hồ! Đây là một nơi đặc biệt vô cùng.”

Ba Cực trầm giọng nói: “Tôi đã nói với anh từ đầu rồi!”

Lăng Độ Vũ lại thở dài: “Nước là thứ kỳ diệu nhất, là căn nguyên của sinh mệnh, không có nước con người không sống nổi một giây.”

Ba Cực nói giọng sốt ruột: “Tôi hiểu, cơ thể người có có từ 60 tới 70% là do các phân tử nước cấu tạo thành. Điều này liên quan gì tới chuyện của Tình Tử chứ?”

Lăng Độ Vũ tựa hồ không nhận ra chút nào sự thiếu nhẫn nại của Ba Cực, vẫn tự mình nói tiếp: “Khi nước đóng rắn lại, còn nhẹ hơn cả nước ở thể lỏng, do đó mà băng có thể nổi trên nước. Vật chất như vậy trên Địa Cầu cũng hiếm gặp.”

Ba Cực nhíu mày nói: “Rốt cuộc anh định nói gì?”

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn Ba Cực chăm chú. Hắn nói: “Điều tôi muốn nói vô cùng đơn giản: mỗi một phân tử nước trong Mộng Hồ đều có sức mạnh kỳ dị giống như Khốc Thạch, lưu trữ ký ức của con người, phát xạ năng lượng tới não trong tình huống bị kích động mạnh. Hàng trăm ngàn năm, có vô số người tới nơi này tự sát. Những người... tưởng niệm, lễ bái không lúc nào không ‘giao lưu’ cùng với nó.”

Sắc mặt Ba Cực hơi tái đi. Y nói: “Có phải anh định nói: Từng người tới Mộng Hồ, mỗi một chút ưu tư, một chút bi thương, đều bị Mộng Hồ hút vào như quỷ hút máu, trở thành đồ ăn của nó chẳng?”

Mắt Lăng Độ Vũ như tỏa ra ánh sáng kỳ lạ. Hắn đáp: “Cái quỷ hút máu hút vào là máu tươi, duy trì tính mạng và sinh lực. Mộng Hồ còn trên cả một bậc, thu được năng lượng ‘chế tạo sinh mệnh’ mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, nó không chỉ đơn giản lưu trữ ký ức bi thương tư lự của nhân loại, mà còn làm ảnh hưởng tới tư tưởng của con người nữa. Cách thức làm tái hiện lại ấy chúng ta không thể giải thích được...”

Ba Cực nói: “Vậy còn Tình Tử...”

Lăng Độ Vũ nói: “Anh là người có tinh thần dị lực. Năng lực não bộ và tín hiệu tư duy anh so với người thường mạnh gấp trăm lần. Còn Mộng Hồ trong hàng trăm ngàn năm không ngừng hút lấy suy tư và bi thương của nhân loại, phân tử của nó sớm đã vượt qua cấp độ ‘ghi nhớ’ thuần túy rồi, sản sinh ra biến hóa mà con người không thể nào hiểu thấu...”

Sắc mặt Ba cực từ trắng chuyển sang xanh rồi xanh sang trắng. Y từng được trải qua đào tạo tư duy triết học, có tác dụng lớn nhất trong việc nắm bắt khái niệm trừu tượng như vậy.

Ba Cực rên lên: “Anh nói Mộng Hồ biến thành quái vật có sinh mệnh phải không?”

Sắc mặt Lăng Độ Vũ cũng không khỏi tái xanh đi. Hắn nói: “Không phải là ‘quái vật’, không phải sự vật mà ngôn ngữ của chúng ta có thể hình dung ra được. Nhân loại còn chưa biết cách coi các thứ khác trên Địa Cầu là có sinh mệnh. Chúng ta là người hiện đại, cười người cổ xưa sùng bái những hòn đá, cười khi họ tin rằng mỗi núi, mỗi biển đều có những tinh linh. Chúng ta chẳng phải đã từng nghĩ: sinh mệnh sinh ra chính là từ ‘thể giới vật chất’, một khi ‘nó’ đã có thể sản sinh ra hình thức sinh mệnh của chúng ta, tại sao không thể sản sinh ra hình thức sinh mệnh khác, ví như Mộng Hồ trước mặt chúng ta.”

Ba Cực nói giọng nặng nề: “Phải! Phải... Tôi luôn luôn cảm thấy Mộng Hồ là dị vật có sinh mệnh. Lẽ nào quả thực là như vậy?”

Lăng Độ Vũ nói: “Toàn bộ vũ trụ vốn do vô số vòng tuần hoàn lớn có nhỏ có kết hợp mà thành, đến rồi đi, đi rồi lại đến, chuyển động của mặt trời mặt trăng, sinh lão bệnh tử của con người, tồn tại và hủy diệt. Sự kết hợp tài tình của vật chất sản sinh ra sinh mệnh, sinh mệnh lại ảnh hưởng lại đến vật chất, sáng tạo ra một loại sinh mệnh khác, cũng là một tuần hoàn. Do vậy khi Mộng Hồ gặp anh vào lúc quá trình sáng tạo sinh mệnh mới bắt đầu, nó dùng sự tưởng niệm của anh dành cho Tình Tử, phục hồi lại hình tượng vật chất. Thêm vào cả tôi nữa, với sự liên thủ của chúng ta, tốc độ quá trình ‘hồi sinh’ của Tình Tử tăng lên hàng trăm ngàn lần... Do đó, đây không phải là Tình Tử đã ra đi, hoặc có thể nói: Đó là một giấc mộng được làm sống lại...”

Ba Cực hét lớn: “Câm miệng!” gân xanh trên mặt y lộ rõ. Y không thể chấp nhận được cách nói Tình Tử này không phải là “Tình Tử” của y, cũng không chịu tin vào điều đó.

Lăng Độ Vũ không để ý tới y, tiếp tục nói: “Do đó hợp đồng không thể nào hoàn thành được...”

Ba Cực hét lên điên cuồng: “Cút đi!” lồng ngực y phập phồng lên xuống không ngừng.

Lăng Độ Vũ thở dài. Hắn hiểu cảm xúc của Ba Cực. Khi Tình Tử còn sống, bất kể hai người yêu nhau thế nào, cuối cùng vẫn không tránh khỏi sự phức tạp của ân oán giữa người với người, sự ích kỷ và nhược điểm của nhân loại. Nhưng Tình Tử vì một nguyên nhân nào đó mà tự tử, ấy vậy, nhớ nhung, hối hận, bi thương,

hợp thành một luồng chảy không thể nào chống cự, ào đến Mộng Hồ, nơi Tình Tử táng thân. Còn Mộng Hồ, “đại biểu” của đại tự nhiên, với thông tin từ sự tưởng nhớ của y tới Tình Tử, dùng cách thức mà nhân loại không thể nào lý giải được, hóa thành hiện tượng vật chất.

Vì thế “Tình Tử” đã xuất hiện, đã “hồi sinh”.

Lúc này, Ba Cực mới thực sự yêu.

Một tình yêu sâu đậm, trong sáng nhất, thuần khiết nhất.

Đó tình không phải sự kéo dài, mà là “thăng hoa”.

Vượt qua khỏi những sản phẩm phụ mà ái tình của nhân loại sinh ra, vượt hẳn lên nhược điểm của nhân tính.

Nhưng, giờ đây Ba Cực đột nhiên tỉnh ngộ, mối thâm tình của mình chỉ là do một “dị vật” không cách gì lý giải nổi, dạy y phải cư xử ra sao.

Kể từ đó, y tin tưởng sâu sắc rằng y và việc tha thiết hồi sinh cho Tình Tử này là hai khía cạnh khác nhau. Nhưng sau khi Lăng Độ Vũ đến, hoặc là do lực tinh thần của hắn còn mạnh hơn Ba Cực, Tình Tử bị hắn hấp dẫn, không xuất hiện trước mắt y nữa. Sự đả kích này y không thể chịu đựng được.

Một mối tình tay ba kỳ dị.

Lăng Độ Vũ lại thở dài.

Ba Cực quay người lại, trầm giọng nói: “Để tôi bình tâm lại đã!” Giọng nói chứa đựng ý khẩn cầu.

Lăng Độ Vũ tạm biệt Ba Cực, rời khỏi Pha Lê ốc đã được ba giờ đồng hồ rồi. Bước đi trên những con đường quanh co phức tạp của Mộng Hồ thủy trang, hắn hoàn toàn không biết mỗi bước đi của mình có mục đích gì.

Có nên lập tức rời khỏi đây không?

Hắn không biết.

Cũng không dám nghĩ.

Trong lòng hắn chứa đầy sự tưởng nhớ tới Tình Tử, rời khỏi đây rồi không cách gì chế ngự được nỗi đau khổ và bi thương.

Hắn cũng chẳng khác hơn Ba Cực là bao.

Đến khi một chiếc xe Jeep dừng lại ngay bên cạnh, tiếng phanh xe gấp kêu rít, hắn mới ngẩng đầu lên.

Alice ngồi ở vị trí lái, sắc mặt có phần khác lạ.

Lăng Độ Vũ ngơ ngác nhìn nàng, trong đầu là một mảng trống rỗng.

Alice nói: “Nhã Đại Ni mất tích rồi!”

Lăng Độ Vũ thất thanh: “Cái gì?”

Alice nói thêm lần nữa, thần trí Lăng Độ Vũ mới dần phục hồi lại. Hắn ngạc nhiên nói: “Chẳng phải bọn em đã cài thiết bị truy tìm trên người cô ấy rồi ư? Cô ấy có thể chạy đi đâu chứ?”

Alice lo lắng nói: “Đúng vậy! Nhưng thiết bị này được thấy đặt nguyên vẹn trên giường, còn bản thân cô ấy không biết đi đâu mất. Người canh gác phòng cô ấy thông qua hệ thống truyền hình cáp bị trúng độc chậm mà chết, nửa giờ trước đây các người canh gác khác mới phát giác ra.”

Đầu Lăng Độ Vũ như to ra mấy lần. Hắn bị cuốn vào mối tình tay ba với Ba Cực, Tình Tử, tâm thần hoảng hốt, đến chiều tối lại gặp phải chuyện phiền hà này, khiến cho hắn không cách gì tiếp nhận nổi. Trong chuyện này, rõ ràng là có người giúp Nhã Đại Ni, hơn nữa người đó nhất định quen thuộc với Mộng Hồ thủy trang vô cùng.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Phòng canh gác có thể vào bằng cách nào?”

Alice đáp: “Phòng canh gác chỉ có thể mở ra từ bên trong, do đó kẻ giết người phải rất quen thuộc và được tin tưởng mới có thể vào được.”

Điều này nghĩa là: Kẻ giúp đỡ Nhã Đại Ni đào tẩu hoặc đón nàng đi nhất định là nội gián.

Trí óc Lãng Độ Vũ bị bức bách hoạt động trở lại. Hắn nhớ đến thời điểm Pha Lê ốc cử hành vũ hội, gặp phải cô gái nhỏ bé mặc đồ trắng, vậy hiển nhiên đó là một nội gián. Đột nhiên, trong đầu hiện ra một hình ảnh, hắn liền hỏi: “Cái tên Hàn Lâm để ria mép ấy đâu?” Hắn nhớ lại ánh mắt đầy cừu hận của Hàn Lâm hôm đó, nhớ lại tình hình lúc Ba Cực đưa hắn lên đài phạt roi.

Về mặt Alice hơi thay đổi, rồi lại kiên quyết lắc đầu nói: “Tin chắc rằng không phải là hắn. Mỗi người nơi này đều cực kỳ trung thành với Tiến sĩ, hơn nữa hắn còn có được lợi ích lớn khi từ giả. Hôm đó Tiến sĩ Ba Cực tha cho hắn, hắn còn cảm kích rơi nước mắt.”

Lãng Độ Vũ đáp lại: “Có rất nhiều thứ khiến người ta mờ mắt, cừu hận chính là một loại, tốt nhất em nên điều tra xem.”

Alice do dự trong chốc lát, cuối cùng dùng điện đàm không dây, ra lệnh gọi Hàn Lâm.

Lãng Độ Vũ ngồi lên xe Jeep cùng Alice, đi tới nơi giam giữ Nhã Đại Ni trước đây ở Hồng Chuyên ốc. Trên đường đi, thiết bị truyền thông của Alice vang lên: “Thưa Alice tiểu thư, đây là phòng truyền thông, Tiến sĩ mời Lãng Độ Vũ tiên sinh ngay lập tức tới Pha Lê ốc.”

Alice nghe theo, quay đầu xe, chạy về hướng Pha Lê ốc. Lãng Độ Vũ cực kỳ ngạc nhiên, hắn biết Ba Cực đang ở trong trạng thái tinh thần nào, trừ phi có sự việc vô cùng trọng yếu phát sinh, không thì y không có hứng thú gặp người khác, càng không muốn gặp Lãng Độ Vũ. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tới Pha Lê ốc, đến Alice cũng cảm giác xảy ra chuyện, trước tòa nhà đầy lính gác có vũ trang.

Hai người vừa định bước vào Pha Lê ốc, đội trưởng đội phòng vệ nói với họ: “Thưa Alice tiểu thư, Tiến sĩ mời cô ở lại đây, chỉ mình Lãng tiên sinh vào thôi.”

Sắc mặt Alice thoáng biến đổi, vừa định tỏ vẻ giận dữ của tiểu thư, Lãng Độ Vũ đã vỗ lên bờ vai nàng, dịu dàng nói: “Tiến sĩ làm vậy nhất định có lý do của ông ấy.”

Alice gật đầu, không nói gì.

Đại sảnh của Pha Lê ốc có ít nhất hai chục người, đều là nhân vật lãnh đạo cao cấp của Mộng Hồ thủy trang. Về mặt tất cả đều nghiêm trọng, tựa hồ vừa có một hội nghị quan trọng được tiến hành.

Một mình Ba Cực đứng trên sân thượng của Pha Lê ốc, dựa vào lan can nhìn về nơi xa, có một cảm giác cô tịch cách biệt với thế giới rất khó giải thích. Mặt đất gần đó có một vật thể được vải trắng phủ lên, Lãng Độ Vũ thoáng nhìn mình, nó giống như thi thể của một người.

Lãng Độ Vũ bước lên trên.

Ba Cực chậm chậm quay người lại, thần tình bình tĩnh.

Lãng Độ Vũ nhìn dưới đất, ở khoảng cách này, hắn có thể thấy được hình dạng của thi thể.

Thi thể của ai?

Ba Cực hỏi: “Anh biết đây là thi thể của ai không?”

Lãng Độ Vũ gật đầu đáp: “Là Tiêu Thương!”

Ba Cực bùi ngùi than: “Hắn theo tôi đã mấy chục năm, tung hoành vô địch... Chỉ có điều! Như thế cũng tốt, còn hơn là nằm liệt giường vì bệnh tật hay chết vì già yếu.”

Lãng Độ Vũ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ba Cực đáp: “Đơn giản thôi. Hắn chỉ huy tổng hành dinh ở tòa nhà cao ba tầng, giữa đêm bất ngờ lửa cháy, thể lửa từ dưới nhanh chóng lần lên trên. Lúc đầu thủ hạ của hắn muốn xông ra ngoài màn lửa. Hừ! Đại khái có khoảng hai chục cỗ súng máy hạng nặng chờ sẵn. Ngay lập tức, có hai chục người chết ngay tại chỗ. Tiêu Thương và những thủ hạ khác chạy lên trên. Tiêu Thương vốn tính toán chu đáo, trên nóc nhà

có một chiếc trực thăng... nhưng, trực thăng bay lên chưa được hai trăm yards, hỏa tiễn từ ngôi nhà gần đó bắn ra trúng ngay vào đuôi trực thăng, lập tức rơi xuống. Khi Tiêu Thương được thả hạ đưa ra ngoài thì đã thành một cục than rồi.”

Lăng Độ Vũ nói: “Lão luyện cỡ như Tiêu Thương, sao có thể dễ chuyện như vậy xảy ra?”

Ba Cực bình tĩnh nói: “Tiêu Thương và tôi có một cách giao tiếp qua mật mã, bảo trì liên lạc giữa chúng tôi, nhưng dựa vào các dấu hiệu thu thập được gần đây nhất, mỗi bước của kẻ địch đều đi trước chúng tôi. Hành tung của Tiêu Thương bị bại lộ, cho thấy mật mã đã bị giải mã.” Nói đến đây, sắc mặt Ba Cực trầm xuống. Y nói tiếp: “Còn kẻ có thể nghe được toàn bộ mật mã, nhất định là nội gián ở nơi này...”

Lăng Độ Vũ trong đầu hiện lên hình ảnh của cô gái mặc đồ trắng. Đó rốt cuộc là ai, tại sao muốn làm điên đảo vương quốc của Ba Cực?

Ba Cực nói: “Đây là một bức thư, gửi anh đây.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, theo hướng tay Ba Cực chỉ, trông thấy trên chiếc đôn duy nhất có một phong thư. Phong bì có ghi dòng chữ: “Gửi Lăng Độ Vũ”. Chữ được viết bằng tiếng Anh.

Lăng Độ Vũ cầm lấy phong thư vẫn còn dán kín. Xem ra Ba Cực cũng không biết nội dung.

Trong thư viết: “Nhã Đại Ni đang nằm trong tay ta. Ta đợi người ba ngày ở Panama City. Nếu người không đến, đừng trách ta vui hoa dập liễu vô tình. Hàn Lâm viết.”

Panama City là thủ đô của Panama.

Về mặt Lăng Độ Vũ ngây ra như gỗ, hẩn đưa thư cho Ba Cực.

Ba Cực xem qua, than: “Vậy mới nói làm người không thể có lòng dạ đàn bà được, nếu hôm đó ta xử quyết luôn Hàn Lâm, làm gì còn kết quả ngày hôm nay.”

Lăng Độ Vũ á khẩu vô ngôn. Ở góc độ thực dụng và lợi ích vật chất, ai cũng là kẻ địch, nhờ cớ nhờ tận gốc đương nhiên là biện pháp hiệu quả nhất. Khi Lăng Độ Vũ gián tiếp yêu cầu Ba Cực tha cho tên Hàn Lâm có ria mép, cũng đã nghĩ tới cái họa hôm nay. Điều không rõ ràng chỉ là: loại người như Hàn Lâm, tại sao có thể vì cái chết của một đồng bọn mà không ngại đắc tội với Ba Cực, và cả Kháng Bạo Liên Minh trong đó có Lăng Độ Vũ, Nhã Đại Ni?

Lăng Độ Vũ hỏi: “Kẻ bị tôi giết có quan hệ gì với Hàn Lâm?”

Ba Cực cười khổ đáp: “Tôi cũng muốn biết, không thì tôi há có thể tha cho hẩn sao... chỉ có điều, chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi. Tôi tin anh có đủ năng lực đưa Nhã Đại Ni trở về, do vậy tôi còn có một chuyện nhờ anh.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn Ba Cực.

Ba Cực vừa hay quay sang nhìn hẩn, ánh mắt mang theo sắc thái khẩn cầu. Y nghiêm mặt nói: “Tôi nhờ anh lập tức đưa Alice rời khỏi đây.”

Sắc mặt Lăng Độ Vũ đại biến: “Cái gì?”

Ba Cực nói: “Liên lạc giữa Mộng Hồ với bên ngoài hoàn toàn bị cắt đứt hoặc phá hỏng. Cuộc tấn công của kẻ địch đã như lửa cháy lông mày. Nhân lúc ta còn có khả năng khống chế tình huống nhất định, tôi muốn anh và Alice an toàn rời khỏi.”

Lăng Độ Vũ lập tức nắm được sự nghiêm trọng của tình thế. Muốn phá hỏng hệ thống truyền thông, nhất định phải là người thấu hiểu nội tình mới làm được, do đó trong Mộng Hồ thủy trang xác thực có tiềm phục kẻ phá hoại. Hành động của nội gián đương nhiên phối hợp cùng cuộc tấn công bên ngoài, cho nên tình thế nghiêm trọng vô cùng.

Lăng Độ Vũ nói: “Tại sao anh không đi cùng với tôi, dựa vào tài lực của anh, tránh khỏi đợt phong ba bão táp ban đầu, sẽ có cơ hội lớn để phục hồi?”

Trong mắt Ba Cực lộ rõ thần sắc đau khổ tuyệt vọng, không hưởng ứng lời khuyên nhủ: “Tôi không đi! Tuyệt đối không đi! Ngày nào không có Mộng Hồ bên cạnh, tôi không thể nào chịu được.”

Tinh thần Lăng Độ Vũ như bay tới Mộng Hồ.

Mộng Hồ ngoài ban công, dưới ánh mặt trời đẹp như không phải cảnh sắc phàm trần, khiến người ta khó lòng tưởng tượng dưới lớp sương phủ đó là tình cảnh quỷ dị mà ai oán động lòng người của Tình Tử!

Em ở đâu?

Chỗ sâu thẳm dưới Mộng Hồ có phải là nơi em dừng lại?

Hắn hiểu tại sao Ba Cực tuyệt việc bỏ chạy, khi Ba Cực hiểu rõ “Tình Tử” chỉ là dị vật Mộng Hồ sản sinh ra, y đã không còn lý do cũng như dũng khí để sinh tồn.

Khát vọng lớn nhất của Ba Cực chính là được chết ở Mộng Hồ.

Ba Cực trầm giọng nói: “Anh hiểu rồi đó! Trên thế giới này chỉ có mình anh hiểu được, Tiên sĩ Ba Cực đầy tiếng xấu đích thực là người thế nào.”

Một luồng lửa nóng xông thẳng lên óc, Lăng Độ Vũ kêu lớn: “Không! Tôi không đi!” Dung mạo tuyệt thế của Tình Tử đã xâm chiếm hết từng dây thần kinh của hắn.

Mắt Ba Cực ánh lên tia nhìn lạnh lẽo, y kiên quyết: “Không! Anh nhất định phải đi!”

Lăng Độ Vũ trong lòng như có lửa đốt, hắn không muốn đi, không muốn rời khỏi Mộng Hồ. Đúng vào lúc hắn thực sự muốn đi, ý niệm không chịu đi lại bùng lên sức mạnh không thể kháng cự.

Hắn sao có thể rời bỏ Tình Tử.

Tình yêu đích thực của hắn.

Lăng Độ Vũ không quan tâm tới lý lẽ: “Tại sao tôi nhất định phải đi?”

Trên mặt Ba Cực thoáng qua nụ cười ấm áp, từ khi Lăng Độ Vũ quen biết y tới nay, lần đầu tiên trông thấy vẻ chân thành, đầy nhân tính của y, cảm giác vừa mãnh liệt vừa thân thiết.

Ba Cực nói giọng kiên định đầy tin tưởng: “Không cần phải lý do gì cả, chỉ là tôi thỉnh cầu anh.”

Lăng Độ Vũ không nói được gì.

Ba Cực trong thoáng chốc nở nụ cười狡 hoạt, chỉ vào một lọ nhỏ trên đài nói: “Trong đó là giải dược cho Cao Sơn Ứng, anh đáp ứng đưa Alice đi thì nó là của anh.”

Lăng Độ Vũ chán nản ngồi xuống, mắt nhìn chăm chú Mộng Hồ, lẩm bẩm: “Tại sao lời ‘thỉnh cầu’ của anh lại khiến người ta khó cự tuyệt đến thế?”

Ánh mắt Ba Cực đắm chìm nơi Mộng Hồ, y nói: “Tôi đã chuẩn bị cho anh một chiến đấu cơ rồi, ở phi trường cách đây ba dặm.” Sau đó y nói mật mã và mật hiệu: “Đây là mật mã hai tài khoản lớn của tôi ở ngân hàng Thụy Sĩ, anh dùng nó để sắp xếp cho cuộc sống sau này của Alice nhé!”

Lăng Độ Vũ trầm giọng hỏi: “Alice là như thế nào với anh?”

Ba Cực thoáng rung động, do dự chốc lát rồi nói chắc chắn: “Con gái tôi.” Y không đào sâu thêm vào vấn đề này nữa, chuyển đề: “Được rồi, thời gian không nhiều, khởi hành lập tức thôi.”

Lăng Độ Vũ đứng dậy, hỏi: “Còn những người khác đâu?”

Ba Cực đáp: “Trong mấy ngày tới, những người không liên quan và phụ nữ trẻ em toàn bộ được đưa đi khỏi, còn lại chỉ là những chiến sĩ trung thành đã qua thẩm định của tôi. Họ đều có hợp đồng trên mình, hiện tại chính là cơ hội để họ bán mạng.”

Lăng Độ Vũ tự nâng cao tinh thần, cất chiếc lọ nhỏ vào trong ngực áo, bước đi kiên quyết. Đến khi tới cửa, hắn quay đầu lại, ánh mắt thể hiện tình cảm phức tạp, lẩn lộn giữa đồng tình, tôn trọng, thương tâm, áy náy...

Ánh mắt Ba Cực cũng khắc sâu tình cảm địch bạn khó phân, y nói chân thành: “Hãy bảo trọng!”

Lăng Độ Vũ cười khổ: “Câu này lẽ ra tôi nói với anh mới đúng.”

Ba Cực khẽ mỉm cười, điệu bộ trấn tĩnh ung dung khó miêu tả thành lời, cảm giác như hoàn toàn không coi chuyện sinh tử vào đâu, tay trái xoay lên, một thiết bị điện tử cảm ứng cỡ hộp xì gà nằm yên ổn trong lòng bàn tay. Y nói: “Chỉ cần tôi kéo thiết bị này hai cái, đạn đạo được đặt ở địa điểm bí mật sẽ phát xạ. Đó là mấy chục đầu đạn có sức phá hoại cực mạnh nhằm thẳng vào Mộng Hồ thủy trang và khu ven hồ, khi đó toàn bộ sẽ bị hủy thành tro bụi. Do vậy bất kể thế của địch mạnh đến đâu, cùng lắm cũng chỉ là kết quả đồng quy vu tận mà thôi. Ha ha, kẻ muốn dồn Ba mỗ vào tử địa tuyệt đối sẽ phải lấy tính mạng của chúng ra trả giá.”

Chiến đấu cơ rời khỏi đường băng, từ từ bay lên bầu trời xanh thẳm.

Đây là máy bay chiến đấu SU 24FENCER do Liên Xô chế tạo và phát triển, lực sinh ra ở cánh quạt tuốc bin có động lực năm vạn pound, độ cao tối đa tới được là trên năm vạn feet, tốc độ bay cao nhất đạt hơn một ngàn dặm/giờ, cự ly hành trình quan sát mười hai dặm. Tính linh hoạt tuy vẫn còn thua loại Hawk do Mỹ chế tạo hẳn lái khi tấn công Mộng Hồ thủy trang lúc trước, song khả năng chiến đấu trên không lại chẳng hề kém cạnh, hợp với tiến hành nhiệm vụ đặc thù thâm nhập hệ thống phòng không nơi hậu phương, đạt được vận tốc và độ cao lớn lại có năng lực quan sát hành trình kinh người. Dùng để đào tẩu lại càng lý tưởng, đủ cho mục đích đưa hân trở về cơ sở bí mật của Kháng Bạo Liên Minh ở Bolivia.

Alice bị lực quán tính ép dính sát vào lưng ghế, trên khuôn mặt xinh đẹp thấy được cả sự phẫn nộ lẫn ngỡ ngàng xen lẫn. Nàng vừa không dám chống lại mệnh lệnh của Ba Cực, vừa hiểu rằng cần có Lăng Độ Vũ đưa nàng đi, nhưng tổng thể vẫn cảm thấy không thỏa đáng, trong lòng bao cảm xúc lẫn lộn.

Lăng Độ Vũ nhìn qua gương mặt khả ái của nàng, nhớ lại kẻ bá chủ kiêu hùng như Ba Cực, đến con gái mình cũng không dám nhận, chắc hẳn sợ họa đến người thân. Y thường buộc phải nói những lời xa cách, hết sức giấu kín quan hệ với Alice, đích thực là đau khổ.

Địch trong tối ta ngoài sáng, trước mắt đã có nội gián tiếp ứng là bọn Bang Đạt và Bạch Lý Thần, cắt đứt hết hệ thống thông tin vô tuyến của Ba Cực với bên ngoài, chiếm trọn ưu thế, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công vũ bão, Ba Cực xem như bị hãm vào tình thế hoàn toàn bị động. Khi chiến tranh bắt đầu, điều khiến người ta lo nhất chính là bố trí phòng ngự của Ba Cực còn có bao nhiêu tác dụng.

Chiến đấu cơ lượn một vòng đẹp mắt trên không, đổi hướng bay sang Đông Nam nhằm Bolivia thẳng tiến, đó cũng là phương hướng của Mộng Hồ.

Trong nháy mắt, Mộng Hồ mỹ lệ tĩnh lặng nằm yên trước mắt, một vòng thủy quang màu lục bích sáng trong, thoáng động lên sắc bạc dưới ánh mặt trời.

Alice dựa vào một bên máy bay ngắm khung cảnh tuyệt mỹ bên dưới, đây là nơi nàng sinh sống đã bao lâu nay, giờ nhớ lại cảm thấy như một giấc mộng đẹp mà không thực. Nàng biết đó không phải mộng, trong tâm linh nàng đã lưu lại dấu ấn vĩnh viễn không thể nhạt phai.

Nước mắt lăn dài.

Phi cơ chợt rung lên, mũi máy bay tự nhiên chúc xuống, nhằm thẳng tới Mộng Hồ.

Từ độ cao hàng vạn feet phóng xuống.

Alice kinh hãi giật mình, quay đầu nhìn sang Lăng Độ Vũ, trong màn nước mắt, vẻ mặt Lăng Độ Vũ đang tái đi, mồ hôi từ trán ứa ra, hai mắt nhắm chặt, đầu đẩy mạnh ra sau, miệng mở to, hơi thở dồn dập.

Alice muốn kêu lên nhưng kêu không thành tiếng, nỗi sợ hãi tử vong khiến toàn thân nàng đông cứng lại.

Máy bay tiếp tục hạ xuống, thân phi cơ rung lên bần bật, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tan tành, biến thành cốt hôi táng xuống Mộng Hồ.

Lăng Độ Vũ hoàn toàn không hiểu tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc hiện thời, mỗi một dây thần kinh, tâm thần và linh hồn hẳn đều tràn ngập ngọn lửa tình cuồng liệt có thể làm tan chảy cả sắt thép của Tình Tử.

Khi Mộng Hồ xuất hiện trước mắt, hẳn nghe thấy tiếng Tình Tử gọi, trong nháy mắt tâm linh hai người hòa vào làm một, như cái đêm trên ban công tòa Pha Lê ốc vậy.

Sự cô đơn không ai giúp đỡ của Tình Tử như nước triều cuốn hắt đi.

Chiến đấu cơ đang bay trên không khoảng vạn feet và Mộng Hồ dưới đất, thông qua sự dung hợp tâm linh với tâm linh, hội tụ với nhau không hề trở ngại.

Mộng Hồ như thể một tảng nam châm khổng lồ, khiến hắt không thể tự giác được, điều khiển phi cơ bay xuống Mộng Hồ.

Hướng thẳng xuống.

Hai bên tai Alice kêu “ong ong”, sự thay đổi áp suất khiến ngực nàng như bị tảng đá ngàn cân ép vào, nàng cố sức kêu to, kêu tới mức nơi yết hầu tạo ra âm “Ặc! Ặc!” quái dị.

Mộng Hồ không ngừng to ra trước mắt, máy bay đã hạ xuống mấy ngàn feet, không ngừng gia tăng tốc độ.

Nơi tâm linh Lăng Độ Vũ đầy niềm ưu thương và ai oán không thể kháng cự của Tình Tử, trách cứ hắt sao lại bỏ mặc mà đi, từng lần từng lần sóng bi ai, tạo thành cơn hồng thủy nuốt trời ở tâm linh, tạo thành cuồng phong bạo vũ trong mặt biển tâm linh.

Mộng Hồ càng lúc càng gần, cảnh vật của Mộng Hồ thủy trang hiện ra rõ ràng phân biệt được.

Tử Thần đã ở ngay trước mắt.

Giữa cơn bão tâm linh, Lăng Độ Vũ nghe thấy tiếng Tình Tử oán giận hắt.

Âm thanh của Tình Tử vang lên trong tâm linh hắt: “Sao anh lại đi? Anh hoàn toàn có thể có được em, như em hoàn toàn có thể có được anh. Em sẽ ở bên anh, để anh cùng xẻ chia với em, trở thành em, và em trở thành anh, cùng nhau thấp lên ngọn lửa ái tình vĩnh hằng, như trăm ngàn dòng suối nhỏ đổ về Mộng Hồ, như mạch chảy vô cùng vô tận của sinh mệnh. Chúng ta sẽ trở thành đôi uyên ương tuyệt nhất vũ trụ này, nhân loại yêu nhau thế nào cũng không thể bì được. Dưới ánh mặt trời, trong màn sương mù phủ Mộng Hồ, giữa bầu trời sao chốn tâm linh, mình thỏa sức tiêu dao. Chúng ta có thể nghỉ ngơi trong bóng mát rừng già, đắm cỏ xanh non làm thành tấm thảm, tận mình dâng hiến cho ái tình, cách biệt vĩnh viễn khỏi hoang mạc lạnh lẽo thâm tối đen, đánh bại sự ‘cô độc’ khủng khiếp nhất trong tâm linh con người. Nhân loại phát minh ra ‘thần’ tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên, mà do họ vô cùng sợ hãi sự cô độc, sợ rằng vũ trụ không còn sinh mệnh nào khác nữa, sợ cái hoang mạc của cô độc, cách ly với vũ trụ. Tình yêu của chúng ta, chính là hóa thân của ‘thần’, không cần phải tìm kiếm ‘thần’ nào bên ngoài nữa. Do đó anh sao có thể rời xa em, khiến cho chúng ta mỗi người lại trở về hoang mạc cô độc của mình?”

Lăng Độ Vũ hét lên cuồng dại trong tâm linh: Tình Tử! Tình Tử! Anh yêu em! Anh yêu em còn hơn cả “vĩnh hằng”, “tình ái” hay bất cứ sự vật nào.

Khi anh hoàn toàn bị hãm vào tận dưới đáy vực cơn ác mộng sinh mệnh, em đã kéo anh thoát ra, nhìn thấy ánh mặt trời, em đã dạy cho anh biết “tình” là chuyện thế nào.

Anh nguyện ý đưa ra cả đôi mắt mình, đem mọi thứ anh từng trông thấy dâng hiến vô điều kiện cho em, chỉ cầu mong em hãy để anh được chạm nhẹ vào, nhưng hiện tại anh buộc lòng phải rời đi, bất kể là bởi trách nhiệm hay đạo nghĩa, anh đều phải đi. Anh nhất định sẽ trở về, khi hoàn thành trách nhiệm của mình, anh sẽ trở về.

Tiếng nói thê lương giận dữ vô cùng của Tình Tử vang lên: “Anh không được đi, trong vũ trụ này còn có thứ gì quan trọng hơn tình yêu, càng có ý nghĩa hơn là, sau khi anh đi rồi, em sẽ trở thành một cá thể cô độc, đó là một thể giới không có sinh mệnh, một không gian tối tăm đã mất đi mọi trăng sao.”

Lăng Độ Vũ chống cự điên cuồng trong dòng xoáy ái tình: Không! Không! Không phải như vậy, người sống làm người cần bản bởi có đạo nghĩa và trách nhiệm. Em không thể hiểu được, bởi vì em là sinh mệnh do Mộng Hồ và tinh thần của nhân loại kết hợp sinh ra. Nhưng em hãy cố hiểu cho rằng, anh nhất định phải đi mới có thể hoàn thành trách nhiệm của anh, anh có thể thề với vũ trụ vĩnh hằng, anh sẽ trở về. Chỉ cần anh còn một hơi thở, anh sẽ trở về...

Trong một sát na Lăng Độ Vũ nói tới Tình Tử là “sinh mệnh do Mộng Hồ và tinh thần của nhân loại kết hợp sinh ra”, hắt cảm giác được tâm linh Tình Tử cuộn trào lên một cơn sóng khổng lồ dữ dội, âu lo và bất lực làm ngập tràn mảnh đất tâm linh. Hắt cảm giác tâm linh Tình Tử đang co rút lại, tựa như nàng

đã thấu hiểu tình hình của bản thân: Nàng là một loài dị vật không giống như nhân loại. Tâm linh cả hai bị đợt hồng thủy này phân tách lìa ra.

Một tiếng thét chói tai đâm thẳng vào giữa cơn bão tâm linh của Lăng Độ Vũ và Tình Tử.

Lăng Độ Vũ đột nhiên tỉnh lại.

Đó là tiếng thét của Alice.

Chiến đấu cơ đang phóng thẳng xuống Mộng Hồ, chỉ còn cách hai ngàn feet nữa thôi. Chuyển động lao xuống làm phi cơ bị trùng trành mất tốc độ, máu rỏ ra từ miệng, mũi, tai hai người.

Alice cuối cùng cũng đã kêu lên thành tiếng.

Lăng Độ Vũ mở to hai mắt. Mặt hồ trong như gương đang lấp lánh phản xạ ánh mặt trời, nhất thời hẳn cũng không trông thấy được gì.

Lăng Độ Vũ nắm lấy bàn điều khiển, mở rộng cánh nhằm tăng lực nâng, liều mạng nâng cao mũi phi cơ lên.

Phi cơ tiếp tục lao xuống. Tới khoảng trăm feet cách Mộng Hồ, nó lấy lại được trạng thái cân bằng với mực nước, tà tà hướng lên cao, dòng khí lưu xả lên mặt hồ tạo thành một màn khói mờ, dưới ánh sáng mặt trời lại lấp lánh lên, làm lóa mắt người nào bắt gặp.

Chiến đấu cơ từ từ bay khỏi mặt hồ, từng bước tăng độ cao, tiến vào biển mây.

Lăng Độ Vũ cuối cùng đã rời khỏi Mộng Hồ.

Ba Cực đứng trên Pha Lê ốc, lặng lẽ quan sát chiếc phi cơ từ trăm feet trên mặt Mộng Hồ bay lên trời cao, dần dần xuyên vào màn mây mờ sâu thẳm.

Cảm giác của y rất kỳ quái, não bộ của y không thể suy nghĩ được, chỉ có thể quan sát sự vật hung hiểm trước mắt như một phản xạ. Từ sau khi Tình Tử hướng về Lăng Độ Vũ, y từ vị trí chính yếu đã trở thành kẻ bàng quan không quan trọng.

Sự tê dại, bơ phờ do Tình Tử gây nên khiến y không còn hứng thú với sự vật trên đời nữa, bao gồm cả quyền lực và sinh mệnh của y.

Y đã mất đi ý muốn tranh hùng.

Ý niệm đã khiến y trở thành một trong số những kẻ giàu có nhất, quyền lực nhất thế giới.

8. Tử Tại Mộng Hồ (chết Tại Mộng Hồ)

Cửa mở, Tích Khắc, người phụ trách phòng thủ Mộng Hồ thủy trang sai bước tiến vào.

Tích Khắc dáng cao gầy, sắc mặt có thần, tràn ngập sự tự tin, nằm trong số thủ hạ Ba Cực tuyệt đối không hoài nghi, từng theo y hơn hai mươi năm.

Ba Cực không đổi sắc mặt hỏi: “Tình thế sao rồi?”

Tích Khắc nói: “Toàn bộ nhân viên không tham gia chiến đấu, bao gồm cả người không thể hoàn toàn tín nhiệm, được máy bay vận tải đưa rời khỏi Mộng Hồ an toàn, ngoại trừ một người...”

Ba Cực lạnh lùng hỏi: “Ai?”

Tích Khắc đáp: “Hạ Thái Thái. Từ chiều tôi hôm qua không ai trông thấy cô ấy, hiện đang tiến hành tìm kiếm...”

Ba Cực giơ tay ra dấu cản trở: “Không cần! Chúng ta hiện có bao nhiêu người dùng được?”

Tích Khắc nói: “Toàn bộ nhân số của chúng ta là một ngàn bốn trăm hai tám người, trong đó hai trăm tám mươi người ở bốn bệ phóng tên lửa, phụ trách phòng thủ. Những người khác có hơn nửa phân tán bên ngoài, hình thành nên một chiếc ô bảo hộ cho Mộng Hồ thủy trang. Còn lại năm trăm người thủ ở khắp nơi trong Mộng Hồ thủy trang, là quân sinh lực tùy lúc có thể tăng viện cho các cứ điểm có tổn thất.”

Ba Cực nói: “Kẻ địch không đến thì thôi, đã đến ắt phát động công kích bằng đường bộ, lợi dụng vùng rừng rậm bao la phía Tây Nam Mộng Hồ làm yểm hộ, dùng trọng binh đột kích, khiến cho chiến đấu cơ của chúng ta mất đi phần lớn tác dụng.”

Tích Khắc nói: “Tôi đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng nội gian vẫn còn, khiến chúng ta không dám tập trung binh lực tác chiến mà chỉ có thể phân tán ra các cứ điểm có khả năng bị tập kích. Ai! Đúng là đáng bực mình.”

Khóe miệng Ba Cực lộ ra một nét cười đau khổ, Mộng Hồ thủy trang của y ba mặt là bình nguyên, địch nhân không có chỗ nào để lợi dụng, tạo thành lá chắn thiên nhiên tốt, nếu muốn từ không trung tấn công, bốn bệ phóng tên lửa đất đối không dư sức khiến kẻ địch đau đầu, trong phòng thủ có thể nói là vững như Thái Sơn. Nhưng giả sử bố trí ở mấy điểm đó toàn bộ có nội gian của địch nhân gài vào, vậy thì chúng tự khắc biết được điểm yếu để tấn công mãnh liệt, bản thân nếu phân tán binh lực ra khắp nơi lại biến thành đầu đau cũng là nhược điểm, nghĩ tới đã thấy đau đầu.

Tích Khắc nói tiếp: “Ba tiếng đồng hồ trước, phía Tây Nam và Đông Nam đều xuất hiện trực thăng chiến đấu, hiển nhiên là đang liên tục cho đổ bộ binh lính và trang bị, chuẩn bị tấn công chúng ta. Một máy bay trinh sát chúng ta phái đi đã mất liên lạc hai tiếng trước, xem ra lành ít dữ nhiều. Thêm vào bốn chiến đấu cơ và sáu trực thăng đã bị bắn rơi, tổng cộng tổn thất mười một máy bay. Khi kẻ địch tấn công, không thể chỉ viện bằng đường không được.”

Ba Cực nói: “Hết sức giám sát động tĩnh địch nhân, có tin tức báo cho ta ngay.”

Tích Khắc nhận lệnh rồi khỏi.

Ánh mắt Ba Cực chuyển sang Mộng Hồ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mặt hồ đang tích tụ một tầng khói bạc.

Sương khói càng lúc càng thêm dày, ánh mặt trời bắt đầu trở nên yếu ớt mỏng manh.

Mây đen phía chân trời đang cuộn tới, dường như phía sau có một bàn tay vô hình khép lại bầu trời.

Ba Cực hiểu rằng: Đây là điềm gở, trong lòng cười khổ, tốt thôi, hãy để kẻ một đời kiêu hùng như Ba Cực, giữa màn sương khói Mộng Hồ, táng thân Mộng Hồ, chết tại Mộng Hồ.

Phi cơ chậm chậm hạ xuống đường băng của Kháng Bạo Liên Minh ở Bolivia.

Phi cơ dừng lại.

Lăng Độ Vũ nói với Alice giọng kiên định: “Xuống máy bay đi! Nhớ đưa mật mã rút tiền và giải được cho người của bên anh.”

Alice ngăn lại đôi dòng nước mắt, yếu ớt nói: “Em cũng muốn quay trở về!”

Lăng Độ Vũ cứng rắn: “Tuyệt đối không được, đây là lời Tiên sĩ phân phó, em sao có thể không tuân lệnh.”

Alice bật thốt: “Anh không được quay lại, anh sẽ bị giết mất.” Nước mắt trào khỏi khóe mi.

Lăng Độ Vũ ánh mắt nóng bừng, hần nói: “Chết cũng phải có giá trị, anh nhất định phải quay lại.”

Cửa máy bay mở ra, vài người trong Kháng Bạo Liên Minh chạy đến gần chỗ họ.

Lăng Độ Vũ kiên quyết hét lên: “Xuống đi!” sau đó hạ thấp giọng nói: “Em lẽ nào không muốn anh về hỗ trợ Tiên sĩ sao? Anh có cơ hội sẽ tới tìm em ngay, được chưa?” Mấy câu cuối hần nói về mềm yếu vô lực, đến bản thân hần cũng không thể tin được bao nhiêu độ chân thành trong đó.

Hần chỉ muốn quay lại gặp Tình Tử.

Alice ngỡ ngàng đi xuống, trực giác của phụ nữ khiến nàng hiểu không ai có thể lay động quyết tâm của Lăng Độ Vũ.

Nhìn máy bay biến mất trong màn mây, nước mắt nàng không thể dừng lại được. Nàng có lẽ đã trở thành người phụ nữ giàu có nhất thế giới, nhưng điều đó có ý nghĩa gì chứ?

Mộng Hồ! Mộng Hồ!

Một nơi trời buộc cả giấc mơ lẫn linh hồn con người.

Bao nhiêu mơ ước đều ở đó.

Kẻ địch bắt đầu tấn công lúc hoàng hôn.

Được làn sương khói lớn từ hồ tỏa ra che phủ bớt, địch nhân tránh khỏi vài điểm phòng thủ kiên cường, trước tiên mấy đội ngũ tấn ra tấn công từ mọi hướng. Khi bên Ba Cực bị hãm vào thế hỗn loạn, bồi cung xà ảnh (1), trọng binh từ khu rừng phía Đông Nam của Mộng Hồ thủy trang mới đột phá mãnh liệt tới, hiện tại đã tới lúc hai bên trực tiếp đối mặt.

Ánh lửa phát ra từ những họng pháo khiến hoàng hôn Mộng Hồ được điểm tô sắc diễm lệ bi kịch. Mộng Hồ cô tịch đang lặng im chịu đựng giữa làn hỏa tiễn bùng bùng, tiếng vang của lựu đạn và vũ khí tự động rung động đất trời.

Màn sương dày đặc không thể thổi tan đã ẩn tàng hết mọi hành động bạo lực, che phủ hết những dòng máu chảy bởi lớp màu trắng thuần chất.

Pháo sáng không ngừng được bắn lên bầu trời trên mặt Mộng Hồ, xẹt xẹt xẹt xẹt, nhưng không sáng tỏ được lớp sương mù dày đặc. Mọi thứ lúc ẩn lúc hiện, như một cơn ác mộng vô thực.

Hỏa tiễn bắt đầu không ngừng được bắn ra từ bốn yếu điểm chiến lược do Ba Cực bố trí, nhằm vào quân tấn công của Bang Đạt. Hỏa tiễn ma sát với không khí tạo ra tiếng rít, át đi hết các âm thanh khác, tạo thành những vụ nổ khủng khiếp, hoàn toàn ngăn cản bước tiến của đại quân Bang Đạt.

Dưới sức yểm hộ cực mạnh từ hỏa tiễn, quân đội tư nhân của Ba Cực chống trả lại cuộc tấn công điên cuồng của kẻ địch. Những thủ hạ này đại bộ phận đã từng vào sinh ra tử cùng Ba Cực, sự trung thành không phải nghi ngờ. Bọn họ gần như tôn sùng Ba Cực, nguyện hiến cả máu huyết và tính mạng của mình cho y.

Hiện giờ Ba Cực đang ở một căn hầm dưới Pha Lê ốc, chỉ huy công thủ bốn phương.

Đây là tổng hành dinh chỉ huy chiến lược Mộng Hồ thủy trang, lắp đặt đầy thiết bị truyền thông, có hơn ba chục nhân viên, đang bận rộn nghe ngóng tình hình chiến sự khắp nơi truyền về.

Ba Cực đang quan sát tình huống các nơi qua màn hình.

Tích Khắc tới bên y, báo cáo: “Dựa trên ước lượng sơ bộ, lính đánh thuê của kẻ địch đạt năm ngàn, vũ khí vượt trội, trong hai giờ đã phá vỡ lớp phòng thủ ngoại vi, nhưng vẫn chưa thể đột phá được cứ điểm phòng thủ Mộng Hồ thủy trang. Dựa trên tình hình trước mắt, trừ phi lực lượng của kẻ địch tăng lên gấp ba lần, không thì chúng ta tuyệt đối có khả năng kháng cự, thậm chí chúng ta có thể chiếm ưu thế nhờ đạn pháo và mạng lưới hỏa tiễn. Khi nhuệ khí của kẻ địch giảm, chúng ta đoạt lại thế chủ động, tặng cho chúng đòn phản kích trí mạng.”

Ba Cực cười lạnh, tỏ ra ung dung và cao ngạo, khiến cho Tích Khắc thấy trong lòng thêm kính phục. Gã đi theo Ba Cực bao nhiêu năm nay, bất kể dưới tình hình nào, tính mạng đặt trên sợi tóc đi nữa, Ba Cực luôn có thần thái ung dung tự tại mà vẫn có thể đưa ra mệnh lệnh chính xác nhất, khiến họ tìm ra đường sống từ cái chết, chiến thắng từ trong thất bại. Chỉ không hiểu lần này rồi ra sao?

Lúc này một cứ điểm phía đông truyền lại tin tức, đó là một cửa quan đi vào con đường dọc theo hồ, nếu để kẻ địch chiếm được, liền có thể men theo hồ tiến vào Mộng Hồ thủy trang. Nếu để tình huống này xảy ra, sẽ nguy hiểm vô cùng, bởi vì kẻ địch có ưu thế về binh lực, tiến hành chiến tranh đường phố, còn những trang bị cố định trong Mộng Hồ thủy trang như pháo đài, trạm hỏa tiễn dẫn đường hoàn toàn mất đi tác dụng.

Ba Cực cũng không nghĩ ngợi, đưa mệnh lệnh tăng viện.

Tích Khắc nghiên rằng: “Tên phản bội đó mà rơi vào tay tôi, tôi sẽ khiến nó muốn sống không được, chết không xong.”

Ba Cực biết Tích Khắc nói tới Bạch Lý Thần, cười lạnh. Danh lợi trên thế giới này với y đã không còn quan trọng. Y nhớ tới ba mươi năm trước khi tự tay giết chết một tên trùm thuốc phiện, như vừa mới xảy ra. Tính mạng chỉ là giấc mộng vĩnh viễn không dừng lại. Dừng chính là cái chết.

Ba Cực quay người lại, ánh mắt lấp loáng như điện.

Tích Khắc trong lòng thoáng lạnh, hiểu rằng Ba Cực có chuyện quan trọng muốn nói với gã. Năm đó khi Ba Cực muốn khai chiến với một tên trùm ma túy độc bá Colombia, cũng có thần thái này.

Ba Cực thấp giọng nói: “Người còn nhớ ‘Kế hoạch Mộng Hồ’ của chúng ta không?”

Tích Khắc đột nhiên giật mình: “Đương nhiên vẫn nghĩ nhớ trong lòng, nhưng dựa trên tình huống hiện thời chúng ta có nên chẳng khởi động kế hoạch ấy?”

“Kế hoạch Mộng Hồ” do Ba Cực, Tiêu Thương và Tích Khắc ba người, thiết kế lối thoát khi xây dựng Mộng Hồ thủy trang, là điều bí mật nhất giữa ba người họ, đến kẻ phụ trách lãnh đạo đối ngoại bên ngoài như Bạch Lý Thần cũng không biết. Kế hoạch vô cùng đơn giản, chính là dưới Pha Lê ốc có hai lớp hầm lớn, hầm dưới được phong kín, tính ra có thể chịu được tàn phá của chiến tranh hạt nhân, lớp trên chính là bộ chỉ huy họ hiện đang đứng. Lớp hầm dưới có mấy trăm bộ đồ lặn và động cơ chân vịt, có thể vượt qua đập nước tiến vào Mộng Hồ mà thần không biết quỷ không hay, thoát đi từ đáy nước. Nên biết Mộng Hồ thông với rất nhiều mạch nước, kẻ địch kẻ cả biết họ đi qua đáy hồ nhưng cũng chỉ còn cách than thở mà chẳng có biện pháp gì.

Ba Cực nghiêm mặt nói: “Ta quá rõ con người của Bạch Lý Thần, không nắm chắc trăm phần trăm sao dám kiếm chuyện với ta. Đợi khi người nghe thấy tín hiệu cảnh báo, lập tức theo diễn tập bình thường của chúng ta, đưa toàn bộ người lui vào trong hầm, mau chóng tẩu thoát theo tám đường đi bí mật. Tới nơi an toàn rồi, lấy tiền bạc chúng ta dự trữ được phân phối cho từng người... các anh em đã theo ta bao nhiêu năm rồi... ta cũng hi vọng họ có thể yên ổn dài lâu.”

Tích Khắc toàn thân run lên, mồm há hốc, một lúc sau mới nói nên lời: “Sao? Kể cả chúng ta có tạm thời rút lui, dựa vào tài lực và danh vọng của Tiến sĩ, tuyệt đối có thể quật khởi lại, hạ tên khốn đó.” Ba Cực chưa từng có bộ dạng hết hi vọng như vậy, khiến gã kinh hãi vô cùng.

Ba Cực nhìn chằm chằm Tích Khắc, đột nhiên nắm chặt vai gã, trầm giọng nói: “Đừng hỏi! Ta muốn người cứ như trước đây, chấp hành mệnh lệnh của ta mà không hỏi han, nhớ lấy! Đây là chuyện quan trọng nhất, sai một chút là toàn quân sẽ bị tiêu diệt đó.”

Mặc dù lực nắm của bàn tay Ba Cực rất mạnh, Tích Khắc không nhú mảy, gật đầu cương quyết: “Được!”

Ba Cực hài lòng mỉm cười, có được thủ hạ như Tích Khắc và Tiêu Thương, thực là phải cảm ơn tạo hóa.

Tích Khắc đang muốn nói, chợt “Ầm!” một tiếng chấn động lớn, toàn bộ căn hầm cũng cảm thấy được vụ nổ truyền tới từ phía Nam.

Sắc mặt Tích Khắc tái hân đi.

Một nhân viên truyền thông nói: “Trạm pháo phía Đông Nam xảy ra vụ nổ! Trạm pháo Đông Nam xong rồi!” Đó là cứ điểm quan trọng dẫn vào vùng ven hồ, ngăn trở địch nhân men theo hồ tấn công vào Mộng Hồ thủy trang.

Tích Khắc thốt: “Nhất định có nội gian.” Lời còn chưa dứt, phía Tây Bắc lại truyền tới một vụ nổ kinh thiên động địa mang theo một chuỗi tiếng nổ liên tiếp, lửa cháy bốc cao lên bầu trời Mộng Hồ, một trạm pháo nữa chịu chung số phận.

Sắc mặt Ba Cực bình tĩnh không biến động, dường như mọi việc không liên quan gì đến mình. Y lạnh lùng nói: “Lập tức đưa toàn bộ nhân lực trong thủy trang ra tiếp ứng cho anh em tiền tuyến...”, rồi quay đầu nhìn Tích Khắc, kiên quyết nói: “Huynh đệ, đến lúc phải rút lui rồi.”

Tích Khắc rít lên một tiếng, một nỗi phẫn uất vô lực không nói nên lời.

Tín hiệu rút lui vang khắp Mộng Hồ.

Toàn bộ người đang chiến đấu không hề biết đây là tín hiệu rút lui, trong diễn tập bình thường họ chỉ biết tới khi có tín hiệu này phải lập tức lùi về hầm dưới Pha Lê ốc. Không ai biết dưới đó còn có cơ sở hạ tầng có thể giúp họ tìm ra đường sống. Đây là chỗ cao minh của Ba Cực, để thủ hạ biết còn có đường lui, có thể đem tới tác dụng phản hiệu quả, làm mất đi quyết tâm phá phủ trâm châu(2).

Cuộc rút lui bắt đầu.

Màn hỏa lực của Ba Cực lại tăng thêm, yểm hộ cho cuộc rút lui.

Nhất thời đạn pháo nổ rung trời, vùng quanh Mộng Hồ biến thành lò sát sinh.

Hai giờ sáng, chiến sự diễn ra đã được bảy tiếng đồng hồ.

Pháo lửa thấp sáng cả bầu trời Mộng Hồ, đại đa số nhà cửa trong thủy trang đã bị trúng đạn pháo đổ sập, chiến tranh vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Quân đội tư nhân của Ba Cực rút lui mà không loạn, mỗi lần lui khỏi một cứ điểm liền bố trí lại địa lôi, khiến tốc độ tiến của Bang Đạt và Bạch Lý Thần buộc phải chậm lại. Muốn khiêu chiến kẻ kiêu hùng ở Nam Mỹ như Ba Cực, đích xác là chuyện tốn sức, cũng phải trả cái giá rất lớn.

Màn sương trên hồ che phủ hết toàn bộ hành động bạo lực của nhân loại.

Đạn pháo đột nhiên kịch liệt hơn, dường như đồng loạt dùng hết toàn bộ đạn dược. Lính đánh thuê của Bang Đạt đấu với hỏa lực mạnh, thế công vẫn hoàn toàn đình trệ, như thể với tình cảnh chó cùng đường của Ba Cực đã sinh ra nỗi e ngại không dám làm bừa.

Đạn pháo bên phía Ba Cực hoàn toàn ngưng lại.

Đạn pháo bên phía Bang Đạt lúc này dừng lại, rồi đột nhiên gia tăng, sau đó lại yên lặng.

Trong sát na này, Mộng Hồ hồi phục lại sự tĩnh mịch thường ngày.

Ngoại trừ những tòa nhà đổ sập, với tiếng lửa cháy ở những cây cối hay phòng ốc, hay mùi thuốc súng đậm đặc trong không khí, vạn vật cũng có vẻ tươi đẹp hòa bình như ngày thường.

Phe Bang Đạt bị chuyển biến đột nhiên này làm cho ngạc nhiên, nhất thời không biết phải hành động thế nào.

Giữa thời khắc khiến người ta luống cuống tay chân này, một tiếng động kỳ quái vang lên, truyền tới từ chân trời phía đông bắc, âm thanh mau chóng to lên.

Chiến đấu cơ!

Đạn pháo phe Bang Đạt rền vang, nhằm hướng mục tiêu trên bầu trời điên cuồng công kích. Hàng loạt dàn phóng hỏa tiễn dày đặc khắp Mộng Hồ thủy trang dùng để đối phó với bất kỳ vật thể nào trên trời đều bắt động. Chiến đấu cơ này không hề dẫn động hệ thống phát xạ tên lửa đất đối không, hẳn là máy bay của bên Ba Cực khỏi phải nghi ngờ. Bên Bang Đạt lẽ nào bỏ qua.

Bùm! Bùm!

Phi cơ trong màn hỏa tiễn dày đặc, cuối cùng cũng bị một quả đạn pháo bắn trúng, đuôi máy bay khói bốc dày đặc, rơi thẳng xuống Mộng Hồ. Ánh lửa bùng lên kèm theo một loạt tiếng nổ, biến màn sương khói trung tâm Mộng Hồ thành từng quang từng quang ánh sáng, trông rất đẹp mắt.

Mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

Màn sương Mộng Hồ không gió mà tự di động, tình cảnh quỷ dị khôn tả.

Nước hồ ẩm áp khiến Lăng Độ Vũ cảm thấy vô cùng thân thiết, như thể trong vòng tay mẹ hiền.

Trước khi máy bay phát nổ, hắn đã sớm rời khỏi buồng lái, nương theo dù cứu hộ hạ xuống Mộng Hồ.

Màn sương che phủ hành tung của hắn, không thì thân thể hắn giờ chỉ còn là một khối không còn hoàn chỉnh.

Hắn lặng lẽ lặn xuống, chỉ khi cần đổi hơi mới lộ lên mặt nước.

Đích đến là Pha Lê ốc.

Hắn không hiểu tại sao mà trận chiến dừng lại, chẳng lẽ Ba Cực đã thua không còn manh giáp.

Nhưng tâm trí hắn không đặt vào thành bại. Hắn quay lại Mộng Hồ chỉ có một mục đích, chính là gặp Tình Tử.

Trực giác của hắn khi sương khói Mộng Hồ không gió mà di động đã cho biết, Tình Tử vẫn còn ở đây.

Khi chân hắn chạm vào mặt nước hồ, sương bắt đầu xoay chuyển.

Tình Tử biết hắn đã quay lại.

Nhưng! Tâm linh của Tình Tử chưa tiếp xúc với hắn. Tâm linh của nàng tựa hồ co rúc nơi tận sâu dưới Mộng Hồ, tràn ngập sự sợ hãi yếu đuối.

Lăng Độ Vũ cảm nhận được nỗi thất vọng và suy sụp chưa từng gặp.

Hắn liên tục bơi về hướng Pha Lê ốc. Nước hồ khiến hắn vô cùng thoải mái và thư giãn. Nếu muốn chọn một nơi để chết, hắn không do dự chọn Mộng Hồ.

Chết tại Mộng Hồ.

Hắn không hiểu mình tại sao nghĩ tới cái chết, hơn nữa lại rõ ràng như thế.

Trong lòng hắn đang hét lên không ngừng: Tình Tử! Em mau hiện ra đi, kết hợp với anh, anh bất kể thế nào cũng nguyện không rời em.

Hắn nổi lên mặt hồ, hít vào một hơi thật sâu. Pha Lê ốc không còn xa phía trước, hiện ra mờ mờ ảo ảo trong lớp sương mù.

Ban công trước Pha Lê ốc bị đạn pháo làm vệt đi một góc, cả tòa kiến trúc không thấy chỗ nào còn hoàn chỉnh.

Tâm linh hắn lại kêu gọi: Tình Tử! Tình Tử! Anh về rồi đây, cứ như lần trước nhé, em tới ban công gặp anh, được không?

Không chút phản ứng.

Mộng Hồ một màn tĩnh mịch.

Ven hồ liên tục truyền lại tiếng nổ vang rền. Địch nhân đang tiến hành dò mìn, chậm chậm tiến về Mộng Hồ thủy trang. Bọn chúng không tiếp tục phát hỏa về phía thủy trang, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là chiếm cứ hai trạm phóng hỏa tiễn còn lại của Ba Cực, lấy đó để khống chế Ba Cực. Một khi trạm pháo vẫn còn trong tay Ba Cực, chúng không an tâm được một khắc nào.

Thất vọng vì không tìm thấy Tình Tử, Lăng Độ Vũ từ Mộng Hồ trèo lên trên ban công tòa Pha Lê ốc.

Vừa đặt chân lên ban công, Lăng Độ Vũ giật mình, dường như trông thấy sự việc không có khả năng nhất đã xảy ra.

Vòm pha lê của Pha Lê ốc đã hỏng phần lớn, nhưng chiếc đôn tròn nhỏ, hai chiếc ghế ngồi vẫn y nguyên như cũ.

Trên đôn còn đặt một chai rượu, hai chiếc ly.

Ba Cực ngồi ở chiếc ghế bên phải, ánh mắt tuy đầy vẻ trầm mặc, nhưng lại có cảm giác bình tĩnh tới mức yên lặng chết chóc.

Thiết bị cảm ứng điện tử có thể hủy diệt Mộng Hồ thủy trang đó nằm ngay gần bên ly rượu.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa sương mù dày đặc.

Ba Cực khẽ mỉm cười, rót đầy một ly rượu, đưa về hướng Lăng Độ Vũ nói: “Nếu anh không muốn chết, sau khi cạn chén này, mời anh quay lại hồ. Không thì nơi này còn một ghế trống, có thể cho anh ngồi thật yên bình thoải mái, ngắm cảnh đẹp Mộng Hồ lần cuối.”

Lăng Độ Vũ cầm ly uống một hơi cạn sạch, ngồi lên chiếc ghế trống.

Tròng lòng ủ rũ lạ thường.

Không có Tình Tử, ngày tháng sẽ ra sao?

Mộng Hồ mất đi màn sương mù dày đặc chưa từng thấy.

Trời đất tràn ngập sắc trắng.

Chết!

Là cách hay nhất để giải quyết sinh mệnh.

Sinh mệnh chỉ là một hoang mạc cô độc.

Con người có thể yêu thương nhau, trò chuyện với nhau, nhưng không thể thay đổi được bản chất cô lập của mình.

Chỉ có kết hợp tâm linh mới có thể đem đến thay đổi về bản chất. Phá bỏ cách ly và cô lập.

Không có Tình Tử, cũng chẳng có gì cả.

Con người dùng ngôn từ giả tạo để tự lừa dối bản thân, nhưng trên thực chất, tâm linh bọn họ lại đang khóc than và thất vọng trong hoang mạc cô độc của mình.

Lăng Độ Vũ mất đi ý muốn sống.

Được!

Kết thúc tất cả như vậy đi.

Chết tại Mộng Hồ.

Ba Cực rót đầy hai ly rượu.

Hai người một hơi uống cạn.

Đúng vào lúc này, họ nghe thấy tiếng nói của Bạch Lý Thần.

Tiếng nói qua loa vang động khắp Mộng Hồ: “Tiến sĩ! Tôi là Bạch Lý Thần, bây giờ cảnh cáo ngài lần cuối cùng!”

Loa truyền cả tiếng thở vội vàng, thể hiện sự căng thẳng trong lòng Bạch Lý Thần. Gã bao năm qua dưới quyền Ba Cực, dẫu giờ tựa hồ đang thắng thế, nhưng dư uy ngày trước vẫn còn, kẻ bình ỗn như gã cũng không khỏi đánh mất đi trạng thái bình thường.

Tiếng nói của Bạch Lý Thần tiếp tục truyền tới: “Át chủ bài của ngài: bốn trạm phát xạ hỏa tiễn, hai bị bắn hỏng, còn lại hai nằm trong tay chúng tôi. Ngài đã không còn cơ hội phản kích rồi. Hạn cho ngài trong năm phút nữa phải hạ toàn bộ vũ khí, giơ tay bước ra. Không thì mỗi một đầu đạn hỏa tiễn từ trạm pháo sẽ đều bắn vào thủy trang.”

Lăng Độ Vũ nhìn sang Ba Cực, đột nhiên nói: “Bàn tính như ý (3) của anh không dùng được rồi, không có trạm phát xạ hỏa tiễn, làm thế nào đồng quy vu tận cùng kẻ địch?”

Ba Cực lạnh lùng đáp: “Anh quá xem thường con người Ba mã rồi. Muốn thắng muốn bại, muốn ở muốn đi, sao có thể bị người khác thao túng! Nào! Để tôi tặng chúng một món quà, làm màn kịch vui cho anh thưởng thức.” Tay cầm thiết bị điện tử trên đôn, ngón tay thon dài linh hoạt bấm nút như nhảy múa.

Lăng Độ Vũ trong lòng không hiểu, Ba Cực còn có thể làm được gì?

Thời gian từng khắc một trôi đi, thời hạn năm phút chỉ còn lại mười giây.

Tiếng rè rè của loa phóng thanh vang lên, Bạch Lý Thần còn chưa nói ra lời, vụ nổ mãnh liệt kinh thiên động địa từ phía Nam và Tây Nam truyền tới, đất lở núi nghiêng, hai trạm phát xạ còn lại bùng lên ngọn lửa khổng lồ, lưỡi lửa vươn tới trời, che lấp hết tiếng kêu la của kẻ địch. Tiếp đó cùng một địa điểm lại tiếp tục nổ bùng mãnh liệt, nhuộm sương khói Mộng Hồ màu đỏ của máu.

Lăng Độ Vũ kinh hãi nhìn Ba Cực, kẻ đang ung dung thoải mái, chẳng chút biểu hiện mà kẻ chiến thắng nên có. Giờ đây hẳn mới hiểu Ba Cực vừa phát ra tín hiệu điện tử, khởi động bộ phận hủy diệt. Lần này chắc chắn mang lại thương vong nghiêm trọng cho phe Bang Đạt, kẻ có mặt trong trạm phát xạ không tránh khỏi vận hạn. Chỉ không biết Bang Đạt và Bạch Lý Thần có ở trong hai nơi đó không.

Ba Cực lắc đầu than: “Coi thường kẻ địch là nhân tố trí mạng.” Y nghiêm mặt nói với Lăng Độ Vũ: “Được rồi! Giờ là thời khắc cuối cùng, anh đi hay ở?”

Lăng Độ Vũ không chút do dự nhún vai đáp: “Ở lại!” Trong lòng hẳn không hiểu, Ba Cực dường như còn có lực lượng để tiêu diệt đại quân của Bang Đạt, thế nhưng cả bốn trạm phát xạ đều đã bị hủy, y dựa vào cái gì đây? Cùng lắm là y chỉ có thể phát động hệ thống hủy diệt ở Pha Lê ốc thôi!

Ba Cực mỉm cười: “Mộng Hồ! Vĩnh biệt nhé!”

Tay phải chậm chậm đưa tới thiết bị điện tử.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, tận dụng nửa khắc thanh thản trước khi chết, tâm linh vươn tới Mộng Hồ.

Y lần nữa cảm thấy sự sợ hãi và yếu đuối của Tình Tử. Đối mặt với cái chết khiến đầu óc hẳn đột nhiên linh hoạt, tỉnh ngộ được nỗi sợ hãi yếu đuối ấy là do một tay hẳn tạo ra.

Hôm qua rời khỏi Mộng Hồ, lúc Tình Tử van nài, hẳn đã nói cho nàng nghe chân tướng sự tình: nàng chỉ là sinh mệnh do Mộng Hồ và tinh thần của nhân loại kết hợp sinh ra, một loại dị vật không thuộc về nhân loại. Giống như một quỷ hồn giả làm người, không hề biết mình đã chết, đột nhiên có người nói mình đã chết từ lâu, hồn phách kinh hãi mà tán đi.

Tình Tử là dị vật do tự nhiên và tinh thần con người sinh ra, mang theo đặc trưng tư duy của nhân loại, lại có linh dị siêu thoát khỏi nhân loại. Vấn đề lớn nhất của nàng chính là không biết bản thân mình là gì?

Do vậy từ lần đầu tiếp xúc, Lăng Độ Vũ đã cảm thấy sự sợ hãi yếu đuối trong nàng.

Ngón tay Ba Cực càng gần với thiết bị điện tử.

Càng tiếp cận tử vong.

“Ầm!”

Tiếng sấm vang lên.

Lăng Độ Vũ và Ba Cực hai người bật dậy.

Thiết bị điện tử cảm ứng bị đạn bắn trúng, nảy văng ra ngoài, tấu xảo chạm vào lan can rồi bật lại rơi trên mặt ban công.

Thiết bị này dùng hợp kim cực kỳ cứng chắc tạo thành, đạn chỉ tạo thành một vết lõm, tình không hề tổn hại.

Lăng, Ba hai người cùng lúc quay mình nhìn về phía sau.

Một thân hình xinh xắn, một đôi bàn tay thon nắm một khẩu súng, tràn đầy anh khí.

Lăng Độ Vũ thất thanh: “Là cô!” Hắn sớm đã đoán là nàng hôm đó nghe lén Ba Cực và Bạch Lý Thần nói chuyện. Đáng tiếc là chuyện với Tình Tử khiến hắn tinh thần hoảng loạn, mất đi sự tỉnh táo thường ngày.

Là Hạ Thái Thái.

Ba Cực trầm giọng nói: “Tôi đối xử với cô không tốt à? Từ sau khi cô và Tình Tử tới Mộng Hồ, tôi đối đãi với cô như thượng khách. Kể cả sau khi Tình Tử ra đi, cô muốn ở lại tôi vẫn đối với cô như cũ.”

Hạ Thái Thái cười lạnh: “Ngài đối xử với tôi tất nhiên là tốt, không thì làm sao bởi thường được sự áy náy trong lòng ngài?”

Ba Cực hỏi: “Cô đã biết rồi sao?”

Hạ Thái Thái nói giọng u ám: “Chuyện Tình Tử tự sát có thể che mắt được người khác chứ đâu lừa được tôi. Thậm chí điều ngài không biết, tôi cũng biết.”

Ba Cực ngậy ra hỏi: “Cô biết gì?”

Hạ Thái Thái đáp: “Nguyên nhân thực sự khiến Tình Tử tự sát.”

Kể bằng quan là Lăng Độ Vũ cũng hứng thú với lời đối thoại của họ. Chuyện Tình Tử tự sát lẽ nào còn có ẩn tình khác?

Hạ Thái Thái đắc thắng: “Ngài cho rằng tôi thực sự là người phục vụ cho Tình Tử hả? Không! Ngài nhầm rồi, tôi là người chị cùng cha khác mẹ với cô ta.”

Ba Cực phục hồi lại sự bình tĩnh, hỏi: “Vậy thì sao?”

Hạ Thái Thái lên giọng: “Vậy thì sao? Ha ha... ngay từ lúc bắt đầu, Tình Tử thuần khiết không tỳ vết của ngài đã lừa ngài rồi.”

Ba Cực gầm lên: “Cô nói nhảm!”

Hạ Thái Thái tay nắm chắc khẩu súng, nói: “Tôi nói nhảm à? Ngài cho rằng Tình Tử đích thực là một cô gái thuần khiết đáng thương. Báo cho ngài biết, đó chỉ là một thân phận giả thôi, do bộ phận chống ma túy của CIA – Hoa Kỳ sắp đặt, mục đích là để ngài rơi vào cái bẫy giăng sẵn. Đáng tiếc cái con ngốc Tình Tử đó đã yêu tên sát nhân ngài rồi, lại còn ngốc tới mức tự sát. Cái chết của nó là do ngài, tôi nhất định phải giết ngài báo thù cho nó.”

Cô ta càng nói, sắc mặt Ba Cực càng chuyển từ hồng hào sang trắng bệch, môi run run không nói ra lời.

Lăng Độ Vũ đã hiểu hết mọi chuyện. Tình Tử và Hạ Thái Thái là một cặp chị em cùng cha khác mẹ, được CIA của Mỹ huấn luyện thành gián điệp đối phó với tên độc tài ma túy Nam Mỹ. Thế nhưng Tình Tử lại yêu Ba Cực, Ba Cực lại không chịu bỏ nguồn lợi nhuận từ ma túy. Trong mâu thuẫn nặng nề, Tình Tử chỉ có cái chết để giải quyết.

Lăng Độ Vũ giờ mới lên tiếng: “Vậy tại sao cô lại móc nối với Bang Đạt?”

Khẩu súng trong tay phải của Hạ Thái Thái chĩa vào Lăng Độ Vũ, hung hăng nói: “Tôi thấy lợi quên nghĩa như người không có tư cách nói chuyện với ta. Hôm đó ta cố ý tiết lộ chuyện của Hàn Lâm để giúp người, không ngờ người chẳng mấy chốc thành cùng một giuộc với tên ác quỷ này.” Sau đó cô hét lên: “Cầm động đây!” Khẩu súng chĩa sang Ba Cực.

Ba Cực vừa định chạm tới thiết bị điện tử bên lan can, đành bắt lực dừng lại.

Y hai lần bị bác bỏ quyền được chọn cái chết cho mình.

Bao điều phải đào sâu chôn chặt trong lòng Hạ Thái Thái được nói ra hết, thống khoái phi thường. Cô nói tiếp: “Kẻ người giết hôm đó rất thân thiết với Hàn Lâm, đáng cười là người có nằm mơ cũng chẳng hiểu, ha...”

Lăng Độ Vũ đột nhiên bưng tỉnh, thì ra Hàn Lâm là người đồng tính luyện ái. Mình giết chết kẻ gã yêu, chẳng trách gã hận ghi tâm khắc cốt, lại còn bắt Nhã Đại Ni đi. Nhưng bây giờ bản thân tự mình còn không bảo vệ được, chột nhốt tới thiết bị phát xạ ma túy châm đã đưa cho Nhã Đại Ni. Hi vọng nàng có thể dùng nó để thoát nạn thì tốt rồi.

Ba Cực hỏi: “Cô đã là người của CIA, tại sao còn giúp Bang Đạt đối phó với ta?” Đây cũng là vấn đề Lăng Độ Vũ muốn biết.

Một giọng đàn ông bất ngờ truyền đến: “Đạo lý đơn giản vô cùng. Tình Tử tự sát rồi, CIA cải biến sách lược với Nam Mỹ, không tiến hành kế hoạch đối phó Ba Cực nữa, mà Hạ Thái Thái tìm đến ta, người duy nhất ở Nam Mỹ có thể đối địch cùng Tiến sĩ Ba Cực.”

Trong màn sương dày hơn chục người xuất hiện, lấp đầy một bên ban công Pha Lê ốc.

Một tên to béo hói đầu, bước ra từ hàng ngang. Hai mắt gã nheo lại thành hai đoạn thẳng, cười gằn nhìn Ba Cực. Gã đầu đội mũ, mặc lễ phục như tới dự tiệc.

Bạch Lý Thần đứng sau lưng gã, vẻ mặt cứng đờ.

Ba Cực trầm giọng: “Bang Đạt!”

Gã hói bỏ mũ ra, múa chiếc mũ một vòng trên không, làm một động tác trang trọng, cong mình nói: “Chào Tiến sĩ!”

Đám đại hán tay cầm vũ khí tự động thần sắc nghiêm trang. Ba Cực bây giờ tuy tựa như tù nhân nhưng uy danh của y, cùng với thủ đoạn thông thiên lúc hoàn toàn vào thế bất lợi khiến cho không kẻ nào dám có chút bất kính.

Gã hói quay sang Lăng Độ Vũ nói: “Chào Lăng tiên sinh!”

Lăng Độ Vũ cười lạnh, trong đầu xoay chuyển mấy phương pháp thoát hiểm mà đều không có cách nào dùng được. Thời khắc này hẳn là không muốn chết nữa.

Thử nghĩ thôi cũng đã thấy lạ, một khắc trước đây hẳn còn thần nhiên đón chờ cái chết vậy mà lúc này lại nghĩ làm sao để tìm ra đường sống.

Sinh mệnh dường như có sức mạnh khiến cho con người ta không thể từ bỏ nó.

Một đại hán khác cấp thủ lĩnh hỏi: “Ba Cực! Những người khác đâu rồi?”

Ba Cực đáp: “Không biết!”

Tên đó hét lên một tiếng giận dữ, sải bước tới trước giơ báng súng lên muốn đánh xuống Ba Cực.

Bạch Lý Thần hét lên: “Dừng tay!”

Động tác của tên đó ngưng lại ở giữa không trung, ánh mắt đợi lệnh nhìn về phía Bang Đạt, biểu lộ ý kiến của Bang Đạt là quyết định.

Bang Đạt gật đầu nói: “Dừng tay! Ta và Bạch Lý Thần tiên sinh đã có hiệp định, có thể xử quyết Tiến sĩ nhưng không thể có chút bất kính nào với ông ta. Phải không nào, Bạch Lý Thần tiên sinh?”

Bạch Lý Thần mặt trở như gỗ không biểu tình, bước tới trước mặt Ba Cực, cung kính hành lễ, nói: “Tiến sĩ, lần này phản bội ngài cũng là không có lựa chọn. Tôi không thể bỏ chẳng màng tới người thân và lợi ích, để buông tay với việc buôn bán ma túy được, nhưng ngài vẫn là người tôi tôn kính nhất.” Sau đó gã ngẩng đầu lên nói: “Ngài có thể lựa chọn nơi bị xử quyết cho ngài và bạn của ngài.”

Ba Cực quay sang Lăng Độ Vũ. Lăng Độ Vũ nhún vai, làm bộ dạng chết ở đâu cũng không đáng quan tâm.

Ba Cực mỉm cười: “Chẳng hay ở tể đài trung tâm Mộng Hồ có được không?”

Được chết tại Mộng Hồ, còn có điều gì đáng tiếc sao?

Quân đội liên hợp của Bang Đạt và Bạch Lý Thần đi tuần theo hai con đường lớn quanh hồ, mau chóng tiến vào Mộng Hồ thủy trang, đang điều tra quan sát chiến lợi phẩm của chúng, với kẻ địch còn sót lại tàn sát không nương tay.

Bang Đạt là kẻ vô cùng cẩn thận, mặc dù hỏa lực của Ba Cực đã hoàn toàn vắng lặng nhưng vẫn không dám lơ lỏng. Trạm phát xạ tự động phát nổ khiến gã vẫn còn e sợ trong lòng.

Con đường bằng gỗ ra tế đài ngoại trừ đôi chỗ hỏng ra, căn bản vẫn còn hoàn chỉnh.

Tay trái Lăng Độ Vũ và tay phải Ba Cực bị còng dính vào nhau.

Mười hai đại hán mang vũ khí tự động áp giải hai người tới tế đài giữa hồ.

Mọi người đạp chân lên con đường gỗ, phát ra âm thanh “bách, bách”, tạo thành tiết tấu kỳ dị của tử vong.

Mười hai ngọn đèn trên ban công Pha Lê ốc, ngoại trừ hai cái bị hỏng, toàn bộ được bật sáng.

Men theo con đường nổi tới tế đài có hơn trăm ngọn đèn giờ cũng được đồng loạt bật lên, giữa màn sương phát ra ánh sáng vàng chói mắt, chiếu sáng tới từng chân tơ kẽ tóc những kẻ bước tới tế đài, bao gồm cả kẻ xử quyết lẫn bị xử quyết.

Hai con đường bên hồ, đèn cũng chiếu sáng rực, tụ tập hơn ba ngàn kẻ chiến thắng, lặng lẽ bàng quan với lễ tế cuối cùng này. Không khí trang nghiêm trọng thể.

Hai người sắp bị xử quyết.

Một là Tiến sĩ Ba Cực, bá chủ đệ nhất tung hoành bất bại khắp Nam Mỹ.

Một còn lại là Lăng Độ Vũ người Trung Quốc, nhuộm đầy sự huyền bí và sắc thái truyền kỳ.

Trong lịch sử hắc đạo Nam Mỹ, đây là một thời khắc đầy tính lịch sử.

Sau khi tiếng súng vang lên, lịch sử sẽ tiến hành theo một hình thức khác, cán cân quyền lực cũng được sắp đặt lại.

Bang Đạt, Bạch Lý Thần, Hạ Thái Thái mấy chục người đứng ở khoảng rộng đầu con đường nổi, tĩnh lặng đợi thời điểm hành quyết. Thân hình của Ba Cực và Lăng Độ Vũ trong mắt họ dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng dừng hẳn, đứng giữa tế đài.

Mười hai đại hán giơ súng lên, chĩa vào hai người trên tế đài.

Sương hồ không gió mà lay, liên tục xoáy tròn, tựa hồ điên cuồng hoan hô vụ xử quyết của hai người, lại như cực kỳ bi phẫn.

Lăng Độ Vũ nhìn sang bên Ba Cực, kẻ đang bình tĩnh như xưa, không chút kinh hoàng vì bị xử quyết.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ quét tới những kẻ xử quyết, rồi đến kẻ địch đầy khắp hai bên bờ hồ, cho tới đám Bang Đạt đang đợi ở đầu con đường, lại tới ban công trông không chẳng một bóng người, trong lòng cười khố: Nghĩ tới chuyện Ba Cực mỗi lần ngồi ở đó quan sát người khác chịu hình phạt trên tế đài, có ai ngờ rằng hôm nay chủ khách đổi vai.

Thế sự chuyển vần, vượt khỏi suy nghĩ của con người.

Lăng Độ Vũ nhìn chiếc còng khóa tay trái của hắn và tay phải của Ba Cực, không ngờ kẻ mình muốn giết rồi lại cùng chết với mình.

Chuyện này ai mà liệu được đây.

Còng tay tuy gắn hai người vào làm một, nhưng họ lại chỉ là mỗi kẻ đơn độc đối mặt với cái chết đến gần.

Lịch kịch! Lịch kịch!

Tiếng lên đạn vang lên, khuấy động nhịp tim của mỗi người, linh hồn của mấy ngàn con người.

Lăng Độ Vũ đột nhiên nghĩ tới thiết bị cảm ứng điện tử trên Pha Lê ốc.

Mười hai hòng súng đen ngòm, chậm chậm giờ lên, động tác tựa như rất nhanh, mà lại dài lâu như hàng thế kỷ.

Hắn lại nghĩ tới thiết bị ấy, nghĩ tới tử vong và hủy diệt.

Đúng vào thời khắc ấy, hắn cảm thấy còng tay nổi hần và Ba Cực rung lên mạnh mẽ.

Chẳng lẽ Ba Cực sợ rồi. Lăng Độ Vũ không hiểu nhìn sang Ba Cực, kẻ giờ đây hai mắt mở to, chiếu ra tia nhìn chưa từng thấy bao giờ, nhìn chăm chăm về phía trước.

Hắn theo ánh mắt Ba Cực, nhìn về hướng ban công trên Pha Lê ốc, lập tức mắt trợn trừng miệng há hốc.

Tình Tử!

Đèn chiếu thành từng quãng, từng quãng sáng vàng lên màn sương hồ, bóng áo trắng của Tình Tử bay bổng, xuất hiện trên ban công Pha Lê ốc.

Ở khoảng cách này, hắn chỉ có thể trông thấy thân hình lúc ẩn lúc hiện của nàng, duyên dáng thướt tha đứng trong màn sương khói.

Ánh mắt của toàn bộ người ở đây đều tập trung vào Lăng Độ Vũ và Ba Cực, không ai để ý đến nàng, hoặc giả chỉ có hai người bọn họ có năng lực nhìn thấy nàng.

Tâm trí của Lăng, Ba hai người hoàn toàn tập trung lên Tình Tử.

Lẽ nào Tình Tử tới tham gia lễ hội tử vong này, một Hồ tế khác này.

Có người kêu lớn: “Chuẩn bị!”

Mười hai đại hán đặt ngón tay vào cò súng.

Trong hồ đột nhiên vang lên tiếng kêu, tiếng kêu vang lên từ khắp mọi nơi. Nước hồ cuộn dâng, mấy cột nước đầu đó vọt lên khỏi mặt hồ.

Ba Cực lẩm bẩm: “Trời ơi! Nàng đã khởi động hệ thống hủy diệt.”

Mười hai kẻ xử quyết trên mặt xuất hiện vẻ nghi hoặc, cúi đầu truy tìm nguyên do của tiếng động, đầu súng bất giác hạ xuống.

Bọn Bang Đạt đồng thời cúi đầu nhìn xuống hồ.

Đám quan sát bên bờ hồ cũng náo động, không ai biết chuyện gì xảy ra.

Ngoại trừ Lăng Độ Vũ và Ba Cực.

Lăng Độ Vũ đã hiểu, Ba Cực còn trang bị dưới hồ trạm phát xạ hỏa tiễn khác, đây là con át chủ bài cuối cùng.

Tiếng kêu biến thành chói tai, từ mặt hồ chuyển lên trên trời.

Phe Bang Đạt không biết ai la lên: “Nguy hiểm! Là hỏa tiễn!”

Sự cuồng loạn sau đó có thể dễ dàng tưởng tượng được.

Mấy ngàn người xô đẩy nhau di tản về hướng có vật yểm hộ được.

Lăng Độ Vũ thấy cơ hội không thể để lỡ, kéo tay Ba Cực, cả hai cùng nhảy xuống hồ.

Trước khi nhảy xuống hồ, một tiếng nổ kinh người làm tê liệt hết tri giác mỗi người, theo đó là từng đợt từng đợt sóng cuồng bạo. Mặt hồ dâng lên từng cột nước khổng lồ, khu vực ven hồ hoàn toàn bị nhấn chìm vào trong ánh nước và vụ nổ.

Tế đài và con đường nổi dẫn đến nó bay lên không trung, tạo thành cơn mưa gỗ đầy trời.
Lực cường đại của hỏa tiễn bao trùm lên từng góc thủy trang, bao phủ cả từng tác bên bờ hồ.
Vụ nổ cường đại mãnh liệt nhấn chìm hết tiếng la thảm của con người trước khi chết.

Vào trước sát na nhảy xuống hồ.

Tâm linh của Lăng Độ Vũ và tâm linh của Tình Tử gắn bó với nhau liền một thể.

Tuyệt thế dung nhan của Tình Tử nổi lên trên mặt hồ trong lòng hấn.

Tâm linh Lăng Độ Vũ kêu lên điên cuồng: Tại sao nàng làm thế, điều này sẽ hủy diệt nàng đó.

Tình Tử bình tĩnh trả lời bên trong tâm linh hấn: Đây chẳng phải là phương pháp giải quyết hay nhất ư? Tử vong là chỗ về của hết thảy sinh mệnh. Mộng Hồ ban cho em sinh mệnh kỳ dị, giống như trời đất dưỡng dục sinh ra loài người. Em đã được trải qua sự ấm áp nồng nhiệt của ái tình, vậy chẳng phải đã đủ rồi ư? Em đã sống không uổng đời này. Kiểu gì thì em cũng chỉ là một loại dị vật, tuy mong ước viễn vông được cùng anh nếm trải tình yêu, song cuối cùng vẫn chỉ là một cá thể cô độc. Em tuy sinh ra từ nhân loại, nhưng lại là “phi nhân loại”, cũng bởi không hiểu nổi nhân loại mà phải sống trong hoang mạc cô độc tịch liêu. Nếu đã như vậy, còn gì lý tưởng hơn cái chết chứ.

Lăng Độ Vũ vũ kêu lên điên cuồng: Không phải như vậy! Không phải như vậy! Em là mộng tưởng của nhân loại hàng trăm ngàn năm, là phương thức tối ưu cứu chữa cho sự cô độc của con người.

Một bức tranh cuồng bạo mãnh liệt xuất hiện một cách rõ ràng trước mắt hấn.

Pha Lê ốc từ tử đổ sụm xuống trong ánh lửa của vụ nổ. Đá vỡ bay tứ tung trong không gian. Tình Tử trên ban công bị chìm vào trong màn lửa cháy hùng hực, bị che lấp hết bởi những vật thể vụn vỡ, lại một chuỗi nổ nữa, đá vỡ còn lại dần rơi xuống hồ.

Liên hệ tâm linh giữa hai người như bị một lưỡi dao sắc bén cắt đứt.

Tình Tử đã ra đi rồi.

Một luồng bi ai cường đại và sự suy sụp bởi mất hết ý nghĩa của sinh mệnh, trào dâng trong lòng. Trong mơ hồ, hấn chìm vào nước hồ ấm áp. Hấn cảm thấy tay của Ba Cực đỡ lấy ngực hấn một cách mạnh mẽ, đưa hấn bơi đi trên mặt hồ.

Không biết trải qua bao lâu, hấn được đặt lên trên thảm cỏ ẩm ướt.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Mất đi Tình Tử, cũng đã mất đi tất cả mộng tưởng.

Mộng Hồ ban cho hấn một giấc mộng đẹp, giờ đây mọi thứ đã chẳng còn gì.

Hồi lâu sau, hấn nghe thấy tiếng Ba Cực nói bên cạnh: “Nàng đi rồi! Nàng đi rồi!”

Lăng Độ Vũ mở to mắt ra, nhìn thấy Ba Cực toàn thân ướt nước, ngồi bên cạnh hấn, ánh mắt như tượng gỗ nhìn ánh lửa rừng rực nơi xa.

Mộng Hồ thủy trang đã biến thành di tích lịch sử, tường đổ ngói tan.

Chuyện sống chết của bọn Bang Đạt giờ đây đã không còn ý nghĩa.

Tình Tử đã ra đi rồi!

Lăng Độ Vũ cảm thấy muôn phần đau xót.

Ba Cực giơ tay phải lên kéo theo tay trái của Lăng Độ Vũ. Y nói: “Tôi biết anh là tay thợ khóa lành nghề, có thể mở nó được không?”

Lăng Độ Vũ ngậy ra, một hồi mới chậm rãi xoa lên trước ngực, lật tấm da ngực nhân tạo, lấy ra một mẫu dây kim loại, mở chiếc còng trong chốc lát.

Ba Cực đứng dậy.

Sương trên Mộng Hồ dần tan.

Màn đêm đen được điền đầy những vì sao sáng lấp lánh.

Lăng Độ Vũ định đứng dậy, một đợt âm thanh của súng tiểu liên vang lên.

Máu của Ba Cực bắn ra, hấn lão đảo ngã xuống, đầu chìm vào lớp nước nông rìa hồ.

Lăng Độ Vũ kêu lên một tiếng bi thương, bật dậy lao về phía Ba Cực.

Hắn nâng đầu Ba Cực lên khỏi mặt nước đặt trên chân mình.

Mũi Ba Cực cũng rỉ máu, tinh thần đặc biệt bình tĩnh.

Một phụ nữ từ trong rừng bước ra, trên tay cầm khẩu súng tiểu liên.

Nhã Đại Ni!

Lăng Độ Vũ không quan tâm tới cô, nhìn Ba Cực trong lòng mình.

Trong mắt Ba Cực là sự cô độc và bi ai vô tận đang chìm đắm. Y lẩm bẩm: “Vây cũng tốt, vậy cũng tốt! Nhớ rằng, tôi chết rồi, mang cốt hời của... tôi... rải...”

Đầu nghiêng đi, người đã chết.

Kẻ kiêu hùng dọc ngang Nam Mỹ cuối cùng đã chết, chết tại vùng nước Mộng Hồ, lấy máu mình tô điểm thêm cho Mộng Hồ.

Tuy y chưa nói ra rải cốt hời ở đâu, Lăng Độ Vũ đã biết đáp án: Đó là Mộng Hồ.

Chỉ có như vậy, Ba Cực mới có thể ở cùng một nơi với Tình Tử, không ai có thể phân tách họ.

Ba Cực tuy đã đi khắp thế giới, nhưng chưa từng có giây phút nào rời khỏi hoang mạc cô độc ấy.

Giống như Lăng Độ Vũ.

Hoặc là Nhã Đại Ni.

Cho tới bất kỳ người nào trên thế giới này.

Lại một tràng tiếng súng vang lên, Nhã Đại Ni ngã vào vũng máu.

Lăng Độ Vũ từ từ quay đầu, trông thấy Nhã Đại Ni ôm khẩu súng nòng chĩa vào bản thân, ngã xuống vũng máu.

Nhã Đại Ni tự sát rồi.

Nàng không chịu được tình yêu của Ba Cực, lấy máu và cái chết để tẩy rửa nỗi sỉ nhục.

Nàng cuối cùng làm cách nào thoát khỏi ma trảo của Hàn Lâm, có phải dùng ma túy châm của Lăng Độ Vũ đưa không? Nhưng mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa rồi.

Tử vong đã kết thúc tất cả.

Lăng Độ Vũ nhìn về Mộng Hồ.

Mộng Hồ, Mộng Hồ!

Có biết bao nhiêu mộng tưởng của con người theo người mà đến, cũng lại theo người mà đi.

Chú thích

(1) Bôi cung xà ảnh:

Nhằm bóng cây cung trong cốc rượu tưởng là rắn

Sợ bóng sợ gió

Thần hồn nát thần tính

Thời Tần (Công Nguyên 265-420), có một người tên là Nhạc Quảng mời bạn đến nhà uống rượu. Khi bạn nâng cốc rượu lên uống, bỗng nhiên nhìn thấy trong cốc có bóng một con rắn nhỏ và rồi vẫn cứ cố uống. Sau khi trở về nhà vẫn nghĩ đến chuyện lợm giọng này, đến nỗi sinh bệnh. Nhạc Quảng biết chuyện, bèn lại mời bạn đến một lần nữa, hai người vẫn cứ ngồi ở chỗ cũ uống rượu. Bấy giờ người bạn mới rõ, bóng con rắn ở trong cốc vốn là cây cung treo trên tường phản chiếu xuống. Việc đã rõ, bệnh cũng khỏi theo.

Thành ngữ này dùng để ngụ ý cứ nghi nghi hoặc hoặc cho là thần là quỷ thành ra tự gây rắc rối cho mình.

(2) Phá phủ trầm châu (đập nổi chìm thuyền): Hạng Vũ xưa khi không còn đường lui đã đem chìm thuyền, đập nổi, để khích lệ tinh thần binh sĩ vùng lên giành lấy sự sống, đánh thắng được quân Tần.

(3) Bàn tính như ý: Việc chỉ tính toán chuyện tốt theo mình mong muốn

9. Vĩ Thanh

Cao Sơn Ứng giờ đã bình phục tự mình ra đón hấn xuống máy bay.

Lăng Độ Vũ sắc mặt bình tĩnh, chôn chặt nỗi thương tâm bởi Tình Tử tự hủy diệt tâm linh mình xuống tận đáy lòng.

Cao Sơn Ứng nói: “Alice đi rồi. Cô ấy nói: Nếu anh muốn tìm cô ấy hãy tự mình đi tìm. Điều cô ấy cần không phải là sự thương hại, mà là tình yêu đích thực.”

Lăng Độ Vũ lẩm bẩm: “Tình yêu? Tình yêu đích thực là gì đây?”

Hấn nghĩ tới cốt hời của Ba Cực, đang chu du phiêu bồng trên Mộng Hồ.

Ba Cực! Phải chăng giờ đây anh đang cất bước độc hành vĩnh viễn không ngơi nghỉ trên hoang mạc cô tịch ấy?

Phụ lục

Về sự sống nhân tạo: Nhà di truyền học John Craig Venter, một trong hai người lập bản đồ gen người, đã tạo ra được nhiễm sắc thể hoàn toàn mới từ hóa chất trong phòng thí nghiệm, bằng cách kết hợp 582.000 cặp liên kết đôi để hình thành vi khuẩn sống nhân tạo đầu tiên trên thế giới. Tế bào này cũng có một phần sự sống tự nhiên và có khả năng nhân bản. Mục tiêu tiếp theo là khởi động hệ lập trình ADN trong vi khuẩn nhân tạo này để xem nó có thể đảm đương hoạt động của cơ quan sinh vật hay không. (Đây là một trong 10 khám phá khoa học của năm 2008 được báo Time bình chọn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-3-ho-te>